James Hadley Chase

*

Te se élsz túl

1.

Ross serifi elégedett szusszanással ereszkedett a tévé előtt álló széles karosszékbe.

— Remek volt a vacsora, Mary — mondta. — Igazán remek szakács vagy.

— Örülök, ha ízlett — válaszolta a felesége, miközben egymásra pakolta a tányérokat. — Anyám jobban főzött, de én is igyekszem. — Elhallgatott, a ház tetején doboló zápor hangját figyelte. — Micsoda éjszaka!

A jó ötvenes testes, kopaszodó, de lebarnult és nyílt arcú Ross egyetértően bólintott:

— Hónapok óta nem volt ilyen ronda idő.

Elővette a pipáját, és gyengéd pillantással nézett a feleségére. Ahogy végignézett rajta, eszébe jutott a harminc év előtti ragyogó szemű, hosszú, sötét hajú fiatal lány. A harminc év során Mary kigömbölyödött, de nem vesztett a varázsából.

Rossnak kellemes, csendes karrier jutott. Otthagyta az iskolát, hogy katonai rendész legyen, majd a háború után a miami központ országúti járőreként szolgált; később, mivel szerették és megbíztak benne, megválasztották Rockville seriffjének. Nem voltak különösebb ambíciói. Rockville seriffjének lenni nem valami nagy dolog, de neki megfelelt, és ami még fontosabb, Marynek is tetszett a hely. Elfogadható fizetéséből szerényen és elégedetten éltek, övék volt a seriff hivatalához tartozó kényelmes kis szolgálati ház is. Ross csak átsétált a nappalijából egy ajtón át az irodájába, és máris szolgálatba lépett.

Rockville Florida északi részén, a citrusültetvények között feküdt. A városkát nyolcszázan lakták, főleg idős farmerek, de néhány fiatal suhanc is akadt, aki már alig várta, hogy maga mögött tudja Rockville-t, és valahol délebbre próbáljon szerencsét. A városkában volt egy jó önkiszolgáló bolt, egy bank, autójavító, kis templom, iskolaépület és egy sor faház. Rockville-ben a bűnözés gyakorlatilag a zéróval volt egyenlő. Legföljebb néhanapján lopott valamelyik kölyök valami apróságot az önkiszolgálóból. Vagy néhány részeget kellett lecsendesíteni. Igaz, hogy a Rockville-en keresztülhaladó országút délnek tartó hippiket és egyéb nemkívánatos személyeket is erre sodort, akikkel olykor szintén foglalkozni kellett, de ezekkel is könnyen boldogult. Sokszor el is töprengett, hogy vajon miért adtak mellé helyettest, akinek — azonkívül, hogy körbefurikázott, elbeszélgetett a környékbeli farmerekkel, ellenőrizte a farmokon dolgozó feketéket és megbírságolta a száguldozó fiatalokat — nem sok dolga akadt. Ross egyébként kedvelte helyettesét, a fiatal, lelkes, jóképű, huszonnyolc éves Tom Masont, akivel minden héten egy estét a sakknak

szenteltek. Egyikük sem játszott túl jól, így aztán hol egyikük, hol másikuk nyert.

Ross kinyújtóztatta hosszú lábát, szívott egyet jól szelelő pipáján, és hallgatta az esőt. Micsoda este!

Aztán, enyhe bűntudattal, nem túl nagy lelkesedéssel szólt ki a konyhába:

— Mary, biztos ne segítsek mosogatni?

— Maradj csak! Semmi dolgod itt!

Ross szívott egyet a pipáján, elvigyorodott és kényelmesen elhelyezkedett. Holnap kinéz Jud Loss farmjára, gondolta, amely huszonöt kilométerre van Rookville-től. Miss Hammer, a tanítónő szerint Loss tizenhat éves lánya, Lilly kicsapongó életmódot folytat. Miss Hammer, a fonnyadt vénkisasszony, bejött hozzá és elmondta, hogy Lilly, aki különben kitűnő tanuló, rossz társaságba keveredett. A lány Terry Lepp-pel, a város Casanovájával járt, akinek egy nagy Honda motorja volt, és a kisváros összes lánya azon versengett, hogy kit vigyen magával motorozni. És Miss Hammer arra is célzott, hogy Terry nem csak a motorjára ültette fel őket.

Ross halványan elmosolyodott. Ez a fiatalság. Az ilyesmit nem lehet leállítani. A természet, az természet. De hát Jud Loss jó barátja volt, kicsiny, de virágzó gazdaságot vezetett. Majd kinéz hozzá, és elejt egy-két óvatos szót. Talán kordában lehet tartani azt a lányt.

A tetőn kopogó zápor hangját hallgatta, és remélte, hogy reggelre eláll. Ilyen időben nem lesz könnyű kikocsizni Loss farmjára…

Épp kiütögette a pipájából a hamut, amikor megszólalt a telefon.

— Jeff, telefon! — kiáltotta Mary a konyhából.

— Jól van. Hallom.

Ross nagy nyögéssel kikászálódott a székéből, és zokniban ment a telefonhoz.

Jól ismert hang dörrent a fülébe.

— Jeff, baj van!

— Szia, Carl, pocsék egy idő van, mi? Mi baj? — kérdezte.

Carl Jennert volt az, az Országúti Járőrszolgálat parancsnoka.

— Riadókészültség, Jeff. Nincs idő a részletekre. Minden helyi seriffet végig kell hívnom. Veszélyes szökevénnyel van dolgunk. A fickót, Chet Logant, éppen Abbeville-be vitték fogdába, de baleset történt a kocsival, és mindkét kísérő rendőr meghalt. Logan eltűnt. Nagyon veszélyes ember. Lehet, hogy épp feléd tart. Ebben az istenverte esőben nehéz lesz nyomon követni. Figyelmeztess minden farmot a körzetedben.

Ross csak most jutott szóhoz.

— Rendben, Carl. Intézkedem.

— Helyes. A személy leírása: Chet Logan, 178 körüli, erős testalkatú, szőke, a haja a homlokába fésülve, huszonhárom év körüli és egy kobra van tetoválva a bal alkarjára. A személyleírást egy órán belül leadjuk a rádióban és a tévében is. Kék farmert és barna inget visel, de azóta szerezhetett magának más ruhát is. Ez a fickó tényleg mindenre elszánt. Kirabolt egy benzinkutat. Akkor kapták el. A motoros járőrt, aki megpróbálta letartóztatni, leszúrta, aztán megkéselte a benzinkutast is — aligha éli túl. A járőr motorjával próbált elmenekülni, de elfogták, amikor a motort be akarta indítani. A két rádión riasztott rendőr közül az egyiket megsebesítette, de előbb a másikat megpróbálta leütni. Szóval nagyon veszélyes ember, és most újra szabadon van. Attól tartok, hogy eljuthat egy félreeső farmra, és ott vadászfegyvert szerez magának... Itt vagy?...

Ross szuszogott, és közben nagy nehezen megpróbálta összeszedni a gondolatait, őszintén megbánta, hogy másodszor is vett Mary csirkepástétomából. Erre igazán nem számított: évek óta nem volt ilyen riadókészültség.

— Itt vagyok, Carl — mondta frissességet erőltetve a hangjára.

— A baleset a losseville-i elágazásnál történt, körülbelül harminc kilométerre tőled. Logan két órája van szökésben. Figyelmeztesd az

összes környékbeli farmert, Jeff, és maradj készenlétben — fejezte be Carl Jenner, és letette a telefont.

Ross lassan visszatette a helyére a telefonkagylót. Mary lépett a nappaliba.

— Történt valami?

Arcán aggodalom tükröződött.

— Azt hiszem... Egy gyilkos futkos szabadon — mondta Ross, és felnyögött. — Szóval munkához kell látnom, Mary. Jó lenne egy kis kávé.

Átvágott a szobán, felrántotta a bakancsát, kinyitotta az iroda ajtaját, felkapcsolta a villanyt, és leült az asztalhoz.

Mary nem volt kérdezősködő típus, Ross épp eleget mondott neki. Egy szökött gyilkos! Azonnal a bejárati ajtóhoz ment, bezárta, majd rátolta a reteszt a hátsó ajtóra is, és vizet tett fel forrni.

Ross összeírta a környékbeli farmerek nevét és telefonszámát. Éppen a helyettese, Tom Mason számát tárcsázta, amikor Mary megjelent a kávéval.

Bár még csak fél tíz volt, Tom Mason már ágyban volt, történetesen Carrie Smitzcel, a helyi postáskisasszonnyal, aki momentán alatta helyezkedett el.

Tom éppen a legjavánál tartott, Carrie pedig gyönyörűséggel nyögdécselt, amikor megcsörrent a telefon. Tom félbeszakította odaadással űzött tevékenységét, káromkodott egyet, kiszabadította magát Carrie önfeledt öleléséből, lepattant az ágyról, és felkapta a telefont.

A telefon csörgése olyan volt Tomnak, mint a füttyszó egy jól idomított vadászkutyának. Nem számított, hogy éppen mivel volt elfoglalva, ha egyszer megcsörrent, Tom máris ott termett.

Ross hangját hallotta:

— Tom! Azonnal gyere át! Nagy baj van! — és letette a kagylót.

Carrie felült az ágyon, és mereven nézte Tomot, ahogy az — egy pillantást sem vetve rá — kezdte magára kapkodni a ruháit.

— Te megbolondultál?! — visította.

— Riadókészültség van! — mondta Tom, miközben felhúzta nadrágja cipzárját. — Mennem kell.

— Ide figyelj, te hülye! — süvöltötte Carrie. — Emlékszel még, hogy mit csináltunk az előbb?

Tom felkapta a pisztolyövét.

— Persze... persze. De az öreg hív. Mennem kell!

— Riadókészültség! Na persze! Valami taknyos kölyök becsípte a farkát, mi?! Riadókészültség... Megáll az eszem... És az én készültségemmel mi lesz? He?

— Sajnálom — mondta Tom. — Mennem kell.

— És velem mi lesz? — kérdezte Carrie. — Ki fog hazavinni ebben a kurva esőben?

— Maradj itt — mondta Tom, miközben magára kínlódta az esőköpenyét. — És vigyázz a szádra, bébi... Viszlát!

Azzal fejébe csapva Stetson-kalapját, belevetette magát az esőbe.

Néhány perc múlva a seriff hivatalánál volt.

Amint lassított, rögtön észrevette, hogy az irodában égnek a villanyok. Fejét leszegve belökte az ajtót és belépett. A köpenyéről lecsurgó eső kis tócsákban gyűlt össze a padlón. Ross seriff épp telefonált. Amikor Tom levetette köpenyét, letette a telefont.

— Micsoda este! — kiáltotta Tom. — Mi ez a nagy izgalom, Jeff? — lépett beljebb a nagy, régimódi irodába, amely tipikus kisvárosi seriff-hivatal volt, két zárkával, lezárt fegyverállvánnyal, két íróasztallal és a szokásos fali kampókkal, amelyeken bilincsek függtek.

— Jenner telefonált, hogy meglépett egy gyilkos — mondta Ross. — Losseville-nél szökött meg a fickó a letartóztatásból, és lehet, hogy

errefelé tart. Az az utasítás, hogy hívjuk fel az összes távol eső farmot a körzetünkben, és figyelmeztessük a farmereket, hogy zárkózzanak be és ne mozduljanak ki a házukból. A fickó nagyon elvetemültnek tűnik: megölte a rendőrt, aki megpróbálta letartóztatni, és megölt egy benzinkutast is. Összeírtam a farmereket, akiket fel kell hívni, és itt a gyilkos személyleírása. Ráülsz a másik telefonra, és kezdjünk bele.

Azzal átadta a listát, és tárcsázni kezdett.

Mióta Tomot kinevezték helyettes seriffnek, ez volt az első akció. Felragyogott a szeme. Carrie Smitzről azonnal elfeledkezett, az asztalához ült, és maga elé húzta a telefont.

A farmerek figyelmeztetése tovább tartott, mint gondolták volna. Mindegyik további részleteket akart hallani. Némelyikük meg tréfának vette a hírt. Egészen addig nem fogták fel a helyzet komolyságát, amíg Ross és Tom üvölteni nem kezdett velük.

— Ne menjek ki a házból? — álmélkodott nevetve az egyik farmer. — Ki a fene akarna ilyen időben kimenni? Úgy esik itt, hogy a kacsáim is majd belefulladnak.

— Ne szórakozz, Ted! — csattant fel Ross. — Dugd el a vadászpuskádat, mert a fickó megpróbálhat betörni. A személyleírását nemsokára leadják a tévében és a rádióban. Ez a fickó gyilkos, értsd már meg!

— Öregem, akkor meg mi a fenének vannak a zsaruk? — kérdezte a farmer. — Ha ez ennyire veszélyes, akkor itt kint védelemre van szükségünk.

Ross elfojtotta ingerültségét.

— Ted, most neked kell vigyáznod magadra és a családodra. Nagy hajsza folyik utána, de lehet, hogy ellátogat hozzád.

— Ha idejön, szétlövöm a tökeit — mondta a farmer kissé remegő hangon.

— Oké, lődd csak — mondta Ross, és letette a kagylót.

Tomnak is meggyűlt a baja velük. A farmerek, akiket felhívott, mind Ross-szal akartak beszélni, de Tom türelmes volt, és mindent elmondott nekik.

— A seriff éppen másokat értesít — magyarázta. — Maradjanak a házban, és rejtsék el a fegyverüket.

Egy óra telt el ezzel a kínlódással. Ross Jud Loss számát tárcsázta. Loss farmja volt a legközelebb Rockville-hez, Ross ezért hagyta utolsónak. Úgy gondolta, először a távolabbi farmokat hívja fel, aztán a közelebbieket.

Tom végzett a maga névsorával. Szép nyugodtan figyelmeztette a listán szereplő farmereket, a végére azonban már kezdte elveszíteni a türelmét. Miért nem képesek megérteni ezek a dilinósok egy ilyen egyszerű dolgot? Miért kell jártatniuk a szájukat, nevetgélniük, és hülyének nézni őt.

— Jud Loss nem veszi fel — mondta nyugtalanul a seriff.

Tom döbbenten hallgatott.

— Biztosan lefeküdt már.

— Lehet — mondta Ross.

A bugást hallgatta a telefonban, lomha testével az asztal fölé hajolt és várt.

— Még mindig nem felel — mondta Ross.

A két férfi egymásra nézett.

— Lehetetlen, hogy nincs otthon — mondta Tom feszengve. — Szerintem most már valakinek fel kellene vennie. Ha más nem, Doris és Lilly csak otthon van. Hol lehetnének másutt? — mondta Ross, és újra tárcsázott.

Tom érezte, hogy feszültség kezdi betölteni a szobát. Hátradőlt, és Rosst figyelte, aki néhány hosszú perc múltán letette a kagylót

— Senki sem veszi fel.

— Gondolod, hogy… — kezdte Tom, de nem fejezte be.

— Nem tetszik ez nekem, Tom…

Újra hívta a számot, de megint nem jelentkeztek.

— Kimegyek és körülnézek — mondta Tom. — Semmi dolgom sincs most itt — az esőköpenyéért nyúlt.

— Őőő, igen, azt hiszem… — mondta Ross kelletlenül. — Igen. Lelhet, hogy bajban vannak. Légy óvatos, Tom. Pocsék utad lesz.

Miközben magára vette köpenyét, Tom nem az útra gondolt, hanem arra, hogy valahol a farm környékén talán ott leselkedik a mindenre elszánt gyilkos.

Ross a helyettesét figyelte, és közben megvizsgálta 38-as rendőrségi pisztolyát.

— Riasztom Jennert — mondta Ross. — Talán tud küldeni néhány embert. Nem örülök, hogy egyedül mész, Tom.

Tom vigyort erőltetett az arcára.

— Lehet, hogy a tévéjüket bömböltetik, és nem hallják a telefont — mondta csüggedten. — Mégis, nyugodtabb vagyok, ha megnézem — vette fel a sapkáját. — Majd rádión jelentkezem.

— Tom! Légy óvatos!

— Oké — mondta Tom, és kiment a szakadó esőibe.

Jud Loss farmja egy kényelmes házból, több csűrből és egy baromfifuttatóból állt. A farm szerény volt, de gyümölcsöző. Lossnak huszonöt hektáros narancsültetvénye volt, amelyen három feketét alkalmazott, de szüretkor legalább húszat.

A három állandó fekete kunyhója jóval távolabb állt Loss házától. Mór tíz éve dolgoztak nála. Ők és a családjuk végezte a nehéz munka javát.

Tom ezekre a feketékre gondolt, miközben a farm felé vezetett a keskeny úton, birkózva a kormánnyal, hátsó kerekei csúszkáltak a sárban, és ablaktörlői nemigen bírtak a lezúduló esővel. Mit

csinálhatnak ezek a feketék? Valószínűleg otthon ülnek a tévéhez ragadva. Jól ismerte őket. Ha valami baj történne a háznál, biztosan számíthat a segítségükre.

Fordja megcsúszott a sárban, újra birkóznia kellett a kormánnyal. Nem sokáig. Bekapcsolta a rádióját.

— Seriff… Itt Mason.

Tom mindig hivatalos volt, amikor a rádiót használta.

— Hello, Tom!

— Közeledek a farmhoz. Nehezen megy. Óriási a sár.

— Egyfolytában próbálom hívni Losst. Nem felel. Óvatosan közelítsd meg.

— Persze. Lekapcsolom a fényszórókat. A domb tetején vagyok a farm mellett. Már látom a farmot. Fényeket látok. Azt hiszem, itt hagyom az autót, és gyalog közelítem meg.

— Helyes, Tom. Vigyázz, ha történik valami. Jenner azt mondja, hogy feléd irányított egy járőrkocsit, de még legalább fél óra, amíg odaér. Tom, nem volna jobb, ha megvárnád őket?

— Azt hiszem, körülnézek, seriff. Vigyázni fogok. Vége.

Tom kikapcsolta a rádiót és a fényszórókat. A kétszázötven méternyire álló épületet nézte. Fények égtek a nappaliban. Tom gyakran megfordult a farmon, és ismerte a ház elrendezését. Balra volt a hálószoba, a manzárdon pedig Lilly hálószobája. Ez a két szoba sötét volt.

Kedvetlenül kiszállt a kocsiból, behúzta a nyakát a zuhogó esőben. Keze az esőkabátja alatt matatott. Elővette a pisztolyát. Lassan elindult a sáros úton a ház felé. Észrevette, hogy nehezen lélegzik és kalapál a szíve. Mikor megközelítette az épületet, a nappali zárt ablakán keresztül meghallotta a telefon tompa csörgését.

Nagyon egyedül érezte magát. Helyettes seriffként élete egészen eddig a pillanatig könnyű és egyszerű volt. Büszke volt az

egyenruhájára, arra, hogy fegyvert visel a csípőjén, és tetszett neki, hogy örömmel fogadják, amikor meglátogatja a távolabbi farmokat. Alig háromévnyi seriffhelyettesi pályafutása során soha nem volt gondja. Még a részegek is barátságosak voltak hozzá. Néhány hippigyerek ugyan szidta őt, de elfogadták a tekintélyét. És Ross seriffel is szívesen dolgozott.

Ahogy a sötétségben állt az ömlő esőben, szorongva nézte a ház kivilágított ablakait. Még mindig hallotta a telefoncsengő elmosódó és rosszat sejtető hangját, és hirtelen félelem fogta el. Soha nem érzett még ilyen félelmet. Olykor megesett ugyan, hogy vezetés közben, egy frontális ütközés elkerülésekor eluralkodott rajta a félelem, de az, amit most érzett, megfosztotta minden önbizalmától, és még a térde is remegett. Megijedt, milyen szaporán ver a szíve, milyen gyorsan sziszeg a levegő összeszorított fogai között, érezte, ahogy a hideg verejték lecsurog a gerincén, a gyomra pedig összeszorul.

Egészen megfeledkezett a nyakába zúduló esőről, mozdulatlanul állt, és csak a félelmére figyelt. Ott van a kegyetlen gyilkos a házban? Vagy itt valahol a nedves sötétségben? Talán épp feléje lopózik?

Gyomrát még jobban összeszorította a görcs. Ross azt mondta, hogy Jenner két embere elindult. Tom mély lélegzetet vett. Minek kockáztatni? Az egyetlen értelmes dolog, ha visszaül a kocsiba, bezárja az ajtókat és vár, míg a többiek megérkeznek.

Elindult az autó felé, de a telefon kiszűrődő kitartó hangja ismét úgy hatott rá, mint, egy füttyszó a jól nevelt kutyára.

Visszafordult. Ha most nincs benne annyi kurázsi, hogy lemenjen a házhoz, akkor soha többé nem becsülheti magát semmire. A fenébe is! Ő a helyettes seriff! Még le is tartóztathatja a gyilkost, ő egyedül, ha a házban találja — de rémült gondolatai mélyén Tom nagyon remélte, hogy nincs ott.

Nedves, remegő kézzel szorította meg a kibiztosított fegyvert, és lassan, óvatosan elindult az épület felé.

Tizenöt méternyire a háztól megállt. A kivilágított nappali függönyei össze voltak húzva. A telefoncsörgés sokkal tisztábban hallatszott. A hang szinte hívogatta.

A sötétben egy sövény mellett haladt el, anélkül, hogy észrevette volna. És nem vette észre azt a sötét figurát sem, aki a bokrok között görnyedve őt figyelte.

A gyomrában feszülő görcs megállásra kényszerítette, aztán nagy erőfeszítéssel újra elindult. Esőköpenye alatt bal kezével leakasztotta övéről erős elemlámpáját, és fénysugarát a bejárati ajtóra irányította. Az ajtó félig nyitva volt. Földbe gyökerezett a lába. A nyitott ajtó fokozta félelmét. Szeme sarkából jobbra és balra lesett a nedves sötétségben. A doboló esőben egyedül az idegtépő telefoncsörgés hallatszott. Legalább a csörgés maradna abba.

Vajon bent várja a gyilkos? Valaminek történnie kellett odabenn, különben miért volna nyitva az ajtó?

Bekémlelt az előszobába, amelyei a félig nyitott ajtón keresztül a nappaliból beeső fény világított meg. Látta a Lilly hálószobájához vezető meredek lépcsőt.

Erőtlen, rekedt hangon bekiáltott.

— Van itt valaki?

Elemlámpáját kikapcsolta. Várt, és miután semmit sem hallott, szorongó pillantást vetett válla fölött a bejárati ajtóra, majd bakancsa sarkával becsukta. Belépett a nappaliba. Itt szinte otthonosan ismerős volt minden, hiszen Jud Loss felesége, Doris mindig megkínálta egy csésze kávéval. Lassan, kalapáló szívvel, lövésre kész pisztollyal haladt előre, míg be nem látta az egész nagyszobát. Amit látott, attól elállt a lélegzete.

A franciaablaknál arcra borulva feküdt Doris, feje sűrűsödő vértócsában. A kanapé mögül egy pár cipő látszott ki, Tom lélegzetét visszafojtva előrelépett, és a kanapé mögé nézett, Jud Loss zömök testét pillantotta meg, szintén arcra borulva, sűrű, vörösesszőke haja terjengő vértócsában.

Tomnak hányingere támadt. És a düh tehetetlen érzése feszítette meg egész testét.

Rémülten nézett körbe, pisztolya remegett a kezében. De egyedül volt a szobában két tetemmel és a vértócsák körül izgatottan zümmögő legyekkel.

Tom soha nem látott még erőszakos halált, és a döbbenet megbénította. Dermedten állt, először Jud Loss testére meredt, majd Doriséra. Biztosan tudta, hogy halottak.

Visszalépett az előszobába.

— Lilly?

Neki talán szerencséje volt? Talán nem volt itthon, amikor ez a szörnyűség történt... De hát még Lillyről is alig tudta elképzelni, hogy ilyen ítéletidőben bemegy Rockville-be.

Felnézett a meredek lépcsőn, kitapogatta a kapcsolót, felkapcsolta a feljárat világítását, és nyugalmat erőltetve magára, elindult föl a lépcsőn. Léptei roskadoztak, mint egy öregemberé.

A lépcső tetejénél nyitva állt a hálószoba ajtaja.

— Lilly... — hallotta Tom saját rekedt hangját.

A doboló esőn kívül egyéb választ nem kapott.

A lépcső tetején állt, képtelen volt továbbmenni. Lilly Lossra gondolt. Őt tartotta a legcsinosabb lánynak a városban. Gyakran ábrándozott róla, és tudta, hogy Lilly is észrevett ebből valamit, de még csak tizenhat éves volt, ami azonban nem akadályozta meg abban, hogy azzal a svindler Ted Lapp-pel járjon. Tom biztosra vette, hogy csak a kisujját kellene mozdítania, és Lilly máris az ágyába ugrana, mint a tizenkilenc éves Carrie Smitz, aki mindig hajlandó volt erre. Majd néhány év múlva — gondolta Tom —, akkor majd megmozdítja a kisujját... És ha erre gondolt, mindig kéjesen megborzongott... Most azonban, ahogy Lilly szobájának sötétjébe bámult, csak a végigfutó hideget érezte a hátán.

— Lilly... — mondta hangosabban, azzal belépett a szobába, és a villanykapcsoló után nyúlt...

Lilly hason feküdt az ágyon. Az ő fején is hatalmas ütés nyomai éktelenkedtek, hosszú, vékony, szélesre tárt lábain pedig felhúzódott rövid hálóinge…

Éppolyan kegyetlenül verték agyon, mint a szüleit.

Tom megfordult, és lebotladozott a lépcsőn. Ekkor ismét meghallotta a telefon csörgését. Annyira meg volt döbbenve, hogy agya teljesen kiürült. Betántorgott a nappaliba, megkereste a telefont, és felvette a kagylót. Halványan emlékezett arra, hogy a lépcsőn elejtette a zseblámpáját, és miközben a füléhez emelte a kagylót, pisztolyát az asztalra tette.

— Te vagy az, Tom? Mi történt? — kérdezte Ross.

Tom válaszolni próbált, de csak makogni tudott, mert a hányinger összepréselte a torkát.

— Itt Tom — tudta még kinyögni, de aztán felkeveredett gyomrának tartalma sugárban tört elő.

Hallotta Ross kiáltását: — Valami baj van?

Tom becsukott szemmel előrehajolt, újból megpróbált válaszolni. Ross kétségbeesett kiáltása és az eső dobolása mellett homályosan valami zajt hallott a háta mögül. A félelemtől megbénulva hátra akart nézni, de ekkor megsemmisítő erejű ütés csapott le rá eső áztatta kalapján keresztül. Eszméletét vesztve rogyott az asztalra, amelynek egyik lába eltörött a súlya alatt. A telefont magával rántva, a padlóra zuhant.

Hank Hollis őrmester és a járőrtársa, Jerry Davis egymás mellett ültek a nagy rendőrkocsiban. Hollis vezetett.

A floridai járőrszolgálat minden tagját szolgálatba vezényelték a szökött gyilkos, Chet Logan keresésére és letartóztatására.

A huszonöt éves Davis épp csinos felesége csirkesült-vacsoráját élvezte, amikor Hollis őrmester lefékezett a házuk előtt. Néhány perc múlva Davis halkan szidkozódva derekára csatolta pisztolyövét,

magára dobta esőköpenyét, fejébe nyomta kalapját, és követte Hollist a szakadó esőben.

— Az a parancs, hogy menjünk azonnal Jud Loss farmjára — mondta Hollis, miközben indított.

— Tudod, hogy hol van?

— Igen — morogta Davis egy félig megrágott húsdarabbal a szájában. — Hát nem nagyszerű? Pont, amikor vacsorázom!

— Lehet, hogy ott van a gyilkos. Tom Masont küldték ki — mondta Hollis, és felkanyarodott a kocsival az országútra. — Segítséget kért.

— Ezek az istenverte seriffhelyettesek — morogta Davis. — Semmit sem tudnak nélkülünk megcsinálni.

— Ha tényleg ott van a gyilkos, Masonnak szüksége lesz segítségre.

— Na, ne mondd! Ha ott van... És ha nincs ott? Egy kellemes húsz kilométeres kocsikázás ebben az istenverte esőben, csak hogy Mason kezét fogjuk!

— Hagyd abba a siránkozást, Jerry, szolgálatban vagy! — mondta Hollis kissé ingerülten. — Az egész szakasz kint van az esőben. Logant el kell kapni!

— Jó, akkor elkapjuk. Milyen kitüntetés jár érte? — dörmögte Davis, majd vállat vont. — Egy kilométerre balra fordulunk, aztán rá egy dűlőútra. Ebben az esőben élvezet lesz. Megyünk nyolc kilométert egy elágazásig, ha egyáltalán eljutunk odáig, ott balra, még nyolc kilométer, ha nem akadunk el, és megérkezünk Loss farmjára. — Hátradőlt és bekapcsolta a rádiót, hagy leadja helyzetjelentésüket a központnak.

Az út veszélyes volt és lassú. Amint letértek az országútról, Hollisnak meggyűlt a baja a sárral, de a kocsi folytonos csúszkálását gyakorlott könnyedséggel korrigálta. Aztán az út emelkedni kezdett, a sár sűrűsödött, és Hollis továbbra is változatlan erővel nyomta a

gázt, s bár egyre gyakrabban csúszott meg, mégis az úton tudta tartani a kocsit.

— A szentségit... Micsoda sár — szitkozódott egy idő múlva Davis. — Na... itt van az elágazás. Balra. Már csak nyolc istenverte kilométert kell megtennünk.

— Láttam már rosszabbat is — mondta Hollis. — Emlékszem...

A rádióban megszólalt a központi diszpécser: — Tízes kocsi, tízes kocsi, jelentkezz!

Hollis és Davis feszülten figyeltek. Davis válaszolt.

— Itt tízes. Vétel.

— Jelentés Ross serifftől, Rockville-ből. Valami nagy baj van Loss farmján. Mason ott van, de nincs vele kapcsolat. Annyit tudunk, hogy elért a farmra, de most a rádiója nem válaszol. Mielőtt megszakadt a kapcsolat, küzdelemre utaltak a hangok a telefonban. Két járőrkocsit irányítunk hozzátok. Óvatosan közelítsétek meg. Logan rendkívül veszélyes.

— Vettük, vége — mondta Davis. Kinyitotta esőköpenyét és meglazította fegyverét a tokjában. — Lehet, hogy az a barom tényleg ott van.

Hollis beletaposott a gázba. A kerekek megkapaszkodtak az úton, a kocsi meglódult úgy másfél kilométeres szakaszon, de aztán újra megcsúszott, és Hollisnak ismét birkóznia kellett a kormánnyal.

— Én aztán jó állást választottam magamnak! — tört ki Davis. — Franklinnek könnyű. Ül a szárazon, és csak dumál a rádiójába. Közben meg mi, balekok visszük el a balhét.

Hollis csökkentette a sebességet. Nem telt el tíz perc, és a dombtető aljába értek.

— Mindjárt ott vagyunk.

Hollis kikapcsolta a fényszórókat, és lassított. Lassan előrébb gurult a kocsival, és megállt Mason nagy Fordja mellett. Davis bekapcsolta a rádiót.

— Tízes kocsi megérkezett. Látjuk a farmot. Fényeket látunk. Közvetlenül Mason kocsija mellett állunk.

Letekerte az ablakot, és miközben megnézte a nagy Fordot, arcára csapódtak az esőcseppek.

— Mason nincs a kocsiban. Megnézzük. Vége — mondta, és kikapcsolta a rádiót.

Kiszállt a zuhogó esőbe.

— Én megyek előre — Hollis elővette a pisztolyát. — Várj két percet. Menj körbe, hátulra. Ha Logan még mindig ott van és meg akarna lépni, szeretném, ha ott lennél. De vigyázz... És nem kell fölöslegesen kockáztatni...

— Nem hiszem, hogy ott lenne — mondta Davis —, de azért vigyázz!

Hollis nekiiramodott, és lefutott a dombtetőről. Davis várt, míg Hollis majdnem a házhoz ért, aztán sietve átvágott az ázott, saras gyepen, és az épület háta mögé került.

A ház nyitott ajtajához érve Hollis megállt hallgatózni, de az eső dobolásán kívül más hangot nem hallott.

Pályafutása során Hollis sokszor került veszélyes helyzetbe. Edzettek voltak az idegei. Eldöntötte magában, hogy ha Logan az épületben van, akkor soha többé nem lesz alkalma gonoszságot elkövetni.

Pisztolyát tüzelésre készen tartotta, és hangtalanul lépett be a megvilágított előszobába. A köpenyéről lecsorgó eső kis tócsákba gyűlt össze a fényes padlón.

Óvatosan belesett a nappaliba. Először Masont látta meg: arccal lefelé feküdt egy asztal roncsai között. Hollis rámeredt, és nyugtalanság töltötte el.

Mason Stetson-kalapja, esőköpenye és pisztolyöve hiányzott.

Hollis agya gyorsan dolgozott. Ha Logan itt van, vagy itt volt, ő vitte el Mason kalapját, köpenyét és pisztolyát! Már van fegyvere is! Még mindig a házban lenne?

Kicsapta az ajtót és beugrott a szobába. Gyorsan körbenézett, de csak Jud és Doris Loss holttestét látta. Kihátrált a szobából, keresztülment az előszobán, és berúgta a sötét háló ajtaját. A szoba üres volt. Óvatosan haladt végig a konyhán és a fürdőszobán, aztán visszatért az előszobába. Végignézett a meredek lépcsőn, amely Lilly hálószobájához vezetett. Talán ott fent van? Pisztolyát előretartva, összegörnyedve ment fel a lépcsőn, várt a nyitott hálószobaajtó előtt, majd a kapcsoló felé nyúlt. Csupán néhány másodpercig tartott, míg megbizonyosodott afelől, hogy Logan nincs a házban. Egy pillanatra megállt, hogy megnézze Lilly holttestét, aztán megfordult, és lerohant a lépcsőn, ki az esőbe. Kiáltott Davidnek, aki futva érkezett az épület mögül.

— Meglépett — mondta Hollis.— Rohadt mészárlás van bent. Nézd meg.

Bementek a nappaliba. Amíg Davis megvizsgálta Jud és Doris holttestét, Hollis Mason fölé hajolt.

— Még életben van — mondta, és leguggolt hozzá.

Davis is letérdelt Mason mellé. Óvatosan megfordította.

— Fejbe vágták, mint a másik kettőt.

— A lány halott. Az emeleten van. — Hollis felegyenesedett. — Segítségre van szükségünk. Telefonálj.

Davis felvette a telefont a padlóról. A vezeték el volt szakítva.

— Ez a barom okosan csinálja.

— Az biztos. Elvette Mason kalapját, köpenyét meg a pisztolyát — mondta Hollis. — Jó kis álruha...

— Figyelj csak — szólt közbe Davis.

Csöndben hallgatóztak.

Az eső zúgásában elmosódva hallottak, amint beindul egy autó motorja.

— Meglép! — kiáltotta Hollis.

A két férfi a sárban csúszkálva és kapaszkodva rohant fel a dombtetőre.

Mire a kocsijukhoz értek, a motorzúgás eltávolodott. Mason Fordja eltűnt.

— Hívd Jennert! — kiáltotta Hollis, és bevágódott a kocsiba. — Utána megyünk! El tudjuk kapni, de riaszd Jennert!

Miközben Davis beszállt a kocsiba, Hollis rákapcsolta az indítót, és lenyomta a gázpedált. De nem történt semmi.

Davis a rádió gombját nyomkodta, de azon sem jelent meg a jelzőfény.

— Kicsinálta a rádiót is! — vicsorogta, mikor a sötétben kitapogatta a lógó vezetékeket.

De Hollis már nem volt a kocsiban, elemlámpája fényénél a motort vizsgálta.

— Kivette az elosztófejet!

A távolodó kocsi hangja már elhalt.

— Telefonhoz kell jutnunk — mondta Davis. — Elviszem Loss kocsiját.

— Helyes. Te indulj el, Jerry, én meg vigyázok Masonra. Franklin azt mondta, hogy két kocsi jön, de a fene tudja, mikorra érnek ide.

Davis elrohant a pajták felé, hogy megkeresse Loss autóját. Hollis pedig visszatért a házba. Letérdelt Mason mellé. Feltámasztotta, mire az felnyitotta a szemét.

— Elmenekült? — nyögte, aztán megint lecsukódott a szeme, és visszazuhant az eszméletlenségbe.

Hollis felkapott egy párnát, Mason feje alá tette, aztán kiment az előszobába, és a nedves sötétségbe meresztette a szemét.

Néhány percig várt, majd meglátta a feléje futó Davist.

— Loss kocsija és a teherautó nem működik — mondta, ahogy belépett az előszobába. — Úgy tűnik, itt ragadtunk.

Hollis morgott.

— Franklin azt mondta, két kocsi jön. Tehát várunk.

— Az a gané meg meglép!

— Nem jut messzire — mondta Hollis, bement a nappaliba, és levetette köpenyét. — Elkapjuk. — Masonra nézett. — Ennek a szerencsétlen fickónak gyors orvosi segítség kell. Elég rossz bőrben van.

Davis Masonra nézett.

— Gondolod, hogy elpatkol?

— Nem tudom. Azt hiszem, rajta volt a kalapja, amikor leütötték. Ez a barom tud ütni — Jud és Doris holttestére pillantott.

— Gátlástalan gyilkos.

— És mi van, ha a fiúk nem érnek ide? — kérdezte Davis. — Van egy telefonfülke az út végén.

— Jerry, az nyolc kilométer. Nem, várni fogumk. Ha szerencsénk van, hamarosan itt lesznek.

— Jó, rendben. Akkor várunk.

Egyikük sem tudhatta, hogy a feléjük tartó két járőrkocsi elakadt. Mindkét sofőr túl gyorsan hajtott, és megcsúszott a mély sárban. Az egyik az árokba csúszott, és a vezetőjének a karja is eltörött. A másiknak ugyan sikerült megállnia, de sokáig kínlódtak, amíg a szakadó esőben ki tudták vontatni az árokból a szerencsétlenül járt kocsit, és továbbhaladhattak Loss farmja felé.

Több mint egyórás hátrányban voltak.

Közben pedig Chet Logan Mason köpenyében és kalapjában, az ülésen Mason fegyverével az országúton hajtott, és pillanatnyilag biztonságban volt üldözőitől.

2.

Perry Weston a Hertznél kölcsönzött Toyotájával hajtott a csaknem elnéptelenedett főúton, reflektorai nehezen birkóztak meg a sűrű esővel, ablaktörlői dühödten dolgozták, ő pedig az autórádiót hallgatta. Egy popénekesnő üvöltözött vad zenekísérettel.

Perry elég részeg volt ahhoz, hogy ne törődjön sem a rikácsoló hanggal, sem a szakadó esővel. A jacksonville-i repülőtérnél figyelmeztették, hogy rosszra fordul az időjárás, és várhatóan nagyon nagy esőzésbe kerülhet.

Nos, tényleg esett, annyi biztos. Holnap, mondta reménykedve magában, kék lesz az ég, és forrón süt a nap.

New Yorkból jött, és a jacksonville-i repülőút közben egyfolytában skót whiskyt ivott jéggel, a légikisasszony nagy aggodalmára, aki mindig újratöltötte a poharát. A jacksonville-i repülőtéren vett egy üveg Ballantinest a Rockville-be vezető hosszú útra. A távolság egyébként egyáltalán nem is volt annyira hosszú: száz-egynéhány kilométer, de az eső miatt csak araszolva tudott haladni.

A kivilágított műszerfalon lévő órára nézett. Kilenc óra ötöt mutatott. Ross seriff és Tom Mason pontosan ekkor hívta fel a félreeső farmokat, figyelmeztetve a farmereket a szabadon járó gyilkosra.

Talán, gondolta Perry, miközben az autóútra szakadó esőbe bámult, talán Jacksonville-ben kellett volna maradnia éjszakára. Bár figyelmeztették a közelgő felhőszakadásra, nem készült fel erre az istenverte özönvízre. Érezte, hogy múlik a whisky hatása, ezért leállt az autóút szélén. Körbetapogatózott, megkereste az üveget, letekerte a kupakját, és alaposan meghúzta.

Máris jobb, gondolta, miközben visszacsavarta a kupakot. Cigarettára gyújtott, a nő még mindig rikácsolt a rádióban, és érdes hangja kezdte zavarni Perryt. Más állomást keresett. A kocsit egy

férfi hangja töltötte be, aki kétségbeesetten próbálta imitálni Bing Crosbyt. Néhány másodpercnyi hallgatás után Perry elfintorodott, és lekapcsolta a rádiót. Újra meghúzta az üveget, aztán visszatette a kesztyűtartóba. Elnyomta a cigarettát, másikra gyújtott. Lazának és kellemesen mámorosnak érezte magát. Csak semmi sietség, gondolta magában. Valamikor úgyis odaér a horgászházához.

Gondolatai az előző nap eseményeire terelődtek. Milyen távolinak tűntek mára!

Igaz, gondolta, voltaképpen azok az események indították el útjára a horgászházához. Három éve vásárolta, félreeső faépítmény volt, közvetlenül a folyó mellett, fák és virágzó bokrok között, körülbelül három kilométerre Rockville-től. Gyakorlatilag bagóért vette, de aztán még költött rá. Két hálószobája volt, egy nagy nappalija, modern fürdőszobát és teljesen felszerelt konyhát épített hozzá. Úgy tervezte, hogy amikor nem kell New York Cityben tartózkodnia, itt pihen majd, horgászik, főz, és élvezi a magányt. Nem így alakult. Már két éve nem látogatta meg a horgászházat. Elkövette a végzetes hibát, hogy tizenöt évvel fiatalabb lányt vett el feleségül. Nem Sheilára szabták azt a szerepet, hogy két hónapot töltsön egy örömtelen horgászházban, kilométerekre a ragyogó fényektől. Perry elfogadta ezt, de gyakran gondolt a békés folyóra, a csöndre, a feketesügér fárasztásának izgalmára és a késő esti halsütésre. Minden tőle telhetőt megtett, csakhogy Sheila az a fajta nő volt, aki sohasem volt elégedett. Gyűlölte, ha bement a dolgozószobájába dolgozni. Mindig félbeszakította, azt követelve, hogy vigye ide meg oda: olyan helyekre, amelyek halálra untatták. Végzetes házasság, mondogatta magának. Amikor lassan megszokta Sheila fiatal, gyönyörű testének káprázatát, fokozatosan rájött, milyen távol állnak egymástól szellemileg.

És mi történt tegnap reggel!

Veszekedtek, ami mostanában már mindennapos volt, amikor megszólalt a telefon. Sheila éppen felkapott egy kis kínai vázát, amelyet Perry nagyon kedvelt, és hozzávágta. Ő félreugrott, a váza pedig a falon ripityára tört.

— Most aztán már takarodj — üvöltötte Perry.

— Te részeg disznó — visította Sheila, azzal kirohant a szobából és becsapta az ajtót.

Közben a telefon kitartóan csengett. Perry egy darabig egykedvűen meredt a váza szétszóródott darabjaira, aztán átment a szobán, és felvette a telefont.

— Mr. Weston? — kérdezte egy nyugodt női hang.

— Igen.

— Mr. Hart titkárnője vagyok, Mr. Weston.

Perry meglepődött:

— Üdvözlöm, Grace. Parancsoljon.

— Mr. Hart nagyon örülne, ha felkeresné ma délelőtt tizenegykor. — Mindig úgy beszélt a telefonban, mintha a másik vonalon az Egyesült Államok elnöke várakozna. — Mr. Hart három óra múlva Los Angelesbe indul. Kérem, legyen pontos.

Ha a Rad-Hart Filmvállalat elnöke találkozni akart valakivel, az illető azonnal kezét-lábát törve mondott igent.

— Ott leszek — mondta Perry.

Az eső ömlött, Perry a Toyotában visszaemlékezett kényelmetlen beszélgetésükre Silas S. Harttal. Ismét benyúlt a kesztyűtartóba, és jót húzott az italból.

Siles S. Harttal mindig jól kijött. Az elmúlt négy évben Perry olyan forgatókönyvekkel látta el Hartot, amelyek rengeteg pénzt hoztak a filmvállalatnak.

Hart könyörtelenségéről és keménységéről volt közismert, de Perryt mindig a saját fiaként kezelte. Kezdetben ez meglepte Perryt, mert épp elég történetet hallott arról, hogyan bánt Hart más forgatókönyvírókkal, akik nem ütötték meg a mértéket. Hozzá azonban olyan volt, mint egy szerető apa. Perry végül is annak tulajdonította Hart kedvező viselkedését, hogy írt neki négy kasszasikert hozó forgatókönyvet. Ez így elég sportszerű, de mi történik, ha a következő forgatókönyv nem lesz sikeres?

Az egész pár hónappal korábban kezdődött, amikor Hart és Perry a legközelebbi filmről beszélgettek.

— Most valami véreset és velőset akarok — mondta Hart. — Valami olyasmit kell adnunk azoknak az idiótáknak, akik ott tolonganak a pénztárnál, amitől összepisálják magukat. Van valami ötleted? Olyat akarok, amiben sok az akció, a vér és a szex. Menj és gondolkozz! Pár hónap múlva szeretnék egy vázlatot. Rendben?

— Ugye, nem horrorfilmre gondolsz? — kérdezte Perry.

— Arra a legkevésbé. Közönséges embereket akarok olyan helyzetben, ami tele van akcióval, vérrel és szexszel. Közönséges embereket, érted? Olyan szituációt, amilyenbe bárki belekeveredhet... Például túszul ejtik, vagy egy galeri beköltözik a lakásába, vagy egy részeg autós elüt egy kisgyereket, és megpróbál elrejtőzni. Ilyesfajta szituációt, de egyiket sem ezek közül. Ezeket már lerágták. Gondolkodj! Tehetséges vagy... Találj ki valami eredetit. Rendben?

— Persze — mondta Perry. Nem mutatja ki bizonytalanságát az ember, amikor Silas S. Harttal beszél, és meg akar maradni kedvenc forgatókönyvírójának. — Majd gondolkodom...

Hart elmosolyodott.

— Erről van szó! Ja! ötvenezer... plusz a produceri haszon öt százaléka. Nagy üzlet lesz. Neked is és nekem is.

Perry két hónapon keresztül gyötrődött, hogy kitaláljon valami eredeti történetet. A két hónap alatt Sheila a lehető legrosszabb formáját nyújtotta. Megpróbálta elmagyarázni neki, hogy olyasmit kell kitalálnia, ami nagy pénzt hoz, ezért kéri, hogy hagyja szépen békében gondolkodni. Sheila azonban képtelen volt erre. Ekkoriban volt egy kéthetes filmgála, és minden este Perry karján akarta mutogatni magát.

— A legjobb forgatókönyvíró felesége vagyok ebben a rohadt városban! — rikácsolta. — Mit fognak a sznobok gondolni, ha nem látnak minket?

A gálaestek többnyire hajnali háromig tartottak, és Perry mindig annyira berúgott, hogy hazafelé Sheilának kellett vezetnie. Ilyenkor Perry délelőtt a másnaposságát gyógyította és csak délutánonként, amikor Sheila teniszezett, próbált papírra vetni egy-egy halovány ötletet.

Végül, részegen, legépelte a szinopszist, és elküldte Grace Adamsnek. A veszekedések most már olyan gyakoriak voltak, hogy Perryt már Hart véleménye sem érdekelte.

A Toyotában ülve hallgatta a kocsi tetején lezúgó eső hangját, és Sheilára gondolt. Micsoda hülye balek volt, hogy feleségül vette. Teljesen áldozatául esett üdeségének, érzékiségének és fiatalságának. Az a tény, hogy összes nőtlen barátja Sheila körül tülekedett, őrült kihívásként hatott rá. Nem volt könnyű megszerezni. Nagy pénzeket keresett, és képes volt kielégíteni Sheila állandó követeléseit. Eleinte csodálatos volt az ágyban. Házasságuk első három hónapja izgalmas volt, és Perry barátai irigységének fényében sütkérezett. Aztán Sheila követelései aggasztani kezdték. A nő úszáson, teniszen és karattyoláson kívül semmi mást nem csinált. Atyaisten, gondolta, micsoda vég nélküli fecsegő! Ha dolgozott, Sheila állandóan be-beröppent a dolgozószobájába, íróasztalára telepedett, és a barátnőiről fecsegett, ki kivel feküdt le, melyik éjjeli klubba menjenek aznap este, vagy mi lenne, ha elutaznának Fort Lauderdale-be egy kicsit napozni? Perry egyre növekvő ingerültséggel emlékeztette, hogy dolgozni szeretne. Sheila rábámult, aztán megajándékozta egy vérszegény kis mosollyal, és magára hagyta. De ezzel egyidejűleg átköltözött a másik szobába.

— Neked dolgoznod kell, nekem meg aludni — mondta és ártatlanul bámult fagyos porcelánkék szemével.

Perry egy üveg Ballantinesszal vigasztalódott.

Amikor Silas S. Hart behívatta, Perry érezte, hogy a vesztébe rohan. Tudta, hogy hevenyészett szinopszisa semmivel sem különb, mint amit bármelyik harmadosztályú forgatókönyvíró összedobhatott volna.

Miközben felment a lifttel a Rad-Hart Filmvállalat irodáihoz, átkozta magát, amiért ilyen nagy szart küldött Hartnak. Ez csak a Sheilával való veszekedések és az ital miatt történhetett. Sokkal okosabb lett volna, ha bevallja Hartnak, nincs olyan állapotban, hogy bármit is kitaláljon, és nem küld neki semmit sem.

Rágyújtott egy másik cigarettára, és a szélvédőn keresztül bámulta a szakadó esőt.

Hart a szokásos szívélyességgel üdvözölte, hellyel kínálta, és mosolyogva dőlt hátra nagy igazgatói székében.

— Nincs sok időm, fiú — mondta. — L. A.-be kell mennem. Néhány balfasz bekavart ott, de előbb beszélni akartam veled.

Hart mindig „fiú”-nak szólította Perryt, és Perry ezt a szeretet valamiféle megnyilvánulásának fogta fel.

— Italt? — kérdezte Hart. — Ne mondd, hogy nem, mert én iszom.

Megnyomott egy gombot, mire Grace Adams jelent meg. Magas, vékony, negyven körüli nő volt, mindig makulátlanul öltözött, halvány arcát mintha márványlapból vágták volna ki. Készített két whiskyt jéggel, és kiment.

— Nos, fiú — folytatta Hart —, nem beszélünk erről a dologról, amit küldtél nekem. Inkább rólad fogunk beszélni. Rendben?

— Ha úgy gondolod… — felelte Perry mereven.

Bár nagyon kívánt egy kortyot, érintetlenül hagyta a poharat az asztalon.

— Tegyük fel, hogy azzal kezdjük ezt a kis beszélgetést — mondta Hart, miután belekortyolt a whiskybe —, hogy te vagy a legjobb forgatókönyvíró, akit valaha is volt szerencsém alkalmazni. Rengeteg pénzt hoztunk össze együtt. A cég gyöngye vagy. És megbízható: ha arra kértelek, hogy szállíts, te pontosan szállítottál. — Szünetet tartott, ivott, majd folytatta. — Azon túl, hogy valóságos gyöngyszem vagy, még kedvellek is. Ritkán szeretem azokat az embereket, akik nekem dolgoznak, mivel ők egyáltalán nem

szeretnek engem, de te kivétel vagy. — Elmosolyodott, és kiürítette poharát. — Nos, fiú, rajtad tartottam az egyik szememet. Úgy vagyok az ilyesmivel, mint a nők, ha egy kétmillió dolláros gyémántjuk van. Az egyik szemüket mindig rajta tartják. Nekem te valóságos kincs vagy.

Perry felemelte poharát, és az utolsó cseppig kiürítette.

— Ez személyes jogod — mondta, és letette az üres poharat.

— Igen. Úgy látom, két probléma van, ami zavarja a munkádat. Az egyik a feleséged. Ez a nagyobbik. A kisebbik az ital. Így van?

— Senkivel sem óhajtom megbeszélni a családi ügyeimet — mondta Perry kurtán.

— Hát persze... — Hart hátradőlt irdatlan székében. — SENKIVEL nem is. De én VALAKI vagyok. Végül is üzlettársak vagyunk. Tehát: ha egy harmincnyolc éves férfi feleségül vesz egy huszonhárom éves lányt, és ez a férfi tényleg csak a munkájából él, akkor könnyen bajba kerülhet. A huszonhárom éves lányok az élet örömeit akarják, különösen akkor, ha olyan férfihoz mennek hozzá, akit felvet a pénz. Az élet örömei és a mindennapos munka azonban nem passzolnak össze. Sem az ivás.

— Nem vagyok abban a hangulatban, hogy ezt megvitassam — mondta Perry. — Tetszett vagy nem tetszett a szinopszis?

Hart elővett egy szivart, megnézte, levágta a végét és meggyújtotta.

— Neked tetszett?

— Nem — mondta Perry. — És akkor mi van? Megpróbáltam, és nem sikerült. Szerezz valakit, aki megcsinálja.

— Nem ez a megoldás, fiú. Ez meghátrálás, és te nem olyan vagy, aki feladja. Igaz?

— Jobban szeretném, ha találnál valaki mást. Épp elég bajom van e nélkül az istenverte forgatókönyv nélkül is.

— Te így látod, de én nem. Minden problémának van megoldása, ha elég szívósan keresed és gondolkodol rajta. Ilyen könnyen nem úszód meg. Tudom, hogy ki tudod találni azt a forgatókönyvet, amit akarok. Biztos vagyok benne, csak nem vagy képes megcsinálni, mert a feleséged zavar.

Perry felállt, átment a nagy szobán, aztán visszatért Hart asztalához.

— Jobban szeretném, ha találnál valaki mást, és hagynád, hogy én foglalkozzam Sheilával.

— Nem foglalkozol vele, fiú — mondta Hart. — Csak nyűg a nyakadon. Pontos információim vannak róla. A karmai között tart téged, és addig nem is ereszt el, amíg egy filléred van, amit rákölthetsz, majd szépen kisétál az életedből, és talál magának egy másik palimadarat. Sokkal jobban ismerem őt, mint te. Ismerem az egész múltját, pontos információim vannak arról, hogy mit csinál, amíg te az írással bajlódsz. Két szeretője is van. Megvan a nevük, de ez most nem érdekes. Félredug, fiú. Azt hiszed, hogy tényleg minden délután teniszezik? Ilyen balek vagy? Hol az egyikükkel, hol a másikukkal áll össze, és félredug. Csak a pénzed érdekli. Ennek a másik két faszinak nincs pénze. Ha lenne, már rég otthagyott volna. Az embereim poloskát helyeztek el abban a motelszobában, ahol dugnak. Van egy felvételem, de alig hiszem, hogy meg akarnád hallgatni… Jól kifogtad, fiú… Sajnálom, hogy el kellett mondanom, de nekem szükségem van rád, és neked szükséged van rám. Igaz?

Perry lehuppant a székre.

— Egy szót sem hiszek az egészből — motyogta.

— Dehogynem, fiú — mondta Hart halkan. — Csak persze nem akarod elhinni. Én sem akarnám, csakhogy én nem érzeleghetek. Meg kell szabadulnod Sheilától. Fel kell fognod, hogy ez az egyetlen megoldás. Az embereim minden bizonyítékot megadnak neked a váláshoz. Ha megszabadulsz tőle, ismét normálisan dolgozhatsz.

Perry mereven nézett maga elé.

— Sem veled, sem senki mással nem akarom ezt megbeszélni — mondta ingerültséggel a hangjában. — Ez az én személyes problémám, és nincs szükségem jó tanácsokra. Majd én magam megoldom.

Hart bólintott.

— Mielőtt hívattalak, átgondoltam a dolgot. Biztos voltam abban, hogy azt mondod majd, amit mondtál. Hogy ez a te magánügyed, és nem akarod, hogy más beleavatkozzon. Rendben. Csalódtam volna, ha mást mondasz. Megtennél nekem egy szívességet?

Perry gyanakvó pillantással nézett Hartra.

— Szívességet?

— Igen. Mindkettőnknek.

— Mi lenne az?

— Szeretsz horgászni?

— Persze, de mi köze ehhez a horgászásnak?

— Van valahol Floridában egy horgásztanyád…

Perrynek leesett az álla.

— Ezt honnan tudod?

— Nem érdekes. Van vagy nincs?

— Van.

— Helyes. Még ma odamész. Azt akarom, hogy horgássz, és gondolkozz. Mondd azt a feleségednek, hogy kiküldtelek a helyszínre, hogy dolgozz a forgatókönyvön… Tedd meg ezt a szívességet nekem és magadnak. Söpörd ki Sheilát a gondolataidból. Hagyd az illúzióidat. Horgássz és gondolkozz! Mondtam neked, hogy akciót, vért és szexet akarok. Ülsz a folyóparton, kezedben a horgászbottal, és szépen kitalálod, amit akarok. Rendben van?..

Perry felfogta, hogy éppen ezt szerette volna ő is: otthagyni a várost, otthagyni Sheilát, és újra magára találni a horgásztanya

magányában, ahol senki sem zavarja: ahol csak ő van meg egy horgászbot. És egy forgatókönyv ötlete.

Elmosolyodott.

— Rendben. Megegyeztünk — mondta.

Épp időben ért haza, hogy elkapja Sheilát, aki teniszezni indult. Elmondta neki, hogy délután Silas S. Harttal Los Angelesbe repül. Esetleg hónapokig is távol lesz. Jelenetet várt, de Sheila csak vállat vont. Ahogy ránézett, porcelánkék szemében növekvő izgatottságot látott, és hirtelen hideg ellenszenvet érzett iránta.

— És én addig mit csináljak? — kérdezte Sheila. — Itt ücsörögjek, amíg valami szajhával kefélsz?

— Mindenki abban leli örömét, amiben tudja. Ez üzlet, Sheila. Muszáj mennem.

— El tudom képzelni. És mi lesz a pénzzel?

— Eleget hagyok itt neked.

Írt egy csekket hétezer dollárról, és odaadta neki.

— Ezt mondod te elégnek két hónapra? — kérdezte Sheila.

— Sheila, a bank mindent kifizet. Ez több, mint elég.

Otthagyta és felment a hálószobájába. Amikor pakolni kezdett, hallotta, hogy Sheila elhajt a kocsijával.

Ha megszabadulsz tőle, ismét normálisan dolgozhatsz.

A kocsitetőre lezúgó esőt hallgatva helyeslően bólintott. Nos, két hónapra megszabadult. Már csak az a kérdés, tud-e ismét normálisan dolgozni…

Ross seriff Carl Jennerrel beszélt telefonon.

— Carl, mi a fene történik már ott? — kiabálta. — Sem Tomot, sem az embereidet nem tudom előkeríteni.

— Nem tudom. Hollis és Davis nem válaszolnak. A farmon nem működik a telefon.

— Az isten szerelmére, azt tudom! Már egy órája próbálom. És te mit csinálsz?

— Két kocsit irányítottam a farmra, Jeff. De az egyikük lecsúszott az útról az árokba. A sofőrnek eltört a karja. A másik kocsi pedig megállt, hogy kihúzza a beragadt kocsit, de most már mindketten úton vannak. Pokoli egy éjszaka. Lewis és Johnson, a második kocsiban, nem ismerik az utat a farm felé. Jelentik, hogy földutakon járnak, és nehezen haladnak.

— Kimegyek a farmra, és megnézem én! — mondta élesen Ross. — Elegem van ebből a fejetlenségből! Úgy ismerem az utat a farmhoz, mint a tenyeremet. Rádión kapcsolatban leszek veled.

— Ezt ne csináld, Jeff! — mondta Jenner. — Várj. Lewis és Johnson mindjárt odaér. Végre megtalálták az utat. Kis szerencsével húsz percen belül elérik a farmot.

— Az sok. Nagyon ideges vagyok Tom miatt. Odamegyek! — mondta Ross, és letette a kagylót.

Mary, aki hallotta a beszélgetést, Ross köpenyével és kalapjával a kezében jött be az irodába.

— Légy óvatos, Jeff — mondta.

— Itt leszek a telefon mellett.

Ross rámosolygott.

— Ilyen egy igazi seriff-feleség — mondta, felvette az esőköpenyét, megvizsgálta a fegyverét, aztán fejébe nyomta a kalapját. — Ne aggódj. Csukott szemmel is odatalálok.

Csókot nyomott az arcára.

— Hagyd bekapcsolva a rádiót. Hamarosan jelentkezem — mondta, és nekiiramodott az esőnek.

A Loss farmjához vezető úton még jobban fölázott a talaj, mióta Tom Mason megbirkózott vele, és Rossnak jócskán meg kellett

küzdenie, hogy a kocsi ne csússzon az árokba. Óvatosan vezetett, és lassan felért a domb tetejére, ahol rögtön megtalálta Hollis kocsiját. Bekapcsolta a távolsági fényszórókat, és megvilágította velük az épület elejét. Egy pillanattal később két ember jelent meg a bejárati ajtó előtt. Integettek.

Megállt a ház előtt, és kiszállt:

— Hello, seriff — mondta Hollis.

— Örülök, hogy sikerült ideérnie. Eddig nem volt valami nagy szerencsénk.

Ross morgott valamit, és bement az előszobába.

— Mi folyik itt? Miért nem jelentkeztetek be Jennernél? Hol van Tom Mason.

— Seriff, működik a rádiója?

— Igen, de…

— Jelentést kell tennem Jennernek. Davis majd megmutatja ezt a mészárlást.

Átvágott a zuhogó esőben és bepattant Ross kocsijába. Jennert hívta, és beszámolt a helyzetről.

Jenner halotti csöndben hallgatta.

— A szökevény meglépett Mason kocsijával, Mason kalapját és köpenyét viseli, és elvitte Mason fegyverét — fejezte be Hollis.

— Megőrült ez a szemét! — tört ki Jenner. — Ez már öt gyilkosság, egyetlen este! Rendben, intézkedem. A lehető leggyorsabban küldök mentőt és orvos szakértőt!

Hollis visszatért a házba, Rosst fél térdre ereszkedve találta Mason mellett.

— Jobb, ha nem ér hozzá — mondta Hollis. — Mindjárt jön a mentő. Nincs valami jó bőrben.

— Meghalt — mondta Ross hideg, fakó hangon. — Egy pillanatra még felismert, aztán vége.

Sheila Weston száraz Martiniját kortyolgatta, miközben szemrevételezte a vele szemben ülő jóképű férfit.

— Jól teniszezik, Mrs. Weston — mondta a férfi, és mosolygott. — Remélem, hamarosan megint játszunk.

Sheila csaknem profi szinten teniszezett, és ez a férfi nem volt partner a számára. Pedig ő szeretett győzni, különösen férfiakkal szemben.

A magas, göndör hajú, jóképű, napbarnított férfi Julian Lucan néven mutatkozott be. Sheila alaposan szemügyre vette, és úgy találta, hogy izgalmas szerető lehetne. Miután Perry felment, hogy összecsomagoljon, és ő a teniszklubba hajtott, eldöntötte, hogy ideje a partnerváltásnak: Joey és George kezdték untatni.

Ez a jóképű férfi új színeket hozhatna szexuális életébe, míg Perry távol van, gondolta magában. És annak alapján, ahogy a férfi rá nézett, úgy találta, ebben nem is fog csalatkozni.

Egyébként nem ismerte Lucant. Még sosem látta itt, úgy gondolta, nem árt, ha puhatolózik egy kicsit.

— Gyakran jár ide?

— Most vagyok itt először — válaszolta Lucan. — De máris nagyon jól érzem magam. Csak beugrottam teniszezni. Általában a Citybe vagyok bezárva.

Sheila tovább puhatolózott.

— Mit csinál a Cityben?

— Fotómodell vagyok. Ilyenkor, szezon előtt eléggé elfoglalt vagyok.

Sheila bólintott. Ez kielégítőnek tűnt.

— Mit csinál a hétvégén?

A férfi széles, megnyerő mosolyt villantott rá.

— Semmit, hacsak nincs valami jó ötlete…

Sheila nem szeretett sokat teketóriázni. Máskor is így csinálta, és soha nem csalódott. Egy jókötésű férfi a tengerparton. Egy jóképű férfi a klub bárjában... Hagyta, hogy elvigyék valahova, általában egy motelbe. De most elhatározta, hogy ő kezdeményez.

— Szóval... teljesen egyedül vagyok a hétvégén. A férjem üzleti úton van — elmosolyodott. — Legalábbis nekem ezt mondta. Volna kedve nálam tölteni a mai estét és a holnapot?

A férfi még szélesebben mosolygott.

— Semmit sem szeretnék jobban.

Sheila kinyitotta a táskáját, kivette a tárcáját, kicsúsztatott belőle egy névjegykártyát, és áttolta az asztallápon.

— A címem. Nyolcra jöjjön. Hideg vacsora lesz.

A férfi felvette a kártyát, tanulmányozta egy darabig, aztán az ingzsebébe csúsztatta.

— Ott leszek, Mrs. Weston. És alig várom...

— Hívj Sheilának, Julian... — mondta. — A barátnőim ebédre várnak. Viszlát este.

Villantott egyet a fogsorával, felállt, biccentett, és gyors léptekkel a teraszon lévő étterem felé indult.

Lucan kiitta a poharát, és rendelt még egy italt. Mrs. Perry Weston, a sikeres forgatókönyvíró felesége! Lucan igyekezett tájékozódni a társasági életben. Weston nagy fogás lesz, gondolta. Végül is a barátai nemhiába hívják „Szerencsés Lucannak”.

Sem Sheila, sem Lucan nem figyelt fel a napernyő alatt üldögélő zömök férfira. Az a nehezen leírható típus volt, aki mellett úgy megy el az ember az utcán, hogy észre sem veszi. Ted Fleichman volt, az Acme Nyomozóiroda egyik legjobb detektívje.

Egész héten az volt a feladata, hogy Sheila Westont figyelje. Sheila minden napjáról részletes jelentést kellett küldenie Miss Grace Adamsnek a Rad-Hart Filmvállalathoz.

Fleichman látta, hogy Sheila odaadja Lucannak a névjegykártyáját, és látta, hogy a nyitott étterem felé indul. Bólintott, felállt és keresett egy telefont. A nyomozóirodát hívta, és röviden beszélt Dorris Roperrel, aki a munkabeosztást végezte.

— Dorrie, Fred Smallt keresem. Ott van?

— Mikor nincs? A hallban lebzsel, és szexmagazinokon csorgatja a nyálát. Mit akarsz tőle?

— Segítőre van szükségem a Weston-ügyben. Mondd meg neki, hogy iparkodjon a Long Island Tenisz Klubba, de szedje a lábát. A teraszon várom.

Letette a kagylót, és visszatért napernyő alatti székéhez.

Julian Lucan egy szendvicset evett a napon. Egyelőre nem úgy nézett ki, mint akinek sietős dolga volna. A helyéről Fleichman jól látta Sheilát is, ahogy három másik nővel fecserészett az ebédlőasztal mellett. Bólintott, ő is itt lesz még egy darabig. Megitta sörét, és intett a pincérnek utánpótlásért.

Fél órával később Fred Small csatlakozott Fleichmanhoz. Ötvenes évei végén járó férfi, halványkék, könnyű öltönyben,

— Mi készül, Ted? — kérdezte, ahogy elhelyezkedett Fleichman mellett.

— Nézd azt a fickót szemben — mondta Fleichman, anélkül, hogy Lucan felé nézett volna.

Small gyors, közömbös pillantást vetett arra, és elmosolyodott.

— Ó, hát ő az! A „Szerencsés Lucan”, öregem! Ez egy igazi bájgúnár. Akadt egy kis bajom vele egyszer Manhattanben. A City a fő terepe.

— Miben utazik, Fred?

— Ezzel az ártatlan ábrázattal viszi el az idősebb nőket egy futamra. Sima ügy. Megkettyinti őket, aztán rákapcsol, és vagy kitartatja magát velük egy darabig, vagy kierőszakol egy nagyobb ajándékot. Elég jól megy neki.

— No, úgy látszik, most Mrs. Weston a soros — fintorgott Fleichman. — Vagy a nő szemelte ki Lucant. Tartsd rajta a szemed, Fred. Én Mrs. Westont figyelem.

— Ted, gondoltál már arra, hogy kegyelemkenyérre fanyalodhatnánk, ha a világ tömve volna erényes nőkkel? Brrr! Még rágondolni is rossz...

— Azért a férfiakat se felejtsd ki. Mit tegyünk, ez a modern, világ! És ne aggódj, soha nem szorulunk kegyelemkenyérre, amíg tudunk figyelni és várni.

Ekkor azonban Julian Lucan felállt, és a pincérhez ment, hogy rendezze a számláját. Small felkapta Fleichman sörét, kiitta, majd megveregette kollégája erős vállát.

— Rendelj magadnak egy másikat, Ted. Olcsón megúsztad.

Azzal közömbös arcot vágva Lucan után ballagott.

Ebéd után Sheila elvált három barátnőjétől, és egy telefonfülkéhez ment. Lizával beszélt, a színes bőrű mindenesével.

— Vacsorára hívtam Mrs. Bensingert, Liza — mondta. — Csináljon valami finomat. Magára bízom. Aztán elmehet. Kellemes hétvégét — és letette a kagylót.

Az öltözőbe ment, felvette bikinijét, kiment, leült a medence mellé. Fleichman egy másik ernyő alatt ült, ahonnan jól látta a medencét, és várt. Munkája várakozásból állt, de jó pénzt fizettek érte, ő pedig türelmes volt.

Sheila a napon feküdt, szeme csukva nagy napszemüvege mögött, és Julian Lucanra gondolt. Micsoda férfi! — gondolta, és vágyhullám öntötte el a testét. Sokkal jobb Joeynél és George-nál. Ez a férfi lesz minden szeretők szeretője! Az a szürke, szexis szeme, az izmai és a magabiztossága!

— Belevaló pasassal beszélgettél — szólalt meg egy hang.

Sheila homlokát ráncolva felnézett, és Mavis Bensingert látta maga mellett egy klubfotelben. Bizalmas barátnők voltak. Mavis hozzáment egy nála húsz évvel idősebb férfihoz, aki kövér volt,

kopaszodott, és az volt az undorító szokása, hogy izzadt az ágyban — de gazdag volt. Mavis máshol keresett romantikát. Szerencsére Mr. Bensinger rengeteg időt töltött Washingtonban, ezért egy hónapban csak néhány napig háborgatta Mavist.

— Remélem is, hogy az! — mondta Sheila elégedett mosollyal. — Majd este megtudom. Megbeszéltük, hogy eljön. Perry Los Angelesben van.

— A lakásodra? — hökkent meg Mavis. — Nem veszélyes ez, Sheila? Azt hittem, te is motelba jársz, mint én.

— Hányingerem van a motelektől.

— De mi lesz, ha meglátja valamelyik fontoskodó szomszédod? Nem akarsz válni? Vagy igen?

— Néha azt hiszem, hogy igen. Perryvel folyton veszekszünk. Már hónapok óta le sem feküdtünk egymással. Azt hiszem, szeretnék szabad lenni. Annyi férfi közül választhatok.

— De gondolj a pénzre. Perry tényleg mindent megad neked. Aligha találsz még egy pasast, aki így szórja a pénzét.

— Ugyan, hagyd már abba! — állt fel Sheila. — Úszom egyet.

— Jól van, kicsim, a te dolgod. Én nem válnék el Samtől. Egy hónapban csak háromszor-négyszer kell kibírnom vele, és annyit költhetek, amennyit csak akarok.

Sheila fejest ugrott a medencébe. Amikor este hazaért, Liza éppen az asztalt terítette.

— Készítettem finom Hors d'ouvre-t és két nagy homárt, Mrs. Weston — mondta. — Jó lesz?

— Nagyon — mondta Sheila. — Amikor befejezte, elmehet. Megfürdöm.

A következő fél órát azzal töltötte, hogy csábítóvá tegye magát. Miközben feltette műszempilláit, hallotta, hogy Liza elhajt. Most már egyedül volt az egész lakásban!

Julian Lucan pontosan nyolckor érkezett bérelt Mercedesével. Sheila a nyitott teraszon állt, és a dupla garázsra mutatott.

Lucan bevitte kocsiját Sheila Volvója mellé, kiszállt, becsukta a garázsajtót, és Sheilához sietett.

— Hello — mondta mosolyogva. — Hát itt vagyok.

A kicsi, de fényűző házat magas sövény és fák rejtették. A szomszédok nem láthatták meg Lucan érkezését.

A Lucannal töltött szombat este volt a legizgalmasabb, amit Sheila valaha is átélt. Életében először merítette ki teljesen egy férfi. Szeretkezési technikája olyan hatással volt Sheilára, mint egy adag LSD. Elszállt alóla, el a saját testéből. Lucan értette a dolgát, Sheila csak sikongatni tudott, és olyan erősen magához szorítani, ahogy csak bírta, és csak azt kívánta, hogy ez a szorítás soha véget ne érjen.

Mikor mély álmából felébredt, Lucan épp öltözött. Sheila egy darabig azt se tudta, hol van. Aztán eszébe jutott, hogy vasárnap van, és amikor az órára nézett, látta, hogy majdnem dél van.

— Csak nem mész el? — kérdezte ijedten, és felült az ágyon. — Még korán van.

Lucan rámosolygott.

— De igen, édes. Dolgom van a Cityben.

— De ma vasárnap van!

— Így van. De a fotósoknak nincs vasárnapjuk — azzal Sheila öltözőasztalának tükre elé állt, és megigazította nyakkendőjét.

Hosszú, erős hátára pillantva Sheila megeresztett egy mély, nyöszörgő sóhajt.

— Csinálok neked egy kávét — ugrott le meztelenül az ágyról.

Magára kapott egy pongyolát.

— Az jó lenne, édes — mondta a férfi. — Jó volt az éjszaka?

— Felesleges kérdezned… neked nem?

— Dehogynem.

Miközben felmelegítette a kávét, amit Liza előkészített, az elmúlt éjszakára gondolt. Micsoda fantasztikus élmény volt! Nem szabad elveszítenie ezt a csodálatos szeretőt. Rosszul esett neki, hogy a férfi nem marad hétfőig, de Sheila fiatal kora ellenére tudta, hogy szerencsétlen dolog egy férfit kényszeríteni valamire. A következő alkalommal majd egy motelba mennek. Aztán a következő hétvégét, amikor újra meg tud szabadulni Lizától, újra itt töltik.

Bevitte a kávét és a csészéket a nappaliba, ahol Lucan épp körbesétált, és szemügyre vette a különféle műtárgyakat, amelyeket Perry gyűjtött össze. Sheila nagy bosszúságára Perry gyűjtő volt, és ami még bosszantóbb, értett is hozzá.

— Ez egyfajta ösztön — mondta neki Perry, amikor végigjártak több műkereskedést, ami végképp untatta őt, de ez még házasságuk első hónapjaiban volt. Perry szerette az apró holmikat. Ilyen dolgokra ő rá sem nézett volna. Perry megpróbálta tanítani, amikor megvett egy IV. György korabeli arany tubákosszelencét.

— Néhány év múlva sokkal többet fog érni, mint amennyit most fizetek érte — mondta, de Sheilát ez sem hatotta meg.

Ahogy abban sem gátolta, hogy Perryhez vágjon egy értékes kínai porcelánvázát. Mit neki az efféle ócskaság!

— Ó, a kávé! — mondta Lucan, és leült mellé az asztalhoz. — Édes, te vagy az egyik leggyönyörűbb nő a világon.

Sheila érezte, hogy meglódul a vére, és újból hatalmába keríti a gyönyör utáni vágy.

— Maradj még egy kicsit, Julian, kérlek, ne menj még el.

Lucan felhajtotta kávéját, és mosolygott.

— Nagyon sajnálom, de el kell mennem.

— Mikor jössz vissza?

— Egy darabig nem. Egész héten dolgozom.

Sheila szíve elfacsarodott.

— Mikor tudunk megint találkozni?

A férfi töltött még a csészéjébe.

— Majd meglátjuk. Ritkán járok errefelé.

Sheila hirtelen kényelmetlenül érezte magát.

— De Julian, nem akarsz...?

Elhallgatott, és a férfi folyton mosolygó arcára meredt.

— Dehogynem. Nagyon jó volt, de sok dolgom van. Talán egy hónap múlva megint feltűnök. Mi lenne, ha telefonálnék?

— De, Julian ...?

— Azt mondtam, ennyi, édes. — Sheila észrevette, hogy a szexis szürke szemek hirtelen megkeményednek. — És még mielőtt elmennék: mi van a tiszteletdíjammal?

Sheila rámeredt, öklei összeszorultak az asztalon.

— Mivel?

Lucan arcán még szélesebb mosoly terült el.

— Ne add az ártatlant, édes. Csak nem képzeled, hogy egy egész éjszakát töltök egy nővel anélkül, hogy honoráriumot kapnék érte? Jó volt, nem? Élvezted. Tehát?...

— Azt akarod mondani, hogy pénzt kérsz? — kérdezte Sheila rekedt hangon.

— Állapodjunk meg ötszáz dollárban — mondta Lucan, még mindig szélesen mosolyogva, de hideg és szúrós szemmel. — Egész éjszakáért általában ezret számítok fel, de tekintve, hogy rólad van szó...

Sheila egy pillanatig mozdulatlanul ült, aztán villogó szemmel felpattant. Arca eltorzult a dühtől.

— Takarodj! — üvöltött rá. — Takarodj, vagy hívom a rendőrséget, te mocskos zsaroló!

Lucan szomorúan ingatta a fejét. Sokszor játszotta már végig ezt a jelenetet.

— Ez bizony nagyszerű ötlet, édes — mondta. — Hívd a rendőrséget. Holnap már a címoldalon hozzák az újságok. A férjed és azok az alakok, akikkel dolgozik, boldogok lesznek. A barátnőid is. Gyerünk csak, hívd a zsarukat.

Sheila érezte, hogy elszáll belőle a düh. Istenem! Micsoda bolond volt. Azzal nem törődött, hogy mit gondol Perry, de a barátai számítottak. Persze, legtöbbjük a másik férjével hetyegett, de eddig még nem buktak le. El tudta képzelni a pletykákat. Nem lenne képes még egyszer megjelenni a klubban.

— Mozgás, édes! — mondta Lucan, látva Sheila kétségbeesését. — Vár rám egy másik tüzes kis muff.

Egy darabig szótlanul méregették egymást, majd Lucan elmosolyodott.

— Na, jól van. Ügyes voltál, jó volt a vacsora is. Oké, most az egyszer elengedem. Néha egész nagylelkű tudok lenni. Ha megint begerjedsz, csöngess fel. Benne vagyok a telefonkönyvben. Viszlát, bébi, majd találkozunk — és kiment a szobából.

Amikor meghallotta a bejárati ajtó csapódását, Sheila lerogyott a kanapéra.

Istenem! Micsoda bolond volt! — gondolta. Amikor a barátnői változást akartak az ágyban, mindig egymás férjei közül választottak. Így biztonságos volt. Elgondolni, hogy egy idegent csípett fel! Úgy szégyellte magát és olyan dühös volt, tehetetlenségében zokogni kezdett.

Ted Fleichman Westonék házával szemben ült a kocsijában. Egy 200 milliméteres optikával felszerelt Nikon kamerát tartott a kezében. Három gyors képet készített Lucanról, ahogy kijött a napsütésre, aztán az ülésre ejtve a fényképezőgépet, kipattant a kocsiból, és Lucanhoz sietett, aki a garázsajtót nyitotta ki.

Lucan vidáman dúdolgatott, és csak akkor vette észre Fleichmant, amikor a vállán érezte a kezét.

— Hello, Szerencsés! — mondta Fileichman a maga választékos zsaruvigyorával. — Jól érezted magad?

Lucan keze ökölbe szorult, arca elsötétedett.

— Maga meg ki a fene? — kérdezte.

Nem volt kedvére a rászegeződő hideg, kemény szempár.

— Biztonsági szolgálat — vette elő Fleichman a tárcáját, és villantotta meg az igazolványát. — Oké, csak semmi hanta, Szerencsés! Essünk túl rajta. Lehallgattuk a lakást. Nem tudsz lelépni. Úgyhogy add ide.

— Nem tudom, miről beszél — mondta Lucan, és napbarnított bőre elsápadt.

— Na, ne tököljünk. Már vár egy másik kliensed, úgyhogy add ide, hacsak nem akarod, hogy összetörjem azt a csinos pofádat.

— Mit adjak oda? — kérdezte Lucan. — Miről beszél?

— Ne makogj, Szerencsés. Nem kaptál pénzt, ezért elvettél valamit. Ismerem a módszeredet. Gyerünk, add ide, vagy bedurvulok.

Lucannak volt már egy-két szerencsétlen találkozása a biztonsági őrökkel. Tudta, ha összeakaszkodna ezzel a keménykötésű profival, komoly bajba kerülne. Egy ideig habozott, majd kivette zsebéből Perry IV. György korabeli aranyszelencéjét.

Fleichman elővett egy műanyag zacskót.

— Dobd bele, Szerencsés — mondta —, és lesz egy szép ujjlenyomat-sorozatom tőled. Semmi trükk, vagy összetöröm a kellemes profilodat.

Tudta, hogy Fleichman tényleg képes lenne belemászni a képébe, ami a legjövedelmezőbb tulajdona volt, így Lucan inkább a műanyag tasakba ejtette a szelencét.

— Rendben, Lucan, most pedig kopás. Ha megint idetolod a képedet a körzetembe, a kaptárban találod magad.

Lucan ellenséges pillantást vetett rá, beszállt kocsijába, kihajtott a garázsból, és elporzott.

Perry Weston összerándult, és felriadt. Egy pillanatig nem tudta, hol van, aztán eszébe villant, hogy még mindig a bérelt Toyotában ül, és az eső még mindig dobog a kocsi tetején.

Ásított, kinyújtózott. Túl sok whiskyt ivott, gondolta, és a műszerfal órájára pillantott. Tíz óra múlt öt perccel. Jobb, ha indul. Felkapcsolta reflektorait és - kinézett az csőiben táncoló autóútra. Jacksonville-ben kellett volna maradnia éjszakára. Úgy számolta, tizenöt kilométernyire lehet horgásztanyájától. Másfél kilométerre az autóúton van egy leágazás, amely célja felé vezet, de gyatra lehet az út. Kinyitotta a kesztyűtartót, kivette a Ballantinest, és alaposan meghúzta. Visszatette az üveget, cigarettára gyújtott.

Nem lesz könnyű eljutni a horgásztanyához, de a whisky erősítette az elszántságát.

Éhes volt. A horgásztanyán már három éve nem járt, de megbeszélte Mary Ross-szal, a seriff feleségével, hogy időnként benéz, és feltölti a hűtőszekrényt.

Tudta, hogy rengeteg ennivaló van a fagyasztóban, és azt is, hogy Mary Ross tisztán tartja a házat. Hirtelen kedve támadt, hogy viszontlássa Mary Rosst, és megigyon egy sört a seriffel. Mindketten kedvére való emberek voltak.

Sheilára gondolt. Jó, hát félrelépett nála fiatalabb férfiakkal. Silas S. Hart nem tesz meggondolatlan kijelentéseket. És akkor mi van? Talán, ha idősebb lesz, megnyugszik. Beismerte maga előtt, hogy nem lehet nagy mulatság olyasvalaki feleségének lenni, aki hosszú órákat dolgozik. Talán ez után az összeveszés után összejöhetnek. Talán...

Elfordította a slusszkulcsot, beindította a motort. Az autóút általában tömve volt teherautókkal és személykocsikkal, de most elhagyatottan húzódott előtte.

Még tizenhat kilométer. Csak lassan, mondta magának. Tele vagy whiskyvel. Csak lassan…

Arra gondolt, hogy hamarosan jó szaftos marhasült vár rá. Volt egy infrasütője. Egy órán belül már az asztalnál ül és eszik.

Tizenhat kilométer!

Óvatosan vezetett az autóúton. Az ablaktörlők alig tudtak megbirkózni a lezúduló esővel, és jól előre kellett hajolnia, hogy kilásson a nedves sötétségbe.

Nem lehet messze a leágazás. Nem szabad elmulasztania, ötven kilométerre csökkentette a sebességet. Egyszer csak villogó fényt látott maga előtt. Lassított, lépésben hajtott. Csak a villogó vörös fényt és a zuhogó esőt látta.

Valami baleset?

Amint a villogó vörös fény elindult feléje, megállította a kocsit. Reflektorai fényében egy férfit látott meg, aki elázott Stetson-kalapot és az Országúti Járőrszolgálat sárga köpenyét viselte.

Jézusom! — gondolta, ha ez a fickó megérzi a leheletemet, megvág ittas vezetésért.

Figyelte a férfit, amíg az kilépett a reflektorok fény csóvájából. Perry megnyomott egy gombot, mire leereszkedett az elektromos vezérlésű ablak. Eső ömlött be a kocsiba és az arcának verődött. Várt. Az esőcseppek felfrissítették.

A férfi a kocsi oldalához lépett és Perryre villantotta a vörös lámpát. A fénysugár az utasülésre siklott, majd a hátsó ülésekre, mintha a férfi azt ellenőrizné, hogy Perry egyedül van-e a kocsiban.

— Mi történt? — kérdezte Perry.

A férfi olyan szorosan a kocsi mellett állt, hogy az arcát nem is látta.

— Lecsúszott a kocsim az útról — mondta a férfi és kissé lehajolt, de Perry most is csak Stetson kalapjának körvonalát látta. — Telefonálnom kellene. Merre tart?

— Rockville-be. Van egy horgásztanyám három kilométerre a falutól — mondta Perry. — Használhatja a telefonomat.

— Aha…

A férfi gyors léptekkel ment át a kocsi másik oldalához. Nedves köpenye felvillant egy pillanatra a reflektorok fényében. Kinyitotta az ajtót és becsusszant Perry mellé.

— Pokoli egy este — mondta Perry, ahogy sebességbe kapcsolt.

— Aha — mondta a férfi. Kemény, éles, pattogó hangja volt. — Gyerünk.

3.

Hollis Ross seriff kocsijában ült és Carl Jannerrel beszélt a rádión. Elmondta Jennernek, hogy Mason röviddel ezelőtt meghalt.

Egy pillanatig úgy tűnt, Jenner nem képes felfogni, amit Hollis mond, aztán megszólalt:

— Úgy érted, hogy az az állat megölte Masont?

— Igen, uram. Meghalt, iszonyatos ütést kapott a fejére. Megtaláltam a fegyvert: egy balta. A többieket is ugyanígy ölték meg. Úgy roppant össze a fejük, mint egy tojáshéj. Mason csak a kalapja miatt maradt életben egy darabig. Ez a pasas bivalyerős lehet.

— Uramisten! — szakadt ki Jennerből. — Ez már hat gyilkosság egy este! Senki sincs biztonságban, amíg az az állat szabadon futkos. Ne nyúljatok hozzá semmihez, Hollis. A gyilkossági csoport megpróbál eljutni hozzátok. Küldtem kocsikat Jacksonville-t ellenőrizni. Amikor Lewis és Johnson odaér, küldd őket vissza az országútra. Lehet, hogy Miami felé tart. Mondd meg nekik, hogy arra menjenek. Az állami rendőrség megpróbál úttorlaszokat építeni, de ebben az esőben szép kis munka lesz.

— Rendben, uram — mondta Hollis — és kikapcsolta a rádiót.

Egy perccel később egy közeledő autó reflektorait vette észre. A kocsi megállt mellette, vezetője, Lewis, kihajolt az ablakon.

Túlkiabálva az eső hangját, Hollis lefestette neki a helyzetet.

— Az a parancs, hogy térjetek vissza az országútra, és siessetek Miami felé. Lehet, hogy megelőzitek. Stetson-kalapot és sárga esőköpenyt visel, amit Masontól vett el — harsogta Hollis. — Mason Fordjával van. Rendszáma: SZY 3002. Vigyázzatok! Nála van Mason fegyvere!

— Alig bírtunk idejönni ezen az istenverte úton — morgott Lewis.

— Olyan, mint egy mocsár. Oké, megteszem, amit tudok.

— Az nem elég! — csattant fel Hollis. — Mindenáron el kell kapni azt a szemetet.

Miután végignézte, hogy Lewis megfordul kocsijával, a sárban csúszkálva visszarohant a zuhogó esőben az épület előszobájának védelmébe.

Amint belépett az előszobába, Ross seriffel találkozott, aki tíz évvel öregebbnek tűnt valóságos életkoránál.

— Semmi dolgom sincs itt — mondta. — Azt hiszem, visszamegyek az irodámba.

Hollis megsajnálta. A seriff megtörtnek látszott.

— Szükségem van a rádiójára, seriff — mondta. — Kérem, maradjon itt, amíg megjön a mentő, aztán menjen velük. Rendben?

— Ökör voltam, hogy ideengedtem — lépett Ross nehézkesen egy egyenes támlájú székhez. Rosszkedvűen döccent le. — Mintha a fiam lett volna ez a kölyök. Nem tudom elhinni, hogy meghalt.

Hollis ránézett, aztán átment a nappaliba.

Davis cigarettázva támaszkodott a falnak. Nem nézett a holttestekre.

— Nem nyúlunk hozzá semmihez, Jerry — mondta Hollis. — A gyilkosságiak már úton vannak. Lehet, hogy a gyilkos hagyott ujjlenyomatokat, és lehet, hogy benne van a nyilvántartásban.

— Ez egy ravasz állat — mondta Davis. — Az a nagy kérdés, hogy kapjuk el. Sokért nem adnám, ha én szoríthatnám sarokba... Nála van Mason fegyvere is... Gyerünk már ki innen. Felfordul a gyomrom, ettől a mészárlástól...

A két férfi csatlakozott a seriffhez az előszobában.

— El kell kapnotok — mondta Ross, tekintetét a földre szegezve.

— Lossék és Tom igazi barátaim voltak. Mi folyik itt? Mit csinál Jenner?

— Az egész állam készültségben van, seriff — mondta Hollis. — Bevonták az állami rendőrséget is. Holnap bekapcsolódik a Nemzeti Gárda is. Figyelmeztetnek minden autóst, aki hallgatja a rádiót, de nem lehetnek túl sokan ilyen időben. Ma este nem sokat tehetünk ezenkívül.

— Oké, de egy dolog biztos — nézett fel Ross. Sápadt arcán komor és elszánt kifejezés jelent meg. — Ha ti nem találjátok meg, srácok, én elkapom, még ha beledöglök is.

— Persze, seriff — hagyta rá Hollis.

Gyermeteg beszéd, gondolta. Mostanra a gyilkos már messze járhat, Miami felé, jóval túl Ross területén. — Ne aggódjon. Előbb vagy utóbb, de megtaláljuk.

— Hogy mondom meg Tom anyjának... — motyogta Ross, és kezébe temette arcát.

Az eső pedig egyre csak ömlött.

Perry Weston beindította a Toyota motorját.

— Úgy két kilométerre van egy leágazás, balra, ami az én házamhoz vezet — mondta. — Isten tudja, milyen az út arrafelé. Még száraz időben is elég gyatra.

A mellette ülő férfi nem szólt semmit.

— Mi lenne, ha a rádióján kérne segítséget? — kérdezte Perry. — Minden rendőrkocsiban van rádió, nem?

— Bedöglött — mondta a férfi.

— Esetleg letérhetek a mellékutca, és akkor a seriff irodájából is telefonálhat.

— A maga telefonja éppúgy megfelel…

A kemény, fémes hang irritálta Perryt.

— Ahogy gondolja — mondta Perry, és lassított. — Közeledünk a leágazáshoz. Nem lesz könnyű… ebben az időben…

A férfi nem szólt semmit.

Na, ez se túl beszédes — gondolta Perry, amint a hallgatag izomkolosszusra pillantott. Vállat vont.

Letért a főútról a horgásztanyához vezető útra. Még nyolc kilométer volt hátra.

Részben beton-, részben földút volt.

Eszébe jutott, hogy milyen rideg hangulata lesz az elhagyatott horgásztanyának, meg az is, hogy ilyen időben illene menedéket felajánlania, így szólt:

— Ha akar, ott maradhat éjszakára. A ház jól fel van szerelve, de ha vissza akar jutni a kocsijához…

Hosszú hallgatás következett.

— Leszarom a kocsit — mondta a férfi. — Nem vagyok szolgálatban… De meg kell mondanom nekik, hol a kocsi… Ja… jó lenne ott maradni éjszakára… Tele van a burám ezzel az esővel.

— Az enyém is…

Perry előrehajolt, hogy lássa a keskeny utat, amelyet alig világítottak meg reflektorai.

— Örülök, hogy itt van… Csak jobb, mint egyedül… Ki maga?

— Csak vezessen, apukám. Figyelje csak az utat. Elég szar az is…

Perry hirtelen kényelmetlenül kezdte érezni magát. Nem vehette le szemét az útról, pedig szívesen megnézte volna magának a mellette ülő férfit.

— Már nincs messze — mondta. — Hogy hívják?

Ismét hosszú hallgatás következett.

— Jimnek.

— Milyen Jim?

A fickó ismét hallgatott.

— Brown.

— Oké, szóval Jim Brown. Én Perry Weston vagyok.

— Az utat figyelje! — csattant fel a férfi, aki Jim Brownnak nevezte magát.

— Hogyne figyelném… Atyaisten! Micsoda eső!

Jim Brown előrehajolt, a kocsi reflektorainak szűk csóvájába meresztette a szemét. Hirtelen felkiáltott: — Jobbra!

De már késő volt. Perry is meglátta ugyan a hatalmas, esővízzel és sárral teli kátyút, a Toyota első kerekei még át is jutottak, de a hátsók beragadtak. A kocsi motorja lefulladt.

— A fenébe! — kiáltotta Perry.

— Elakadtunk!

— Mondtam, hogy menjen jobbra! — csattant fel mellette a férfi.

— Ebben a kurva esőben nem lehet látni semmit! — szólt vissza ingerülten Perry. — Most aztán beragadtunk.

— Fel tudom én emelni… Na, gyerünk!…

A férfi kicsusszant a kocsiból a zuhogó esőbe. Perry káromkodva nyitotta ki az ajtót, és összerezzent, ahogy becsapott az eső. Könnyű,

katonai zubbonyt viselt, ami semmi ellen nem védte meg, miközben a sárban és vízben bukdácsolt.

Brown már bokáig állt egy tócsában. Bekapcsolta a zseblámpáját, morgott egyet, és arra nézett, ahol Perry állt.

— Ki tudom szedni — mondta.

— Mit segítsek? — kérdezte Perry tanácstalanul.

— Hagyja csak. Szálljon be a kocsiba, indítsa be a motort, és amikor kiáltok, kapcsoljon sebességbe és lassan hajtson előre. Világos?

Perry elképedve bámulta, ahogy a férfi hátát fordította a kocsinak és kesztyűs kezével megragadta a hátsó lökhárítót.

— Soha nem fogja felemelni — kiáltotta. — Hadd segítsek!

— Mozgás a kocsiba, és tegye azt, amit mondtam! — förmedt rá a férfi. — Kiemelem ezt a dögöt!

Ez őrült! — gondolta Perry. Ki akarja emelni a Toyotát, ebből a kátyúból, tele csomagokkal.

— Mi lenne, ha segítenék… — kezdte megint.

— A fészkes fenébe már, csinálja, amit mondtam!

A hang kemény csattanása megriasztotta Perryt.

— Jó. — örült, hogy bemászhatott a kocsi védelmébe. Beindította a motort.

— Most! — kiáltotta a férfi.

Perry sebességbe kapcsolt, és finoman lenyomta a gázpedált. Érezte, hogy a kocsi hátulja megemelkedik, a kerekek forognak, rátapadnak a betonra és előregördülnek.

Perry alig hitte el. A kocsi újra biztos talajon állt! Kissé rálépett a gázra, a kocsi megindult, majd beletaposott a fékbe.

Már látta maga előtt, hogy gyalog kell mennie horgásztanyájáig, telefonálnia valakinek, hogy az elakadt kocsit vontassa ki a

kátyúból. Ez a férfi meg csak úgy felemelte a kocsi hátulját, és előretolta első kerekein, amihez egy autódaru kellett volna! Hihetetlen!

Bivalyerős lehet, gondolta Perry, és nem tudta, hogy ugyanazt a kifejezést használja, amit Hollis, amikor beszámolt Jennernek a kegyetlen gyilkosságokról.

Brown jelent meg Perry ablakánál, fejét leszegte az esőben.

— Mehetünk — mondta. — Csússzon odább. Én vezetek.

— Én ismerem az utat. Maga nem — mondta Perry. — Jobb, ha én vezetek.

— Csússzon odább!

A férfi felrántotta az ajtót, benyomult, úgyhogy Perrynek át kellett ülnie a másik ülésre.

Miközben a férfi elindította a kocsit, Perry rájött, hogy hálás, amiért nem neki kell vezetnie. Ügy gondolta, ha valaki egyáltalán el tudja vinni őket a horgásztanyájáig, akkor ez a férfi az. Benyúlt a kesztyűtartóba, elővette a whiskysüveget.

— Igyon egyet, Jim.

— Nem iszom.

Perry lecsavarta a palack kupakját, és nagyot kortyolt.

— Akkor egy cigarettát?

— Nem dohányzom.

Perry felfújta az arcát és vállat vont. Visszahelyezte az üveget a kesztyűtartóba, hátradőlt, a sötétségbe és a szakadó esőbe bámult.

— Még öt kilométert kell mennünk — mondta. — Az istenit, de jó lesz már hazaérni!

Brown csöndben maradt. Gyakorlottan és magabiztosan vezetett, jól követve a kanyarokat, biztosan tartotta az úton a kocsit.

Perry most megnézhette magának, de a műszerfal fénye keveset mutatott belőle. Nagy, barna kezeket látott a kormánykeréken; a Stetson körvonalát, de a férfi arcából semmit.

Kíváncsi volt. Többet is meg akart tudni erről az emberről.

— Régóta van az országúti járőrszolgálatnál? — kérdezte.

Hosszú szünet, majd Brown így válaszolt:

— Eléggé.

— Ez jó válasz. Én is mindig ezt mondom a munkámról. Filmforgatókönyveket írok — dőlt hátra kényelmesen az ülésen. — Nős?

— Nem.

— Ahogy kiemelte a kocsit, biztos súlyemelőnek kell lennie a szabadidejében.

Brown nem válaszolt. Az út állapota javult, Brown növelte a sebességet.

— Jár moziba? Nem látta valamelyik filmemet? — kérdezte Perry. — Nem látta a Pisztolypárbajt? Ez a címe az egyiknek.

— Nem járok moziba.

A szentségit! — gondolta Perry. Ez egy igazi kockafej. Nem iszik, nem dohányzik és nem jár moziba se. Mi a fenét csinál?

— Akkor mit csinál a szabad idejében, a rendőri munkán kívül? — faggatta tovább.

— Ne pofázzon már! — csattant fel Brown hangja. — Vezetek!

— Oké… bocsánat — mondta Perry.

Cigarettára gyújtott, és megállta, hogy megint húzzon egyet az üvegből.

A következő húsz percben némán ültek, majd Perry megszólalt.

— Forduljon jobbra, és ott vagyunk.

Amikor végre elértek a horgásztanyához, és Brown behajtott a garázsba, Perry megkönnyebbülten felsóhajtott. Tudta, hogy ő képtelen lett volna elvezetni a kocsit, ez a férfi viszont olyan gyakorlottsággal hajtott keresztül a sártengeren, amitől Perry paff lett. Biztos volt benne, ha ő vezetett volna, csomószor leragadt volna, de most már végre fedél alatt voltak.

— Nagyszerűen vezetett, Jim! — mondta, miután kiszálltak a kocsiból. — Ezt aztán jól csinálta.

Brown a garázs bejáratához ment, kilesett a sötétségbe és az esőbe. Perry tapogatózva megtalálta a villanykapcsolót és felkattintotta.

— Az átázott holmikat hagyjuk itt. Ne koszoljuk össze fölöslegesen a lakást — mondta, és levetette katonai zubbonyát, aztán leráncigálta a bakancsát.

A férfi eljött a garázs bejáratától, és lehúzta sáros bakancsát. Aztán a Stetsont, majd a sárga esőköpenyt.

A fényben Perry most tisztán láthatta.

Amit látott, az kellemetlen meglepetésként hatott rá. A férfi nem volt magasabb nála, de a válla jóval szélesebb. Első pillantásra úgy nézett ki, mint valami kőből pattintott őstotem: hosszú karok, izmos test és hosszú lábak, az ereje és testfelépítése félelmetes.

Aztán az arca: jéghideg, kék szemek, rövid, vaskos orr, kiugró pofacsontok és vastag ajkak, mint egy rituális maszk. Vállig érő piszkos, szalmaszínű haja alacsony homlokába hullott.

Perry észrevette, hogy a férfi vaskos dereka köré pisztolyövet csatolt, és a fegyvertokból pisztoly agya látszott ki.

Jó kis figura, gondolta Perry. Egyenest a majmoktól származik.

— Helyezzük magunkat kényelembe — mondta, miközben azon töprengett, vajon miért visel egy országúti járőr koszos fehér pulóvert és fekete farmert.

De elhessegette magától a gondolatot, előkotorta a kulcsait, és kinyitotta a nappaliba vezető ajtót.

— Jöjjön, Jim.

Felkapcsolta a világítást, és előrement a nagyszobába.

— Gondolom, le akarja vetni a ruháit. Tudok adni másikat... Az istenit! Micsoda egy istenverte eső!

Brown körbebámult a nagy, kényelmesen berendezett szobában. Mintha néhány másodpercre megbénította volna a szeme elé táruló fényűzés. Aztán felmordult: — Elég jól él.

— Tűrhetően... Meg akar fürödni? Én megfürdöm, aztán készítek kaját. Keresek valamit, amit felvehet. Megmutatom a szobáját. — A lépcsőfeljáróhoz indult, aztán megtorpant. — Majdnem elfelejtettem. Telefonálni akart. Ott van a telefon.

— Ráér — mondta Brown. — Előbb meg akarok szabadulni ezektől a vizes holmiktól.

Perry vállat vont, és felvezette Brownt az emeletre.

— A szobája balra a második. Van külön fürdőszoba is — mondta.

Belépett a nagyobb hálószobába, felkapcsolta a villanyt. A nagy franciaágyra nézett, amelyről valaha azt remélte, hogy egyszer megosztja Sheilával, aki azonban minden erőfeszítése ellenére sem volt hajlandó eljönni a horgásztanyára. Egy darabig csak ott állt, és rá gondolt. Mit csinálhat most? Órájára pillantott. Jóval elmúlt éjfél. Grimaszolt egyet, a gardróbszekrényhez lépett, pulóvert, alsónadrágot és farmert vett elő. Kezében a holmikkal végigment a rövid folyosón és belépett a másik hálószobába.

Brown az ágynál állt, és a szobát nézegette.

— Tessék. Remélem, beléjük fér — mondta Perry, miközben az ágyra dobta a ruhadarabokat. — Én most megfürdöm. Fél óra múlva kész vagyok.

— Jó kégli — mondta Brown.

Még mindig a szobát bámulta.

— Örülök, hogy tetszik — mondta Perry, és alig várta, hogy ledobja magáról a vizes ruhát, és beüljön a forró fürdővízbe.

Kiment a szobából, át a saját hálószobájába.

Míg teleengedte a kádat, az időjáráson járt az esze. Vajon mikor áll el az eső? Levetkőzött, kis tranzisztoros rádióját magával vitte a fürdőszobába, és letette a kád melletti polcra. Bekapcsolta és elégedett sóhajjal merült a forró vízbe.

Épp elcsípte az időjárás-jelentést. Azt ígérték, hogy az eső kitart még a következő huszonnégy órában, de fokozatosan eláll, és utána meleg, párás napok következnek.

Perry vállat vont.

Tudta, hogy rengeteg ennivaló van a fagyasztóban, egy kis szerencsével pár napon belül elkezdhet horgászni és dolgozni. Elfintorodott, mert arra gondolt, hogy egyáltalán eszébe jut-e majd bármilyen ötlet. Furcsának tűnt, hogy egy történet a fürdőkádban öltsön formát. Silas S. Hartra gondolt, és arra, amit ő akart: szex, vér és akció. Ideje éppen volt rá. Végül is épp hogy csak megérkezett. Éhes volt. Mikor kiszállt a kádból, és a törülközőért nyúlt, a rádióbemondó személytelen hangja ezt mondta: „Sürgős rendőri felhívás miatt félbeszakítjuk adásunkat. Felhívjuk a Jacksonville és Miami között közlekedő autósok figyelmét…”

Perry lekapcsolta a rádiót. Mit érdekelték most már őt az autósok?! Otthon volt szárazon — és éhesen. Vergődjön csak a többi szerencsétlen az esőben, hallgassák ők a rendőri felhívásokat. Így hát nem hallotta a figyelmeztetést a baltás gyilkosnak nevezett férfiról, aki szabadon kószál a környéken, és országúti rendőrnek álcázza magát.

Perry nem tudott másra gondolni, mint egy vastag, szaftos bifsztekre. Miután sietősen megtörülközött, melegítő felsőt, farmert és papucsot vett föl, majd lesietett a lépcsőn a nappaliba.

Brown céltalanul ődöngött a szobában. Perry megállt az ajtóban. Brown már megfürdött. Szalmaszín haja tiszta volt, és a fejére simult. Perry ruháit erőltette magára. A rövid ujjú melegítő felső túl

kicsi volt, és majd szétfeszítették kidudorodó izmai. Perry a férfi vastag bal alkarján tetovált, lecsapó kobrát pillantott meg. Izmos dereka körül ott volt a töltényöv és a fegyver.

Ezt nevezem rendőrnek, gondolta Perry. Ez a pasas tényleg egy jó figura.

— Nem éhes? — kérdezte, miközben keresztülment a szobán. — Én ki vagyok éhezve, mint egy farkas. Mit szólna egy marhasülthöz?

— Semmit — mondta Brown. — Azt hiszem, inkább hunyok egyet, de maga csak egyen, apukám.

Perry hirtelen úgy érezte, hogy kezdi nem szívelni ezt az embert. Talán nem kellett volna szállást ajánlania neki, de mi mást tehetett volna? Talán jobb lett volna, ha elviszi a seriff irodájához, és gyorsan megszabadul tőle.

— Nem vagyok az apukája — mondta élesen. — Perry Weston vagyok, világos?

Brown élesen nézett rá. Jéghideg kék szeme félelmetes volt. Aztán vállat vont.

— Aha... Na, alszok egyet.

— Telefonálni akart — mondta Perry, mert azt remélte, hogy esetleg érte jön egy járőrkocsi, és akkor megszabadul tőle.

— Ja. Igaz — indult lassan feléje Brown. — De elromlott a telefon. Tudja, sokszor meglepődök, hogy milyen erős vagyok. Én vagyok a hibás.

Perry hátán a hideg futott végig az erőszakolt nevetéstől.

— Nem értem — mondta. — Mi van a telefonnal?

— Kinyiffant — mondta Brown, miközben egyre közeledett Perry felé. De Perry kitért előle. — Ne aggódjon miatta. Egye csak a marhasültjét. Én alszok egyet.

Perry utánanézett, ahogy Brown felment a lépcsőn. A telefonhoz sietett, szabadon lógott a zsinórja. Ki volt szakítva a csatlakozóból.

Fent becsapódott az ajtó.

Töprengve állt. Valami bűzlik itt. Ez az ember egyszerűen nem lehet országúti járőr: ilyen hajjal és ruhával... De akkor kicsoda? Mi a fenébe keveredtem, kérdezte magától. Aztán eszébe jutott, hogy volt egy rendőrségi felhívás, amit nem hallgatott meg. Lehet, hogy a felhívásnak van valami köze ehhez az emberhez? Biztos megismétlik még...

Még az éhségéről is elfeledkezett. És rájött, hogy már nem egyszerűen kényelmetlenül érzi magát. Félt... Talán megismétlik a felhívást a televízióban. A készülékhez ment, aztán megtorpant. Annak is szabadon lógott a vezetéke. Ezt is kitépték a falból, és eltűnt a csatlakozója is. Döbbenten, mozdulatlanul állt, érezte, hogy szíve vadul ver, aztán eszébe jutott a tranzisztoros rádió, amit a fürdőszobában hagyott.

Halkan felment a lépcsőn, belépett a fürdőbe és felkapcsolta a villanyt. A rádió eltűnt.

Jézusom! — gondolta, ez tényleg komoly! Aztán eszébe jutott a Toyota rádiója. Ismét halkan lelopakodott a lépcsőn. A garázsba nyíló ajtóhoz érve lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt, és hiányzott belőle a kulcs.

Tehát el van zárva a külvilágtól, elszigetelve, egyedül ezzel a gorillával! Nem számíthat semmilyen segítségre!

A növekvő pánik érzését elfojtva magában, lassan visszament a nappaliba. Töltött magának egy erős whiskyt, tisztán, és megitta. Aztán újra töltötte poharát, és leült az egyik nagy fotelbe.

Micsoda helyzet, gondolta. Most már biztos volt benne, hogy ez az ember ott fent veszélyes, valószínűleg őrült. Fegyvere is van, és amellett iszonyatosan erős.

Kiürítette a poharát, majd óvatosan az asztalkára helyezte, olyan óvatosan, hogy a pohár végül is a földre esett.

Perry becsukta a szemét. Úgy látszik, kikészült. Tíz órája nem evett. Amióta felszállt a repülőgépre, egyfolytában ivott. Világos, most kikészült.

Kinyújtotta hosszú lábát, és kényelmesen elhelyezkedett.

Micsoda helyzet! És mi lesz a forgatókönyvvel, amit Silas S. Hart követelt, vér, szex és akció?

— Kit érdekel? — motyogta. — Kit érdekel egy fegyveres fickó? Ki a fenét érdekel bármi is?

Az eső és a fák közt mormoló szél hangja lassan elringatta, és Perry Weston mély álomba merült.

Ross seriff az asztalnál ült, és Carl Jennerre figyelt a telefonon. Hajnali három óra volt, dögfáradtnak érezte magát, és nagyon nyomott hangulatban volt. A mentőkocsival jött vissza, amely négy brutálisan legyilkolt ember holttestét szállította. Jacksonville orvos szakértője, O'Leary doktor ült mellette; alacsony, zömök, ötvenes évei végén járó férfi.

— Ilyet én még nem láttam — dörmögte O'Leary.

Ross nem szólt. Tom Masonra gondolt — meg kell mondani az anyjának —, és a barátaira, akik tizenöt éve a barátai voltak.

Rosst a mentő vezetője az irodája előtt tette le. Kurtán megköszönte, odabiccentett O'Learynek, és belépett az irodába. Miközben levetette magáról csuromvizes esőköpenyét és kalapját, elmondta feleségének, mi történt.

— Szörnyű — mondta. Az asztalához ment és leült. — Meg kell mondanom Tom anyjának.

— Holnap is jó lesz. Hadd aludjon nyugodtan az a szegény lélek — mondta Mary. — Ne aggódj emiatt. Majd én megmondom neki. Csinálok kávét. Miért nem alszol egy kicsit?

— Beszélnem kell Jennerrel — mondta Ross, és a telefon felé nyúlt. — Tudnom kell, mi történik. Az állami rendőrség átvette az ügyet, de ez nem jelenti azt, hogy lefeküdhetek aludni!

— Jeff! Ennek a szörnyűséges dolognak most már semmi köze hozzád — mondta lágyan Mary. — Jó kezekben van. Gyere aludni.

De Ross már tárcsázta Jennert.

— Sajnos, nincs semmi támpontunk — mondta Jenner. — Mason kocsiját az árokba borulva találták az országúton, negyven kilométerre a farmtól. Jacklin szerint, aki most a nyomozást vezeti, a gyilkos megállíthatott egy arra haladó autóst, mintha országúti járőr volna, és az felvette. A rádión mennek a figyelmeztetések. Megkértek minden autóst, aki felvett egy rendőrt, jelentkezzen a központnál. Eddig semmi. Jacklin szerint mostanra már Miamiban lehet. Az emberölési csoport semmit sem derített ki. A gyilkos nem hagyott ujjlenyomatokat: biztosan kesztyűt viselt. A gyilkos fegyveren sincs semmi. Van róla leírásunk, de pontatlan. Eddig nem volt időm részletesen elmondani, hogy mi is történt. Szóval: egy motoros rendőr kiszúrt egy rablótámadást egy benzinkútnál. Rádión leadta, hogy mit látott. Egy járőrkocsi vette az adást, de mire odaért, a rabló már éppen a rendőrségi motort próbálta beindítani. A rendőr, aki felfedezte az egészet, halott volt, a benzinkutas pedig olyan súlyosan megsebesült, hogy ő is meghalt. A két járőr rávetette magát a gyilkosra. Hurst őrmester súlyosan megsebesült, de Brownlow rendőr leütötte a férfit. Bronwlow új a játékban. Megmotozta a férfit, és talált nála egy Chet Logan névre kiállított jogosítványt. Belökte a férfit a kocsi hátsó ülésére, aztán ellátta Hurstöt, aki erősen vérzett. Brownlow valószínűleg elvesztette a fejét, nem tudott semmi másra gondolni, csak hogy Hurstöt kórházba vigye. Elfelejtett bilincset tenni az eszméletlen gyilkosra. El tudod képzelni? Gyorsan hajtott Abeville felé. Rosszak voltak az útviszonyok. Volt annyi esze, hogy vezetés közben rádión jelentett nekem. Amit Brownlow elmondott, abból van a hiányos leírásunk a férfiról. Ezt már megkaptad. A lényeg az, hogy a bal karján egy tetovált kobra van. Miközben Brownlow velem beszélt, nyilván nem figyelt az útra. Hallottam az ütközést a rádión. Mire megtaláltuk őket, ő is meg Hurst is halottak voltak. Logan pedig eltűnt. Ennyi, Jeff. Most Jacklin kapitány vette át az ügyet. Az állami rendőrség hatáskörében van. Nekünk nincs több dolgunk. Most már kilométerekre lehet a gyilkos, és mi tiszták vagyunk.

— A gyilkosság az én területemen történt — csattant fel Ross. — Honnan tudja Jacklin, hogy a férfi Miami felé tart? Vissza is

térhetett. A folyó mellett van egy csomó horgásztanya. Elrejtőzhet az egyikben. Bárhol elrejtőzhet a területemen. Amint eláll ez az istenverte eső, ellenőrzöm. Ha megtalálom, még ha beledöglök is, megfizet Tom és a barátaim meggyilkolásáért!

— Ebben nem akadályozhatlak meg — mondta Jenner, elfojtva türelmetlenségét. — De a pasas biztosan Miami felé menekül, ott el tud tűnni. És még ha feltételezzük is, hogy visszajött, és te elkezded ellenőrizni a lehetséges búvóhelyeket, csak annyi történik, hogy kapsz egy golyót a fejedbe. A fickó kegyetlen, és van fegyvere. Holnap úgyis alaposan átkutatják azt a területet harminc kilométeres körzetben, ahol Mason kocsiját megtalálták. Jacklin kihívta a Nemzeti Gárdát. Maradj ki ebből, Jeff.

— A Nemzeti Gárda nem ismeri annyira ezt a vidéket, mint én — mondta Ross.

— Megmondom Jacklinnek, hogy beszéljen veled. De az Isten szerelmére, ne kezdj el hősködni. Szükséged lesz egy másik helyettesre. Hank Hollis őrmestert megilleti az előléptetés. Rátermett ember. Neked jó?

— Persze. Ismerem Hanket. Megfelelő lesz.

— Helyes. Holnap reggel jelentkezik nálad. Most feküdj le. Ha az eső nem áll el, holnap kemény napunk lesz.

— És közben a gyilkos szabadon van.

— De nem sokáig, Jeff. Jó éjszakát — mondta Jenner, és letette a telefont.

Ahogy Julian Lucan elhajtott, Ted Fleichman visszament a kocsijához. Kivette a kazettát, amire a Weston-házban elrejtett poloskáról felvett anyagot rögzítette, és a zsebébe csúsztatta. Cigarettára gyújtott. A semmibe bámult és töprengett.

Tudta, hogy Perry Weston gazdag. Habár Fleichman magánnyomozói fizetése elég jó volt, tízezer dollárral volt sáros. A felesége imádott orvoshoz járni. Állandóan a fogorvosnál ücsörgött.

Jó, rendben, némelyik nő ilyen. Szerette a feleségét, aki öt évvel volt idősebb nála, de az egyre érkező számlák súlyos teherként nehezedtek rá. Az utolsó, aminek kifizetésével most tartozott, 9800 dollárról szólt, és határozott hangú levelekben szólították fel kiegyenlítésére.

Meg kellene szereznie a pénzt. Állát dörzsölgette, míg Perry Westonon gondolkodott. Tízezer dollár semmi neki az ő jövedelmével.

Körültekintően kell eljárni, gondolta magában, de meg tudná csinálni.

Weston nincs a városban. Talán a felesége elő tud keríteni tízezer dollárt.

Egy óvatos próbálkozást mindenesetre megér.

Sheila Weston kijózanodott sírómámorából. Micsoda helyzet! — gondolta. Soha többet! Idegennel nem! Még elég fiatal volt egy ilyen elhatározáshoz. Ma vasárnap, és egyedül van. Elhatározta, hogy elmegy a teniszklubba és megebédel. Julian Lucan már eltűnt a múltban. Pedig milyen csodálatos szerető volt! Hirtelen elmosolyodott. Az biztos, hogy szépen elbánt a férfival, ő pedig élete legnagyobb élményét kapta meg tőle. És nem is került semmibe! De többé soha! Lezuhanyozik, felöltözik a teniszhez, és a nap hátralévő részét a klubban tölti.

Éppen föl akart menni a lépcsőn, mikor megszólalt a bejárati csengő.

Ki lehet ez? — töprengett, összeráncolta homlokát, mikor eszébe jutott, hogy a pongyola alatt teljesen meztelen, aztán türelmetlenül vállát vont, az ajtóhoz lépett és kinyitotta.

Zömök férfi állt kint, könnyű, sötét öltönyben, fehér ingben és ellenzős vászonsapkában.

— 'Reggelt, Mrs. Weston — mondta széles mosollyal a férfi. — Elnézést a zavarásért. Ted Fleichman vagyok, Acme Nyomozóiroda.

— Elővett egy tárcát, és megvillantott egy ezüst jelvényt. — Biztonsági szolgálat, asszonyom.

— Nincs rá szükségem! — csattant fel Sheila. — Kösz! — és be akarta csukni az ajtót.

Fleichman azonban még mindig mosolyogva becsúsztatta lábát az ajtónyílásba.

— Beszélnünk kell, Mrs. Weston. Julian Lucanról van szó, aki magával töltötte az éjszakát.

Sheila ennek hallatán annyira megdöbbent, hogy kihagyott a szíve, és érezte, hogy arcából kifut a vér. Két bizonytalan lépést tett hátra. Fleichman belépett, és becsukta maga mögött az ajtót.

— Menjen innen! — mondta Sheila suttogva. — Nincs joga bejönni ide! Menjen innen!

Fleichman arcán szétterült a mosoly.

— Persze, semmi akadálya, Mrs. Weston. Elmegyek, ha azt akarja, de én tudnék segíteni önnek. Segíteni akarok. Részben ez a munkám. Tudja, azzal bíztak meg, hogy önt figyeljem. Le kellene adnom egy jelentést, és ha ön azt akarja, hogy elmenjek, akkor le is adom.

— Engem kell figyelnie*? Ki bízta meg? A férjem?

Sheila már összeszedte magát.

A kemény kinézetű férfi barátságosnak látszott. Képes volna erre Perry… hogy figyeltesse?

— Nem, asszonyom — mondta Fleichman. — Ehhez Mr. Westonnak semmi köze. Sajnálom, de nem adhatom meg a megbízóm nevét. Nem ülnénk le, hogy megbeszéljük?

— Nem! Menjen el, kérem!

— Rendben van, asszonyom. Ahogy gondolja. Én csak segíteni próbáltam, de ha az a kívánsága, hogy leadjam a jelentésemet arról, hogy Szerencsés Lucannal töltötte az éjszakát, csak szóljon.

— Senki sem fog hinni magának! — kiáltotta Sheila kétségbeesetten. — Maga csak egy spicli! Nincs bizonyítéka! Most pedig takarodjon!

— Bizonyíték! — Fleichman megrázta a fejét. — Ha arra gondol, hogy nincs birtokomban bűnjel, asszonyom, akkor ki kell ábrándítanom. Rögzítettem azt is, ami éjjel, és azt is, ami ma reggel történt. Azonkívül fényképeim vannak arról, hogy Lucan elhagyja a maga házát. De valószínűleg még nem volt ideje arra, hogy körülnézzen, hiányzik-e valami. Lucant mindig kifizetik: vagy készpénzt kap, vagy ajándékot. — Ezzel kivette a zsebéből azt a műanyag zacskót, amiben a IV. György korabeli arany tubákosszelence volt, és meglóbálta Sheila előtt. — Úgy vélem, ez az ön tulajdonát képezi, asszonyom. Rávettem Lucant, hogy adja nekem.

Sheila nem hitt a szemének. A nappaliba futott, ahhoz az asztalhoz, amire Perry antik gyűjteménye volt kitéve. Rögtön látta, hogy a tubákosszelence hiányzik.

Fleiohman bejött utána a nappaliba és figyelte.

— Adja ide! Az a férjemé!—kiáltotta Sheila.

Fleichman szomorúan nézte.

— Szívesen megtenném, asszonyom, de rajta vannak Lucan ujjlenyomatai. És az ujjlenyomatok alapozzák meg ama tényállást, hogy eltulajdonította. A hangfelvétel pedig, amely a birtokomban van, megalapozza azt a tényállást, hogy ötszáz dollárt próbált kizsarolni magától, amit ön joggal utasított vissza. Az ujjlenyomatok, a hangszalag és fényképek együttesen legalább ötévi sittre garantáltan elegendők. Le fogják csukni. Az a kötelességem, hogy a bizonyítékokat eljuttassam a New York City-i rendőrségnek. Már rég szeretnék elkapni Lucant, de mind ez ideig nagyon ügyes volt.

Sheila érezte, hogy térdei megrogynak. Leült és Fleichmanre meredt, aki leült vele szemben.

— Ugye, érti, mire gondolok, asszonyom. Van itt egy probléma — mondta.

Sheila összerázkódott.

Szörnyű gondolatok villantak át az agyán. Rendőrségi vizsgálat! Behívnák tanúnak. A barátai! A kuncogások és a suttogások! Tönkremenne társasági élete, amit annyira szeret! Istenem! Micsoda őrült volt!

— Ez nagy megrázkódtatás önnek, ugye, asszonyom? — kérdezte Fleichman. — Hozzak egy italt? — Körbenézett, meglátta a bárszekrényt, felállt, és bőkezűen töltött a konyakból. — Rajta, asszonyom, igya meg!

Sheila remegő kézzel fogta meg a poharat, és gyorsan felhajtotta. Összerázkódott, és hagyta, hogy Fleichman elvegye tőle a poharat. A férfi visszament a székéhez és leült.

Sheila néhány percig mozdulatlanul ült. A konyak lassan megerősítette. Agya dolgozni kezdett.

— Amint mondtam, asszonyom — szólalt meg Fleichman nyájasan, mikor látta, hogy kezd magához térni a megrázkódtatásból —, van itt egy probléma... önnek is egy meg nekem is egy.

Sheila felnézett, és rámeredt.

— Magának?

— Igen, asszonyom. Nekem is van egy súlyos problémám. Szakasztott, mint önnek.

— Nem értem. Mi a problémája?

— Nos, asszonyom, öntől eltérően, pénzügyi problémám van. Azért fizetnek, hogy önön tartsam a szememet. Az elmúlt két hónapban figyeltem önt. Tudom, hogy bizonyos férfiakkal kapcsolatot tartott. Tudom, hogy kikkel. Tudom, hogy Mr. Weston elfoglalt volt, és talán figyelmetlen. Mi sem természetesebb annál egy fiatal, vonzó nőnek, mint ön, hogy időről időre más férfiakkal fekszik le. Mindennapos eset. Tudom, hogy volt két barátjával különböző motelekben, de most bedőlt egy profinak, és meghívta őt az otthonába. Ez végzetes hiba volt, asszonyom.

Sheila megmerevedett.

— Kinek dolgozik?

— Nem adhatom meg önnek a megbízóm nevét, asszonyom. Ez a bizalommal való visszaélés lenne. Amikor egy nő után nyomozok, aki félrelép, az a dolgom, hogy alapos vizsgálódást végezzek. Megtudtam, hogy ön és Mr. Weston eltávolodtak egymástól, önt nem aggasztaná a bizonyíték a váláshoz, azonban ha a rendőrség és a sajtó megtudja, hogy volt olyan bolond, hogy bedőljön egy profinak… — Szünetet tartott, és rámeredt, amikor meglátta, hogy Sheila összerezzen. — Ugye, nem kell magyaráznom?

Sheila keze ökölbe szorult.

— Mi a problémája? — kérdezte.

— Beteg a feleségem, asszonyom — mondta Fleichman, és egyik vastag lábát átvetette a másikon. — Nem untatnám a részletekkel. Nem keresek sokat, és az orvosi számlákat nem tudom kifizetni. Adósságban úszom, asszonyom. Tízezer dollárra van szükségem. Na már most, asszonyom, a városi rendőrség Lucant akarja. Tudják, hogy magándetektívek, mint én is, gyakran figyelik Lucant. — Fleichman szünetet tartott, majd folyékonyan folytatta a hazugságot. — Tízezer dollárt ajánlanak annak a nyomozónak, aki elég bizonyítékot szerez ahhoz, hogy Lucant rács mögé lehessen dugni.

A hazugság olyan nyilvánvaló volt Sheila előtt, hogy becsukta a szemét. Hogy egyetlen reggel kétszer is megzsarolják, ez tényleg abszurdumnak tűnt.

— Ugye, érti, asszonyom — folytatta Fleichman —, hogy a feleségemre kell gondolnom, de ugyanakkor önre is. Tisztában vagyok azzal, hogy az ön kellemes élete tönkremenne, ha ezek a bizonyítékok Lucan ellen… Nézze, most nem arról van szó, hogy ön egy a sok ezer nő közül, aki félrelép, ön egy nagyon híres forgatókönyvíró felesége. A sajtó roppantul élvezni fogja, ha Lucan bíróság elé kerül. — Elhallgatott, szomorúan mosolygott. — Gondolom, nincs pénzszűkében. Magára bízom. Tízezer dollárra van szükségem. Simán megkaphatom a rendőrségtől is ezt a csekély összeget, ha azonban öntől kapom meg, akkor átadom a magnószalagot, a dohányszelencét és a fényképeket, és többé nem

fog hallani erről a szerencsétlen esetről. Természetesen továbbra is figyelnem kell majd önt, de biztosíthatom, hogy ha félrelép a jövőben, nem fogom jelenteni. Nyugodtan szerezhet magának barátot, asszonyom — mosolygott barátságosan Sheilára. — Megegyeztünk, asszonyom?

Sheila szótlanul ült. Térdei közé szorított kezére meredt.

Fleichman várt. Biztosra vette, hogy megkapja a tízezer dollárt. Tudott várni, de miután néhány perc elvánszorgott, kissé élesebb hangon szólalt meg.

— Asszonyom?!

— Nincs más választásom, nem? — mondta Sheila kemény, hideg hangon. Nem nézett fel. — Nekem nincs ennyi pénzem, de talán a férjemnek van fent a széfjében. Megnézem. Várjon itt.

Nem nézett rá, felkelt, kiment a szobából.

Fleichman felállt székéből, és mint egy árnyék a nappali ajtajához ment. Figyelte, ahogy Sheila fellépdel a lépcsőn, és a rövid folyosó végén eltűnik egy szobában. Halkan felsietett a lépcsőn, és belesett a szobába.

Sheila levett egy modern festményt a falról. Fleichman látta, hogy a festmény egy kis fali széfet rejt, és elvigyorodott. Nem gondolta, hogy ilyen egyszerű lesz, de végül is ez a nő olyan fiatal, ő pedig alaposan ráijesztett.

Mikor Sheila forgatni kezdte a kombinációs zárat, megszólalt a telefon. Megfordult, és meglátta az ajtóban Fleichmant. Elfojtott egy sikolyt, kezével a szájához kapott.

— Ne vegye fel, asszonyom — mondta Fleichman és beljebb lépett a szobába. — Nyissa ki a széfet.

Sheila olyan gyorsan mozdult, hogy nem volt ideje megállítani. Felkapta a telefonkagylót, és mikor Fleichman megragadta a csuklóját, hangosan beleszólt: — Itt Sheila. Ki az?

Fleichman eleresztette a kezét.

— Vigyázzon, mit mond! —mordult rá halkan.

— Sheila drágám, itt Mavis.

— Ó… Mavis — próbált nyugodt hangon megszólalni Sheila.

— Nem bírtam tovább a kíváncsiságommal. Az a pompás fickó ott van még mindig nálad?

— Már elment.

— Jó volt?

— Megjárja.

— Nem vagy valami lelkes, drágám. Csodálatosan nézett ki!

— Igen.

— Ezt el kell mondanom. Sam tegnap este teljesen váratlanul megjött. Micsoda mázlim volt! Már majdnem elmentem az este Lewval. El tudod képzelni? Romokban vagyok. Sam most éppen horkol, mint egy fűrészgép. Az ember azt gondolná, hogy harminc éve nem dugott, úgy csinálta.

— Hát ez Sam.

— Teljesen igazad van. Perry jelentkezett?

— Nem. Valahol Kaliforniában van.

— Kaliforniában? Drágám, ott nem lehet. Floridában van. Sam látta a jacksonville-i repülőtéren.

— Azt hittem, Kaliforniában van — mondta Sheila a mellette álló Fleichmanre sandítva.

— Valószínűleg megcsal, drágám… Jössz a klubba? Sam délután aludni fog.

— Lehet. Le kell tennem, Mavis. Folyik a fürdővizem. Fejezzük be — és letette.

— Ha újra hívnák, asszonyom — horkant fel Fleichman —, fel ne vegye! Nyissa ki a széfet!

Hátrább lépett, és nézte, ahogy Sheila a széfhez megy.

Tízezer dollár! — gondolta. Ez aztán kihúzza a bajból. Egy olyan pasas, mint Perry Weston, biztosan tart egy halom pénzt a széfjében. Nem kellett volna többet kérnie? Jöhetnek még orvosi számlák. Most arra veheti rá ezt a bakfist, amire csak akarja. No, lássuk csak — gondolta, de ahogy előrébb lépett, földbe gyökerezett a lába.

Sheila megpördült, és fenyegetően egy 38-as revolvert tartott a kezében. A széfből kapta elő.

Annak ellenére, hogy Fleichman kemény fickó volt, most megdermedt, amikor először a fegyverre, majd Sheila rideg, elszánt arcára nézett.

— Tegye a dohányszelencét és a kazettát az asztalra — mondta Sheila. — Tudok lőni! Szétlövöm a térdét, és egész életére nyomorék lesz! Tegye, amit mondtam!

Fleichman zavarodott mosolyt erőltetett az arcára.

— Nincs is megtöltve — mondta. — Nem ver át — és lassan előrelépett.

Dörrenés hallatszott. Valami elsüvöltött az arca mellett, mint egy darázs. Hátrahőkölt. Ilyen helyzetbe még soha nem került, önbizalma megrendült, majd elpárolgott.

— Jó... jó — vette elő a zsebéből a kazettát és a műanyag zacskót. Az asztalra tette őket.

— Most pedig kifelé, te mocskos zsaroló! — üvöltötte Sheila. Kifelé!

Követte a lépcsőn, figyelte, ahogy kinyitja az ajtót és bizonytalanul végigmegy a felhajtón, majd becsapta utána az ajtót, és rávágta a reteszt.

Aztán elájult.

4.

Ezen a vasárnap délelőttön tíz óra tizenötkor egy rendőrségi autó állt meg Ross seriff irodája előtt.

Fred Jacklin kapitány kiszabadította terjedelmes testét a kocsiból, becsapta az ajtót, és a rázuhogó eső elől felszaladt a falépcsőkön a tornácra. Ha valami változott, gondolta, miközben levette átázott köpenyét, az az eső: még jobban zuhog, mint előző nap.

Jacklin masszív felépítésű ember volt, markáns vonásokkal és egy zsaru hideg, szürke szemével. Az állami rendőrség jacksonville-i osztályának vezetőjeként, negyvennyolc évvel a vállán, rátermett és irgalmat nem ismerő rendőrtisztként tartották számon.

Lerázta a vizet köpenyéről, aztán bement az irodába, ahol Ross seriff és Hank Hallis épp egy térkép fölé hajolt.

— Hello, Jeff — mondta Jacklin közelebb lépve. — Hát ez az átkozott eső már sose áll el?

A két férfi kezet fogott, és Jacklin bólintott Hollis felé.

— Úgy tűnik, kapitány — mondta Ross. — Van valami újság?

— Ha arra gondolsz, hogy megtaláltuk-e a gyilkost, akkor nincs — mondta Jacklin. — Mostanra már bárhova eljuthatott. Mást nem tehetünk ebben az esőben, mint hogy továbbra is leadjuk a körözést a rádióban és a tévében. — Magához húzott egy egyenes hátú széket, és lovaglóülésben ráült. — Felállították az úttorlaszokat, de ez eltartott egy ideig, és még átcsúszhatott. Egyetlen autós sem jelentette, hogy felvette volna. Tulajdonképpen nem jutunk semmire sem a rádióadásokkal. A rendőrruhában megállíthatott egy autóst, megölhette, és elmehetett az áldozat kocsijával. Ez az ember semmitől sem riad vissza. Felvertem a Nemzeti Gárdát is. Ülnek a teherautóikon, és várják, hogy elálljon az eső. Szóval most nem telhetünk semmit

Ross átment az asztal másik oldalára és leült. Sápadt és fáradt volt.

— Ez a területem térképe — támaszkodott rá tenyerével az asztalán kiterített térképre. — Ésszerű, amit mondasz, de az elmúlt

éjjel alig volt autós az országúton. Az az érzésem, hogy miután Logan letért az útról az árokba, az erdő felé ment, gyalog. Szerintem még mindig itt lehet a területemen.

Jacklin bólintott.

— Elképzelhető, de azt is tudnia kell, hogy az utak már le vannak zárva, és ha az erdőben van, nincs esélye kitörni onnan. Nem, Jeff, én még mindig azt hiszem, hogy szerzett egy kocsit, megölte a vezetőjét, és most Miami felé tart, ahol el tud tűnni.

— Úgy ismerem ezt a területet, mint a tenyeremet — tette rá a kezét Ross a térképre. — Tucatnyi hely van itt, ahol elrejtőzhet, de a legvalószínűbb, hogy a folyó menti horgásztanyák táján kell keresnünk. — A térképre mutatott. — Alig tizenhat kilométernyire vannak attól a helytől, ahol Tom kocsiját megtalálták, ösvények vezetnek az erdőn keresztül a folyóhoz. Most ezek a horgásztanyák üresek. Csak néha-néha használják őket. Ha ez az ember megtalálta valamelyiket, nem lehetett nehéz betörnie. Tudom, hogy a tulajdonosok tartanak élelmiszert a fagyasztóikban. Két vagy három hétig is rejtőzhet egy ilyen házban, míg az embereid vadásznak rá. Ezeket a horgásztanyákat kell megnézni.

Jacklin morgott valamit: még nem volt meggyőzve.

— Na, majd meglátjuk. Te mit tanácsolsz?

— Megnézem őket — mondta Ross. — Amint alábbhagy az eső, Hankkel kimegyünk.

— Álljon meg a menet! —mondta Jacklin élesen. — Leszedheti a fejeteket. Ez már megölt hat embert. Veszélyes, mint egy sarokba szorított tigris, és nála van Mason fegyvere... Jeff! Te kimaradsz belőle.

— Ez az én területem — mondta halkan Ross. — Ha az erdőben vagy az egyik horgásztanyán bujkál, meg fogom találni.

Jacklin vállat vont, aztán elmosolyodott.

— Makacs egy szamár vagy te, Jeff. Rendben. Küldök melléd négy embert a Nemzeti Gárdából. Ragaszkodom hozzá, hogy

magaddal vidd őket. — Felállt. — Még hat vagy hét óráig esni fog. Vissza kell mennem Jennerhez. Még mindig az a véleményem, hogy már Miamiban van, de ha mégis errefelé lenne, szükségeid lesz segítségre.

Kezet fogtak, és Jacklin kiszaladt a kocsijához. Ross haragosan fújtatott.

— A Nemzeti Gárda! Mire jók ezek: istenverte kölykök puskákkal!

— Ja. Csak az utunkban lennének — mondta Hollis. — Meg tudjuk mi csinálni nélkülük is.

Ross elgondolkodva vette szemügyre Hollist. Habár fájt neki, hogy Tom Mason meghalt, Hollisra nézve láthatta, hogy ez a magas, szikár, állhatatos kékesszürke szemű és kemény, határozott szájú férfi magasan Mason fölött áll. Sokévi tapasztalattal rendelkezett. Vietnamban is szolgált. Ross örült, hogy ő lett a helyettese.

Hollis az ablakhoz ment, és kinézett az esőbe. Rockville főutcája elhagyatott volt. Vállat vont és megfordult. Ross az asztalán lévő térképet vizsgálta.

— Hank, el kell kapnom ezt az embert — mondta Ross halkan. — Megölte a helyettesemet és három barátomat. Nem üldögélhetek itt arra várva, hogy elálljon az eső — villantotta Hollisra a szemét. — Nincs kedved megázni?

Hollis vigyorgott.

— Reméltem, hogy ezt fogja mondani, seriff.

Ross bólintott.

— Na, nézd csak... Kocsival mehetünk idáig — mutatott a térképre. — Itt van egy ösvény, ami a folyóhoz vezet. Az egy jó három kilométeres gyaloglás. Öt horgásztanya van a folyónál. Úgy egy kilométernyire vannak egymástól. Egy ideig el fog tartani, Hank, de ha itt van a területemen, akkor valamelyik horgásztanyán lesz. Mit gondolsz?

— Egyetértek, seriff.

— Helyes. Lehet, hogy egész nap kint leszünk. Mary Tom anyjánál van. Hagyok neki üzenetet.

Ross a fegyverállványhoz ment, és kivett két puskát.

Ezután asztalához lepett és elővett egy doboz lőszert.

— Tölts be, amíg írok valamit Marynek — és leült az asztalhoz.

Miután megírta az üzenetet, kiment a konyhába, és csinált négy vastag húsos szendvicset, betette őket egy műanyag zacskóba, visszament az irodába, ahol Hollis várt rá fegyverekkel a hóna alatt, esőköpenyben és kalapban.

— Felhívom Jennert — mondta Ross. — Nem lenne jó, ha nem találna itt, amikor beszélni akar velem.

Felvette a telefonkagylót, és tárcsázott. Jenner jelentkezett, Ross pedig ezt mondta neki:

— Megnézem a horgásztanyákat. Egész nap eltarthat.

— Meg vagy őrülve! — csattant fel Jenner. — Soha nem érsz le a folyóhoz. Mindenesetre én...

— Nagyon rossz a vonal — mondta Ross. — Csak azt akartam, hogy tudj róla — azzal letette a kagylót.

Ross biccentésére Hollis kifutott a járőrkocsihoz, és becsusszant a kormány mellé. Ross bezárta az iroda ajtaját, aztán ő is beült.

— Mehetünk.

Az ablaktörlők alig tudtak megbirkózni a lezúduló esővel, mialatt Hollis végighajtott Rockville főutcáján az országút felé.

Perry Weston úgy tért magához bódult mámorából, ahogy valaki kimászik a futóhomokból. Homályos tekintettel nézett körül a nagy hálószobában, majd becsukta a szemét és nyögött.

Tudatába hatolt az ablakoknak verődő eső hangja, és megint nyögött.

Micsoda egy balek volt, hogy lejött ide, gondolta. Micsoda egy balek volt, hogy nem figyelt oda a Hertz lányra, aki figyelmeztette, hogy ez a rohadt időjárás még rosszabbra fog fordulni.

Néhány percig mozdulatlanul feküdt, míg agya működni nem kezdett. Homályosan emlékezett rá, hogy feltántorgott a lépcsőkön, és ráesett az ágyra. Mintha évekkel ezelőtt történt volna. Észrevette, hogy melegítő felsőben és farmerban van, de a papucsát lerúgta.

Aztán egy tagbaszakadt férfi riasztó látványának emléke szivárgott a tudatába, tetovált kobrával a karján. Jim Brown!

Az ágyról hirtelen a padlóra lendítette a lábát és felült.

Mennyit aludt? Karórájára nézett. Tizenegy óra húsz perc volt.

Itt van még az az ember?

Lassan lábra állt, és a háló ajtajához lépett. Kinyitotta és hallgatózott. Mozgást hallott lentről. Kávé illatát érezte.

Szóval Jim Brown még mindig itt van!

Becsukta az ajtót, és a fürdőszobába ment. A tükör előtt megállt, hogy megnézze magát. Micsoda nyomorult roncs! — gondolta. Nem kellett volna annyit innia.

Erőt vett magán, megborotválkozott, aztán levetkőzött és beállt a hideg vizes zuhany alá. Mire megtörülközött, sokkal jobban érezte magát.

A gardróbhoz ment, rövid ujjú inget és vászonnadrágot húzott.

Miközben borotválkozott, zuhanyozott és öltözött, Jim Brownon járt az esze.

Ez a pasas vagy őrült, vagy szökött bűnöző. De bármi is, veszedelmes. A telefon használhatatlan, szakad az eső, és mivel el van zárva a kocsijától, nem tehet mást, mint hogy alkalmazkodik. Nem volt más választása.

Összeszedte magát és kilépett a hálóból. Lement a lépcsőn.

Az előszobában megállt. A kávé illatához most hús sercegése is társult.

Kitárta a konyha ajtaját és megállt. Fejét oldalra kapta — és a két férfi egymásra nézett.

Brown azokat a ruhákat viselte, amelyeket Perry adott neki. Derekán ott volt a töltényöv. Vastag ajka vigyorra nyílt.

— Mit szól egy marhasülthöz, apukám — kérdezte. — Jó kajái vannak a fagyasztóban, öt perc, és kész. Oké?

— Nagyszerű — mondta Perry. — Nem is emlékszem, mikor ettem utoljára.

Brown visszafordult a grillsütőhöz.

— Csináltam kávét is. Mi lenne, ha bemenne oda, és leülne, he? Csak öt perc.

Mit tehetett volna Perry, kiment a nappaliba. Az ebédlőasztal már meg volt terítve. A férfi megtalálta az evőeszközöket, a fűszereket és a mustárt. Most érezte, mennyire éhes. Kísértést érzett, hogy a bárszekrényhez menjen, és töltsön magának egy adag whiskyt, de ellenállt. Ehelyett a nagy ablakhoz lépett, félrehúzta a függönyt, és kinézett az esőre, a latyakra és az ázott fákra.

Alkalmazkodni, gondolta. Semmit sem tehetek. Minden kártya ennek a pasasnak a kezében van.

Nyugtalanul járkált körbe a szobában, míg Brown be nem jött tálcával a kezében. Két tányért tett az asztalra, telve tökéletesen elkészített marhahússal, babbal és sült krumplival.

— Nosza — mondta. — Elég extra berendezés van itt.

Egymással szemben ültek le és enni kezdtek.

Ez az ember tud főzni, gondolta Perry. A bifsztek kitűnő volt. Ettek. Egyikük sem szólt egy szót se. Egyszer csak Brown abbahagyta az evést.

— Sajnálom, apukám. Tényleg sajnálom.

Alkalmazkodni, gondolta Perry. Levágott egy darabot a husiból, megfürdette a mustárban, és mielőtt szájához emelte volna, halkan megkérdezte:

— Mit sajnál, Jim?

— Aludnom kellett — mondta Brown. — Két napja nem aludtam. — Újra enni kezdett. — Jó ez a bifsztek, mi?

— Elég jól főz, Jim — mondta Perry. — És leszokna arról, hogy apukámnak szólít? Magának Perry vagyok. Rendben?

— Értem. Persze. — Brown teli szájjal beszélt. Ádázul evett, ahogy a farkasok. Kávét töltött magának, majd a másik csészét Perry felé tolta. — Meg tudom csinálni a telefont, és a tévét is. Csak biztosra mentem, hogy nyugodtan alhassak. Nem akartam, hogy telefonálgatni kezdjen, vagy a zsarukat hallgassa. Egyszerűen aludnom kellett.

Perry kezdett jóllakni. Tologatni kezdte az ételt a tányérján.

— Rendőrügy, Jim?

Brown befalta a bifsztek utolsó darabját, aztán hátradőlt. Vastag ajka rút vigyorba húzódott.

— Ja. — A kávéját szürcsölgette, míg jéghideg tekintettel Perryre meredt. — Rendőrügy bizony! — csapott az asztalra összeszorított öklével. — Jól mondja.

Perry kezében megállt a villa a hússal. Ivott egy korty kávét, és igyekezett kerülni Brown pillantását.

Hosszú szünet után, miközben az eső tovább verte az ablakot, Perry halkan megszólalt.

— Nem akarja elmondani?

— Miért ne? — itta ki Brown a kávéját. Újra töltött. — A nagy kérdés az, hogy akarja-e hallani.

Perry hátratolta székét, felállt, és a dohányzóasztalkához lépett cigarettáért. Komótosan rágyújtott, aztán visszament az asztalhoz és leült.

— Miért nagy kérdés?

— Hát... — hajolt előre Brown. Erős keze az asztalon, jéghideg szeme Perryre szegeződött. — Jó kérdés... — megvillant a keze, és Mason 38-as revolvere jelent meg benne. A fegyver csöve egyenesen Perryre irányult. — Jó kérdés...

Perry érezte, hogy a félelem hideg hulláma söpör végig rajta. Meg sem mert moccanni.

— Ezt nem kell csinálni, Jim — mondta, és érezte, hogy a hangja remeg. — Ha segíthetek, akkor megpróbálok.

Brown egy darabig az arcát fürkészte, aztán elvigyorodott, és visszatette a fegyvert a tokjába.

— Nem, Perry, maga nem próbál segíteni, hanem segíteni fog — ha nélkül. Rendben?

— Nem mondaná el, miről van szó tulajdonképpen? — kérdezte Perry.

— Pontosan ezt fogom elmondani. Ízlik a kávé?

— Igen. Jó.

— Aha... Jó kávét tudok csinálni. Jól főzök. Máshoz nem is nagyon értek. Legföljebb még a pénzszerzéshez.

A fanyar keserűség Brown hangjában zavarta Perryt.

— Maga... maga filmeket ír. Nézze meg, mije van. — Brown körbemutogatott a szobában. — Nagyon extra. Van tehetsége. Nekem semmim sincs. — Elsötétedett az arca. — Egy olyan fickó, mint maga, nem is tudhatja, mit jelent az, amikor az embernek nincs semmije.

Perry nem szólt. Mozdulatlanul ült, csak a szíve zakatolt. Egyre kellemetlenebből érezte magát. Tudta, hogy ez a férfi, aki itt ül vele szemben és bámul rá, bármelyik pillanatban megvadulhat.

— Semmije — ismételte Brown. — Maga nem tudhatja, mit jelent ez.

— Ebben téved — mondta Perry. — Szerintem maga nem lehet több huszonnégy évesnél. Tizennégy évvel vagyok idősebb. Amikor olyan idős voltam, mint maga, én is úgy éreztem, hogy semmim sincs. Nem csináltam mást, csak ültem, és könyveket olvastam. A szüleim egyre nyaggattak, hogy keressek valami állást, de én nem akartam mást csinálni, mint ülni és olvasni. Amikor a szüleim repülőszerencsétlenségben meghaltak, nem volt egy garasom sem, és munkát kellett keresnem. Kellett, különben éheztem volna. Ezért írni kezdtem. Egy garzonban ültem, és írtam és írtam. Ha szerencsém volt, hamburgert ettem. Két évig azt hittem, hogy becsapom magam. Egyre azt gondoltam, hogy nincs semmim. Nem tartottam sokra azt a könyvet sem, amit írtam. Volt olyan idő, amikor szemeteskocsin dolgoztam, hogy megkeressem a pénzt a kajára. Mosogató voltam egy csehóban, de közben is írtam. Befejeztem a könyvet. Nem tartottam sokra, de egy kiadó igen. Felkerült a sikerlistára. Attól kezdve egyre írtam és írtam, és végül bekerültem a filmszakmába. — Elhallgatott, míg elnyomta a cigarettát, aztán egyenesen Brown szemébe nézett és folytatta. — Én tudom, hogy mit jelent, ha az embernek nincs semmije.

Meglepődött, hogy érdeklődést fedez fel a durva, kellemetlen arcon, és meglepte, hogy a férfi figyel rá.

— Hm... szemeteskocsi... — mondta Brown. — Az kemény lehetett.

— A kajapénzért — mondta Perry. — A maga korában hiba azt hinni, hogy nincs semmije sem.

— Tudja, hogy mim van? — Brown előrehajolt. — Ha elkapnak, van harminc évem a sitten. — Erős kezét ökölbe szorította. — Harminc év a semmiből!

Perry kávét töltött csészéjébe, majd visszatolta Brown elé a kannát.

— Mi a probléma, Jim? — kérdezte. — Nézze, most itt vagyunk. Itt ragadtunk addig, amíg az eső el nem áll. Nem akar beszélni róla?

Brown hosszan bámult rá, aztán felállt.

— Beszélni?... Talán. — Felvette a tányérokat. — Na, ezt elintézem... Az öregem nyomorék volt. Az anyám elhagyta. Én gondoskodtam róla; minden házimunkához értek. Szeretek ügyködni. — A konyhába vitte az edényeket, és Perry hallotta, ahogy mosogatni kezd.

Perry kiitta kávéját, aztán a csészét a tányérral együtt kivitte a konyhába. Brown összevissza fütyörészett a mosogatónál, és rá se hederített. Perry letette a csészét és a tányért, aztán visszament a nappaliba. Leült az egyik fotelba, és az esőt hallgatta.

Micsoda helyzet! — gondolta. Nagyon körültekintően kell viselkedni. Mintha valami ragadozó került volna a házba. Egyetlen rossz mozdulat, és a vadállat támad. Perry ebben biztos volt. Lazának kell lennie. Nem szabad félelmet mutatnia. Csák nyugodtan, mondogatta magának. Nem szabad okot adnia ennek az embernek arra, hogy erőszakhoz folyamodjon.

Kényszerítette magát, hogy lazítson, hosszú lábát kinyújtotta és fejét a fotel párnázott támláján nyugtatta. Tíz hosszú percen keresztül az esőt és a fák között morajló szelet hallgatta. Ekkor Brown bejött a konyhából.

Az ablakhoz ment, félrehúzta a függönyt és kilesett. Néhány percig a széles hátát mutatta Perrynek, aztán összehúzta a függönyt és a Perry melletti fotelhez ment.

— Az biztos, hogy most többje van a semminél — mondta, ahogy leült. — A konyhája valóságos fényűzés. Látnia kellett volna azt a lyukat, ahol az öregemnek főztem.

— Amikor olyan idős voltam, mint maga, Jim, nem volt konyhám. Zacskóból ettem.

— Amíg tart az eső, nem fognak keresni — mondta Brown félig magának. — A zsaruk nem szeretnek megázni. — Perryre nézett. — Egy darabig most fedél alatt leszünk. — Vastag ajkai csúfondáros vigyorba húzódtak. — Mit szól hozzá, Perry?

— Ebben az istenverte esőben inkább vagyok itt magával, mint egyedül — mondta Perry szelíden. — Éhezni nem fogunk. Azt

terveztem, hogy horgászni fogok. Horgászni egyedül szeretek, de egyébként szeretem a társaságot. — Kétségbeesetten igyekezett könnyednek látszani. — Szeret horgászni, Jim?

Brown a faliórára nézett, felállt és kiment a konyhába, Perry tranzisztoros rádiójával tért vissza. Leült.

— Híreket mondanak — mondta, és bekapcsolta a rádiót.

A bemondó éppen a hírösszefoglaló végénél tartott. Ez az ország háborúiban áll azzal az országgal. Vandálok kirakatokat törnek be. Feketék lázadása. Írországban katonákat lőnek le. Pokolgép robbant egy svájci bankban. Egy szenátort korrupcióval vádolnak.

— Csupa bűnöző, Perry. Szaros egy világban élünk. — mondta Brown.

— Hát igen — mondta Perry. — Senki sem boldog.

A bemondó folytatta: — Az időjárásjelentés előtt megismételünk egy rendőrségi közleményt. Chet Logan, aki tegnap este brutálisan meggyilkolt hat embert, még mindig szabadon van. Valószínűnek tartják, hogy egy meggyilkolt országúti járőr Stetson-kalapjában és esőköpenyében megállított egy autóst, és dél felé tart. Annak ellenére, hogy ezt a felhívást éjjel többször megismételtük, eddig egyetlen autós sem értesítette a rendőrséget. Attól tartanak, hogy Logan megölhette az autóst, és az áldozat autóját használja. Kérik önöket, hogy figyeljék ezt az embert. Személyleírása: körülbelül huszonnégy éves, erőteljes felépítésű, szőke hajú. Bal karján tetovált kobra van. Ha hasonló személyleírású férfit látnak, azonnal telefonáljanak a Floridai Állami Rendőrségnek. Semmiféle kísérletet ne tegyenek a megközelítésére. Fegyvere van, és rendkívül veszélyes. Jacksonville és Miami között a rendőrség útakadályokat létesített. Mozgósították a Nemzeti Gárda egységeit is. Minden erőfeszítést megtesznek annak érdekében, hogy a férfit elfogják. A felhívást minden órában megismételjük.

Brown kikapcsolta a rádiót és félrelökte. Elgondolkodva meredt a karjára tetovált kobrára, majd Perryre nézett.

Hosszú csend ülte meg a szobát. Perrynek a hideg futkosott a hátán. Fülében csengtek a rádióbemondó szavai. „Tegnap este brutálisan meggyilkolt hat embert... semmiféle kísérletet ne tegyenek a megközelítésére... fegyvere van és rendkívül veszélyes."

Érezte, hogy szája kiszárad, keze nyirkos lesz, de iszonyú erőfeszítéssel igyekezett teljesen közömbösnek látszani.

— Chet Logan? — kérdezte abban a reményben, hogy a hangja nem remeg. — Ez maga, Jim?

Brown vastag ajka merev vigyorba rándult.

— Ki más? — Újra a karján levő tetoválásra bámult. — Látja, milyen hülyeségeket csinálnak a kölykök?... mint amilyen ez a tetoválás. A zsaruk frankón imádják ezeket. Hülyeség! — megdörzsölte a tetoválást. — Amikor tizenöt éves voltam, beálltam egy bandába. Úgy neveztük magunkat, a Kobrák, öten voltunk. Semmink sem volt... se pénzünk, se semmi. Esténként elindultunk, és kiraboltuk a faszikat. Így tudtam kajáltatni az öregemet, és kifizetni a szoba bérét. Mindegyikünk ezt a kobrát tetováltatta a karjára. Hülyeség! Akkor azt hittük, hogy óriási. Hülyeség! — Újra megdörzsölte a tetoválást. — Ja, hát kölykök voltunk, és a kölykök bírják a szimbólumokat. Hülyeség! — Felnézett és elbámult Perry mellett. — Egy gazdag palin dolgoztunk, amikor a zsaruk megérkeztek. Egyedül én léptem meg. — Arcán újra megjelent a vigyor. — Ebben jó vagyok. A másik négy sittre került, de nem köptek. Jó banda volt, amíg tartott... Szóval megúsztam. Amikor hazaértem, az öregem halott volt. Tudtam, hogy a besúgók a környékünkön tudnak a tetoválásomról, és beköpnének a zsaruknak, úgyhogy hagytam az öregemet, hadd rohadjon, és eltűntem. Azóta mászkálok... nyolc istenverte éve, rablok, benzinkutat srenkelek, elvagyok valahogy, de a zsaruk egészen tegnap estig nem akadtak rám. Könnyen kámforrá válok, így hát kámforrá váltam. Engem zsaru nem fog soha elkapni. Vagy, ha nem lesz szerencsém, megölhet, de soha nem dug rács mögé.

De Perryt már csak a legfontosabb érdekelte.

— Tegnap este megölt hat embert, Jim?

— Meg én — vont vállat Brown. — De mit számít hat istenverte ember ebben a szaros világban, amikor az emberek egyfolytában ölik egymást? Ez a hat hülyén viselkedett. Felhúztak, és ha engem bárki felhúz, hát visszaütök. Mit kell ezen csodálkozni?

Perry érezte, hogy sürgősen innia kell. Felkelt, a bárszekrényhez ment, és jó adag whiskyt töltött magának. Hallotta, hogy Brown mormol valamit.

— Nem hallottam, Jim. Mit mondott?

Brown rámeredt, arckifejezése hirtelen könyörtelenné vált.

— Azt mondtam, rohadt szerencséje van, hogy nem lett a hetedik.

Perry egy hajtásra kiürítette a poharát.

— Szerencsés? Miért? — kérdezte, miközben újra töltött a poharába.

— Tegnap este arra gondoltam, hogy kinyírom, amikor részeg volt — mondta Brown. — De aztán valami jobb jutott az eszembe. Hallgattam a rádiót. A Nemzeti Gárda! A zsaruk! Előbb vagy utóbb ide tévednek. Mindenhova beszimatolnák. Szóval eszembe jutott egy jobb ötlet. — Elhallgatott, aztán folytatta. — Maga lesz az álcázás. Amikor jönnek a zsaruk, azt fogja mondani, hogy egyedül van. Fedezni fog — hüvelykujját Perry felé döfte. — Ha elárul, egyet biztosan megígérhetek magának.

Perry várt, a szíve lüktetett. Mikor Brown továbbra is rámeredt, megkérdezte:

— Mit ígér meg nekem?

A szögletes arc torz vigyorba rándult:

— Te se élsz túl, apukám — mondta Brown. — Ezt ígérem meg.

— Az ösvény pont előttünk van — mondta Ross, kikémlelve a szélvédőn. — Parkolj le ezen a pihenőhelyen.

Hollis lassított, bekormányozta a kocsit a pihenőhelyre, és leállította a motort.

— Innen gyalog megyünk — mondta Ross.

A rádióval matatott. Jenner központja jelentkezett.

— Carl, itt Ross — mondta. — A Miami főúton vagyunk. Az ösvényen megyünk le a folyóhoz.

— Maradj! — mondta élesen Jenner. — Ott várjatok. Jacklin küldött négy gárdistát. Fél órán belül ott lesznek. Ne menj be egyedül az erdőbe, Jeff.

— Nem vagyok egyedül — mondta Ross. — Itt van Hank. Semmi szükség rá, hogy négy örömkatona elvesszen ebben a dzsungelben. Kímélj meg tőlük. Vége... — és kikapcsolta a készüléket. — Oké, Hank. Ki az esőbe...

A két férfi levette a fejük feletti vázról a fegyvereket. Ross esőköpenye zsebébe tette a szendvicses nejlonzacskót, aztán mindketten kiszálltak.

Miután bezárta a kocsit, Hank követte Ross széles hátát az erdőbe vezető keskeny ösvényen. Mikor már a fák sűrű sátra alatt jártak, a lombok megvédték őket a szakadó esőtől, de csöpögött rájuk a víz. Víz és sár öntötte el az ösvényt, ettől lépteik lassúvá és bizonytalanná váltak.

Az út Hollist a vietnami dzsungelékben teljesített szolgálatára emlékeztette. Gyakran esett az eső, mint itt, de az őrjárat vezetése közben nem az esővel törődött. Csak az elrejtőzött orvlövészekkel. Valószínűnek tartotta, hogy a mostani gyilkosuk nem a cserjésben leselkedik, de a fegyverét mindenesetre tüzelésre készen tartotta, ahogy Ross mögött caplatott.

Ross igazi férfi! — gondolta Hollis. — Igazi kőkemény öregfiú. Csodálnivaló ember.

Ez az én területem, mondta a floridai rendőrség fejesének, itt senki sem parancsolhat nekem.

Ezt megkapták, gondolta Hollis, és vigyorgott.

Ross megállt és megfordult.

— Még másfél kilométer, Hank, és a folyóhoz érünk. Az első horgásztanya közvetlenül az ösvény végénél van. Én megyek előre, te fedezel. Nem állunk le vitatkozni. Először lövünk, aztán magyarázkodunk. Rendben?

— Nézze, seriff — mondta Hollis halkan. — Dzsungelkiképzést kaptam a hadseregben. Engedelmével én megyek előre, és maga fedez engem. Ez az én műsorom. Nem akarunk nagy lövöldözést csinálni, igaz? Egyetlen rossz lépés, és mindketten hullák vagyunk. Oké?

Ross csak egy pillanatig habozott, mielőtt bólintott volna.

— Helyes. Akkor kezdjünk bele. Menj egyenesen előre. Azt csinálom, amit te.

Hollis megkerülte Rosst és elindult az ösvényen. Ritkultak a fák, és mindkettőjükre esni kezdett az eső.

Félórai lassú előrehaladás után, sárosan és elázva, Ross halkan megszólalt.

— Majdnem ott vagyunk, Hank. Hollis félrehajtott egy faágat, és megpillantotta a folyót. Egy fából épített víkendházat is látott.

— Ez Mr. Greenstein háza. Csak egyszer jön egy évben — mondta Ross.

Zsebében kotorászott, és elővett egy kulcscsomót.

— Mindegyikük nálam hagyja a kulcsát. — Miközben csöpögött az eső Stetson-kalapjáról, kiválasztott egy kulcsot. — Mit gondolsz?...

— Maradjon itt, seriff. Megnézem — mondta Hollis, és miután elvette a kulcsot, meggörnyedve, gyorsan haladt a ház felé.

Ross látta, hogy helyettese tényleg érti a dolgát. Egybeolvadt a fákkal és bokrokkal, árnyékként mozgott, egy támadó párduc gyorsaságával.

Ross ott maradt, ahol volt. A puskájával matatott. Nem volt ínyére, hogy engedte Hollist, de tudta, hogy a fiatalabb férfi nála

sokkal jobban meg tud birkózni a veszélyes helyzettel. Aztán Tom Masonra gondolt, aki elhajtott Loss farmjához, és meghalt. Nem lett volna szabad hagynia, hogy egyedül menjen oda. Most pedig második helyettesét is hagyta, hogy egyedül menjen előre. És ha Hank meghal? Ross Hank mozdulatait igyekezvén utánozni, húsz méternyire megközelítette az épületet. Leguggolt, és fegyverét az épületre szegezte. Figyelt és várt.

Talán tíz perc telhetett el. Élete leghosszabb tíz perce volt. Ekkor végre meglátta, hogy Hollis a ház oldalánál integet.

Megkönnyebbülten sietett oda hozzá.

— Nem találom betörés nyomát, seriff — mondta Hollis. — Az összes zsalugáter ép. Az ajtó is. De azért bent lehet.

— Nézzük meg.

Feszült fél óra telt el, mire Ross visszazárta az elhagyatott házikó ajtaját.

A két férfi most fogta fel valójában, milyen feladat vár rájuk. Miközben a ház négy szobáját ellenőrizték, tudták, hogy bármelyük pillanatban eldördülhet egy fegyver. Idegőrlő feladat volt: és még négy ház volt hátra!

— A következő Mr. Frankliné. Rendszerint kétszer jön egy évben. A hónap végére várható.

— Ki tartja rendben az üres házakat? — kérdezte Hollis.

— Mary, a feleségem. A tulajdonosok üzenni szoktak, mielőtt megjönnének, és ő kiküld pár asszonyt takarítani. Franklin háza úgy kétszáz méterre van ide.

Most is Hollis ment elöl. Az egész ugyanolyan feszültségben zajlott le, mint az előbb. Ismét Hollis derítette föl a terepet, és ketten kutatták át a házat. A feszültség egyre fokozódott bennük. Mire végeztek a negyedik házzal, háromnegyed négy volt.

A nagy előszobában állva Ross levetette ázott esőköpenyét.

— Pihenjünk egy kicsit, Hank. Együnk. Már csak egy tanya van hátra. Ha ott nincs, akkor az erdőben sincs. Nincs hova elbújnia.

Hollis levette köpenyét, egy zsebkendővel megtörölte az arcát, és leült.

Ross elővette a sonkás szendvicseket, és a két férfi éhesen nekilátott.

— Az utolsó ház, amit ellenőrizni kell — mondta Ross evés közben —, Mr. Westoné. Filmforgatókönyvíró. Nagyon kedves ember, rengeteg pénze van, és egy háza Long Islanden. Három éve vette ezt a házat. Kitataroztatta: igazán nagyon csinos lett. Az első évben minden hónapban lejött. Nagy horgász. Sokszor iszogattunk együtt itt vagy Rockville-ben. Aztán elvett egy nála tizennégy évvel fiatalabb lányt. Na, az nem éppen horgászni szeret. Mr. Weston írt Marynek, hogy tartsa rendben a házat, mert reméli, hogy egy szép napon még visszajöhet. Két éve nem volt itt, de Mary ügyel a fagyasztójára. Rengeteg étel van benne. Logan keresve se találhatna jobb helyet magának.

Hollis befejezte a szendvicsét, és az órájára pillantott. Négy múlt öt perccel.

— Pár óra múlva besötétedik. Megyünk?

— Igen — állt fel Ross.

Kinyújtózkodott, és felvette a köpenyét.

— Úgy néz ki, hogy lassan eláll az eső.

A két férfi felvette a puskáját és elhagyta a házat. Elindultak a folyó melletti sáros ösvényen.

— Úgy nyolcszáz méterre lehet — mondta Ross.

Csendben haladtak előre, akadályozta őket az ösvényt borító sár és víz. Aztán fölbukkant Perry Weston horgásztanyája.

Jim Brown megjavította a televízió csatlakozóját, bekapcsolta a készüléket, és éppen egy krimit nézett. Időnként gúnyosan füttyentett.

— Ilyen zsaru nincs is — dünnyögte. — Micsoda szar egy film.

Perry távolabb ült a készüléktől, egy pohár skót whiskyt dédelgetett. A televízióból jövő harsogó hangok, a fegyverdörgés és autócsikorgás nem zavarta túlzottan szorongó gondolataiban.

„Ha engem bárki felhúz, hát visszaütök. Mit kell ezen csodálkozni? Ha elárul, egyet biztosan megígérhetek. Te se élsz túl, apukám."

Perry maga előtt látta Brown könyörtelen arckifejezését, ahogy ezt mondta. Abban biztos volt, hogy Brown nem tétovázna és kinyírná, ha csak egy rossz mozdulatot is tenne.

Jézusom! — gondolta, — Micsoda helyzet! Meg kell tennie mindent, hogy a pasas nyugodt maradjon: nehogy felhúzza, nem tehet egy rossz megjegyzést, baráti megértést kell mutatnia. Hallgasd végig, mondta Perry magának. Lankadatlanul figyelj rá. Hagyd beszélni, ha beszélni akar.

A film véget ért, és Brown kikapcsolta a készüléket.

— Szar — mondta. — Ilyen szarokat ír maga is, Perry?

— Remélem, nem. A televíziónak nem írok.

— Aha... — fordult meg Brown a székében. Perryre nézett. — Magát aztán nem kell félteni. Sok pénzt keres, mi?

Ne idegesítsd fel ezt a gorillát, gondolta Perry, miközben válaszolt.

— Hát többet, mint mikor annyi idős voltam, mint most maga.

— Mennyit?

— Attól függ. Hol ennyit, hol annyit. Évente úgy hatvanezer körül, de ezen még adó is van. — Perry ennél sokkal többet keresett, de nem akarta elárulni a fickónak, hogy valójában mennyit.

— Hatvanezer... Csinos. Van itt pénze?

— Úgy ötszáz.

— Tudna többet szerezni?

— Igen, a rockville-i bankból.

— Az jó. Szükségem lesz pénzre, Perry. Rendben?

Perry kieröltetett egy mosolyt.

— Részemről rendben, Jim.

Brown újra bólintott.

— Nem is volna jó, ha nem volna rendben, Perry.

— Rendben lesz.

— Aha. Hatvanezer dolcsi. Tudja, mennyi volt a legtöbb, amit elemeltem egy palitól? Kétszáz dollár és egy aranyóra, amiről kiderült, hogy nem is arany.

— Manapság az emberek nem hordanak maguknál túl sok pénzt.

— Ez igaz, de tud pénzt szerezni a banktól?

Perry bólintott.

Brown felállt és az ablakhoz lépett. Félrehúzta a függönyt és kilesett.

— Lassan eláll az eső. Ez azt jelenti, hogy a zsaruk nemsokára itt lehetnek. — Megfordult és Perryre bámult, jéghideg, fenyegető tekintettel. — Tudja, mit fog mondani, amikor megjönnek?

— Már a számba rágta — mondta Perry halkan. — Fölösleges ismételgetni.

— És semmi trükk, Perry. Ha életben akar maradni. Világos?

— Van fülem. Nem lesz semmi trükk.

Brown vastag ajka vigyorra húzódott.

— Nem hülye fickó maga. Aki régen szemeteskocsin dolgozott és most ilyen kéglije van, az biztos okos, szóval semmi trükk…

— Jó, nem vagyok hülye fickó — hagyta rá Perry. — Jim, azt a Stetson-kalapot meg az esőköpenyét a garázsban hagyta. Ha megtalálják… — elhallgatott, mikor meglátta Brown gúnyos mosolyát.

— Ide figyeljen, nagyokos, engem nem kapnak el. A kalapot és a köpenyt rég eldugtam a szobámban — mondta Brown. — Engem ne féltsen. Elég, ha magát félti.

Perry vállat vont.

— Van néhány holmim a kocsiban. Ruhák, írógép, üzleti papírok. Szeretném felhozni őket. Van kifogása ellene?

Brown gondolkodott egy pillanatig, majd bólintott. Zsebéből elővette a garázs kulcsát.

— Mozgás. Pakoljon ki a kocsiból. De semmi trükk. És hadd mondjak valamit. Én két dologban vagyok jó. Megtanultam főzni, az öregem miatt. Magának is ízlett, amit készítettem, igaz? Na, ez az egyik dolog, amiben jó vagyok… s nagyon jól bánok a pisztollyal is — rántotta elő a fegyvert a tokjából. — Na, mozgás, hozza a holmiját, és semmi trükk… világos?

Hollis keservesen csörtetett az esőben-sárban, és feltartott kézzel jelzett álljt Rossnak. Az esőtől csöpögő fák alatt most egymás mellett állt a két férfi.

— Valaki van Weston házában — suttogta Hollis. — Egy férfi épp most jött ki a garázsból. Egy kocsi áll ott.

Tizenöt méterre voltak a horgásztanyától. Ross előrelépett, és az esőbe meresztette a szemét. Felismerte Perry Westont, aki épp a holmikat pakolta ki a kocsiból.

— Ez Mr. Weston — mondta a mellette guggoló Hollisnak.

— Ő a ház tulajdonosa?

— Igen.

Figyelték, ahogy Perry kiemel két bőröndöt, aztán eltűnik. Ross, sarkában Hollisszal kilépett a fák takarásából.

A lesben álló Brown kiszúrta a két Stetson-kalapot.

Perry belépett a nappaliba és ledobta a bőröndöket.

— Még visszamegyek az írógépemért — mondta.

— Csak nyugodtan, kisapám — mondta Brown halkan —, itt vannak. Két istenverte zsaru. Tudja, mi a dolga. Egyetlen hülye mozdulat, és máris halott. Mozgás, hozza be azt az írógépet.

Perry eltátotta a száját.

— Itt vannak? Hogyhogy?

— Mozogjon, különben mindjárt lövöldözés lesz, és maga kapja az első golyót! Mozogjon már!

Brown fenyegető hangja úgy érte Perryt, mint egy jeges széllökés. Egy pillanatig bénultan állt, Brown meglökte, aztán felszaladt a lépcsőn.

— Figyelek, apukám — kiáltotta. — Egyetlen hülye mozdulat, és meghal.

Perry összeszedte magát és visszament a garázsba.

5.

Ted Fleichman a Weston-házzal szemközt álló kocsijában ült, és úgy érezte magát, mint egy nagy darab kocsonya. Verejték futott le az arcán. Keze remegett a kormányon.

Úristen! — gondolta. — Az elvetemült kis kurvája! — Eszébe jutott a golyó hangja, ahogy elfütyült az arca mellett. Egy centivel idébb, és meghalt volna! Micsoda tökkelütött hülye volt, hogy alábecsülte ezt a lányt! A szentségit! Ebből még komoly baj lehet! Mi lesz, ha kihívja a zsarukat? Megint letörölte a verítéket az arcáról és megpróbált uralkodni megviselt idegein.

Nem, ez a nő nem fogja kihívni a zsarukat, bizonygatta magának. Annál több esze van. Nemcsak őt keverné bajba, hanem saját magát is.

Elege volt Sheila Westonból. Ki akart szállni ebből. Megmondja Dorrie-nak, hogy vegye el tőle a megbízatást. Vegye csak Fred gondozásba ezt a kurvát, és sok szerencsét hozzá!

Vasárnap zárva volt az iroda. Ő pedig nem fog itt ücsörögni a kocsiban a ház előtt. Nem reszkírozza, hogy a zsaruk rászálljanak. Beteg feleségére gondolt. Nem is emlékezett rá, mikor töltöttek együtt egy vasárnapot. Neki mindig valami bezsongott nőt vagy begerjedt férfit kellett figyelnie — még hétvégén is.

Egyszerűen hazamegy. A felesége meg lesz lepve és örülni fog. Este elviszi vacsorázni. A fenébe a költségekkel! A fenébe Sheila Westonnal! Beindította a kocsi motorját és elkanyarodott a járdaszegélytől. Legföljebb arra hivatkozik az irodában, hogy fájt a gyomra. Különben is, a fenébe velük! Így megnyugodva hajtott hazafelé.

Sheila az ablaknál állt, és nézte, ahogy elmegy. Hamar magához tért az ájulásból és bizonytalan léptekkel a nappaliba ment. A muszlinfüggöny mögött állt, és a kocsijában ülő Fleichmant figyelte. Amikor látta, hogy elindul, megkönnyebbült. Elmegy!

Ellépett az ablaktól, és leült az egyik fotelbe. Húsz percen keresztül a semmibe bámult, és gondolkodott. Micsoda helyzet! Ennek soha nem szabad megismétlődnie. Aztán gondolatai férjére terelődtek.

Mi van velem? — kérdezte magától. — Miért viselkedem úgy, mint egy nyomorult szajha?

Perry!

Elöntötte a vágy, hogy vele legyen. Amióta összeházasodtak, mindig is kedves és megértő volt. Amikor nem írt, több mint szeretnivaló volt. Mindig elkényeztette. Habár követelőző volt, Perry mindent megtett, hogy a kedvében járjon.

Ökölbe szorított kezével a térdére ütött.

Az a baj veled, te hülye kurva, gondolta, hogy szexmániás vagy. Csak rá kell nézned egy jóképű férfira, és azt akarod, hogy beléd tegye. Ennek véget kell vetni! Perry csodálatos az ágyban. Szeret téged! A többi férfi csak a testedet akarja, de Perry tényleg szeret! Őt akarom és szükségem van rá!

Szeretőire gondolt, aztán Julian Lucanra. Felnyögött. Micsoda őrült, meggondolatlan bolond volt! Ennek véget kell vetni!

Aztán eszébe jutott, amit Fleichman válaszolt, amikor megkérdezte tőle, ki bízta meg, hogy őt figyelje.

„Ehhez Mr. Westonnak semmi köze. Nem nevezhetem meg az ügyfelemet. Ez a bizalommal való visszaélés lenne."

Arca megkeményedett. Amióta Perry lett a vezető forgatókönyvíró, egészen Silas S. Hart hatalmába került, gondolta, ő csak egyszer találkozott Harttal, de rögtön meggyűlölte. Tudta, hogy nem vesztegetné rá az idejét. Amikor egy férfi nem esett hasra előtte, Sheila automatikusan meggyűlölte, ösztönösen érezte, hogy ez a befolyásos filmmogul semmit sem szeretne jobban, mint véget vetni a házasságuknak.

Nyilvánvaló: ennek a förtelmes zsarolónak Silas S. Hart a megbízója!

Eszébe jutott, hogy Mavin szerint a férje Parryt a jacksonville-i repülőtéren látta, pedig Perry azt mondta, hogy Los Angelesbe megy, miért lenne hát Floridában?

Elgondolkodva hátradőlt. Ez Hart másik piszkos trükkje lesz, hogy eltávolítsa őket egymástól. A horgásztanya! Perry olyan sokszor beszélt róla, olyan makacsul próbálta rávenni, hogy elmenjen vele oda!

Igen, ott kell lennie.

Fojtogató kényszert érzett, hogy utánamenjen, vele legyen, hogy beszélgessenek. Mindent el kell mondania neki. Perry mindig megértő volt.

Talpra ugrott, és felrohant a hálószobába. Csomagolni kezdett, és ettől megkönnyebbült. Még néhány óra, és Perrynél lesz. Mindent el fog mondani neki. Megkéri, hogy kezdjék újra. Miért ne?

Bármit inkább, gondolta, miközben becsukta a bőröndöt, mint egyedül lenni itthon.

Miután összecsomagolt és felöltözött, levitte a bőröndöt a hallba, és felhívta a repülőteret. Azt mondták, hogy két óra múlva indul egy gép Jacksonville-be. Sheila foglalt egy helyet. Rengeteg ideje volt... Újra az ablakhoz ment. A ház előtt nem állt autó. A győzelem kielégültségét érezte. Elijesztette ezt a mocskos zsarolót. Így pillanatnyilag nem figyelik!

Sietősen leírt egy üzenetet Liznek, hogy körülbelül egy hétig távol lesz, és tartsa rendben a lakást. Ezután taxit hívott. Amikor kiment a hallba, hogy ott várjon a taxira, meglátta a pisztolyt a földön, ahol elejtette, amikor elájult.

Amint meglátta a pisztolyt, a rémülettől becsukta a szemét. Majdnem gyilkosságot követett el. Úristen! — gondolta. Micsoda zűrben vagyok!

Perry! Ő lesz a megoldás! Mindent el kell mondania neki!

Felkapta a pisztolyt, és a táskájába gyömöszölte, mivel nem tudta, mi mást csinálhatna vele.

Egy jó óra múlva a repülőtéren volt. Fél órával később pedig már teljesen megnyugodott, ahogy a gépen ült, amely Jacksonville felé tartott.

Ross seriff és a közvetlenül mögötte álló Hollis figyelték, ahogy Perry visszamegy a garázsba.

— Megyek és beszélek vele — mondta Ross. — Ne mutatkozz. És légy óvatos. Oké?

— Majd én fedezem, seriff — mondta Hollis. — Maga legyen óvatos. — Logan bent lehet a házban.

Ross komótosan lépkedett a kivilágított garázs felé, fegyvere lövésre készen. Amikor a garázs bejáratához ért, Perry épp az írógépet emelte ki a kocsi csomagtartójából.

— Hello, Mr. Weston! — mondta Ross,

Perry felkészült erre a találkozásra, bár Ross seriff látványára nem. Letette az írógépet, és mosolyt erőltetett az arcára.

— Nahát! Üdvözlöm, Jeff! — lépett előrébb. — Mit csinál itt ilyen időben?

A két férfi kezet fogott.

— Én ugyanezt kérdezhetném öntől, Mr. Weston — mondta Ross. — Hogy jutott eszébe éppen ilyen időben kijönni?

— Hát ez az... Egy filmen dolgozom, és gondoltam, kijövök a nagyvárosból. De arra nem számítottam, hogy így járok.

— Most érkezett, Mr. Weston?

— Tegnap késő este. Ez az út most kész öngyilkosság. Nagy szerencsém volt, hogy egyáltalán eljutottam idáig.

— Egyedül van, Mr. Weston?

— Hát persze...

— Minden rendben van a házban?

— Persze. — Perry összeszedte magát, igyekezett mosolyogni és folytatta. — Nagyon köszönöm Marynek. A ház abszolút rendben volt.

Ross megfordult, és jelzett Hollisnak, aki előjött.

— Mr. Weston, ez az új helyettesem, Hank Hollis.

— Örülök, hogy megismerhetem, Hollis — mondta Perry, miközben kezet fogtak. — Ó, fegyverek! Csak nem vadásznak?

— De. Éppenhogy vadászunk — mondta halkan Ross.

— Nahát! — próbált Perry lezsernek tűnni. — Jöjjenek be. Akarnak egy kávét vagy valamit?

— Nem megyünk be — mondta Ross. — Csak összekoszolnánk bent mindent — mutatott a sáros bakancsára.

— Legföljebb leveszik... Biztos magukra fér egy kis kávé. Úgy néznek ki, mint két ázott ürge.

Ross és Hollis pillantást váltottak egymással, majd Ross bólintott.

— Köszönjük, Mr. Weston. Az biztos, hogy ránk férne egy kis kávé.

— Kapják le a bakancsukat, és jöjjenek be. Csinálok kávét — mondta Perry, és felvette az írógépet. — Ismeri a járást, ugye?

Miközben a két férfi levetette bakancsát és esőköpenyét, Ross halkan így szólt:

— Vigyázz, Hank. Azt hiszem, nincs semmi probléma, de azért nem árt óvatosnak lenni.

— A puskákat? — kérdezte Hollis.

— Azokat kint hagyjuk — paskolta meg Ross a pisztolytáskáját. — Csak óvatosan, Hank.

Azzal előrement a nagy nappaliba.

A konyhában Perry kávét töltött egy forralókannába. Fogalma sem volt, hol rejtőzik Brown. Az emeleten? Bárhol lehet. Te se élsz túl, apukám. Meglepődve tapasztalta, mennyire megerősödtek az idegei. Nem volt már megrémülve. A szituáció kezdte egy filmnovella formáját ölteni: az a fajta forgatókönyv, amilyet Silas S. Hart akart. Egy pillanatig elgondolkozva állt. Világossá vált előtte, hogy a tűzzel játszik. Brown bármelyik pillanatban bevadulhat, de ha óvatosam csinálja, Brownt ellenőrzés alatt lehet tartani.

Perry magabiztosnak érezte magát. Pontosan tudta, ha a legkisebb célzást teszi Rossnak arra, hogy Brown itt rejtőzik valahol a házban, lövöldözés törne ki. Pontosan tudta, hogy Brownt élve soha nem fogják el. Micsoda helyzet! Már el tudta képzelni, hogyan kezdje a forgatókönyvet. Két csészébe kávét töltött. Jó, rendben, csak higgadtan. Ebből még nagyszerű film lehet.

A két csészét bevitte a nappaliba, ahol a két rendőr feszengve ácsorgott és bámészkodott.

— Érezzék otthon magukat — mondta. — Üljenek le. Tessék… — adta oda a két csészét, majd lezökkent az egyik fotelbe. — Nem is mondták még, mit csinálnak itt kint ebben az istenverte esőben?

A két férfi vele szemben ült le.

— Szóval… Mr. Weston… egy gyilkosra vadászunk — mondta Ross. — Eszembe jutott, hogy az egyik horgásztanyán elrejtőzhet. Ellenőriztük mindet. Hát, tévedtem.

— Egy gyilkos? Csak nem erre a Loganre gondol? Hallottam egy rádiófelhívást.

— Ő az. — Ross szünetet tartott, majd folytatta. — Emlékszik Jud Lossra, Mr. Weston?

Perrynek összeszorult a gyomra.

— Jud Loss? Hát persze. Van egy narancsültetvénye. Gyakran ittunk egyet, amikor bent volt a faluban. Kedves ember. Mi van vele?

— Találkozott a feleségével? És a lányával?

— Nem tudom, hogy a feleségével találkoztam-e, de a lányára emlékszem… Helyes kislány. Mi van Jud Loss-szal?

— Logan eljutott a farmra, és egy baltával mindhármukat lemészárolta.

— Jézusom! — bámult Perry iszonyattal Rossra. — Meghaltak?

— A helyettesem, Tom Mason ment ki a farmra. Nem volt szerencséje. Logan ugyanabban a baltás kezelésben részesítette. — Ross Hollisra bökött a hüvelykujjával. — Ő lépett Mason helyére.

Perryn átfutott a tétova gondolat. Megmondja nekik? „Te se élsz túl, apukám.” Nem!

— Ez iszonyatos, Jeff — mondta. — Gondolja, hogy az az ember még mindig itt van a környéken?

— Lehet. Az Állami Rendőrség és a Nemzeti Gárda vadászik rá. Az államiak úgy gondolják, hogy feltartóztathatott egy autóst, keresztüljutott az útellenőrzéseken, és Miamiban van.

Perry bólintott. Biztosra vette, hogy Brown valahol hallgatózik, fegyverrel a kezében.

Mikor kávéját megitta, Ross felállt.

— Mennünk kell, Mr. Weston. Sokáig marad?

— Pár hétig — mondta Perry és felállt a fotelből. — Lehet, hogy tovább. Attól függ, hogy megy a munka.

— Akarja, hogy a feleségem a gondját viselje, Mr. Weston?

— Most nem, Jeff. Majd felhívom… rendben?

— Rendben. Azt hiszem, az eső eláll holnapra. Kemény három nap volt.

— Reménykedjünk.

Perry kiment velük a garázsba, és várt, míg felvették bakancsukat és belekínlódták magukat ázott köpenyükbe. Kezet fogott velük.

— Itt leszek, Jeff, de a következő héten nagy munkával kell megbirkóznom. Adja át Marynek üdvözletemet. Felhívom, amikor segítségre lesz szükségem.

— Rendben, Mr. Weston — mondta Ross és felvette a puskáját. — Sok szerencsét a filmhez.

Holisszal együtt kimentek az esőbe, és elindultak a sáros ösvényen az erdő felé.

— Hát, azt hiszem, tévedtem — mondta Ross. — Jó, az ember nem mindig nyerhet. Azt hiszem, Jacklinnek van igaza. Logan eljutott Miamiba, és eltűnt.

Hollis nem szólt. Ross mögött kínlódott a sárral, de amikor beértek az erdőbe, megszólalt.

— Álljunk meg, seriff.

Ross megállt és feléje fordult.

— Mi az, Hank?

— Szerintem Logan ott van Weston házában, és fegyverrel kényszeríti, hogy fedezze őt.

— Mit beszélsz? — Ross Hollisra meredt. — Miből gondolod?

— Megérzés, seriff — mondta nyugodtan Hollis. — Van egy olyan érzésem, hogy Logan ott van.

— Megérzés? Ezt hogy érted?

— Mit gondol, seriff — szólt Hollis rideg és kemény hangon —, miért volt a telefondugó kitépve a falból? Amíg maga Westonnal beszélt, körbenéztem. Gondolja, hogy Weston kiszakítaná a telefonvezetéket, csak azért, hogy tönkretegye a telefont?

Ross megdermedt. Hirtelen úgy érezte, hogy kezd kikopni a szakmából, ezt neki kellett volna meglátnia.

— Visszamegyünk. Megkérdezzük Mr. Westont…

— Ne haragudjon, seriff… — mondta Hollis —, de az nem volna helyes. Ugye, nem akarja, hogy Mr. Weston meghaljon?

A sárban és esőben való tipródás után Ross fáradtnak és legyőzöttnek érezte magát.

— Tényleg azt gondolod, hogy Logan oda vette be magát? — préselte ki magából.

— Nem tudom. Lehet. Miért van kiszakítva a telefon?

Ross elgondolkodott.

— Gondolod, hogyha Logan oda vette be magát, elkezd lövöldözni?

— Mi veszteniva lója van? Ha bemegyünk, az elsőt Weston kapja.

— De tévedhetsz is, nem? Mr. Weston azt mondta, egyedül van.

— Maga is ezt mondaná, ha tudja, hogy egy fegyver van a háta mögött.

A mély sárban állva Ross tehetetlennek érezte magát. Mostanáig Rockville mentes volt a bűnözéstől. Most rájött, hogy olyan helyzetbe került, amit, mivel fáradt és öregnek érzi magát, nem tud megoldani.

— Inkább értesítsük az Állami Rendőrséget — mondta.

— Engedelmével, seriff… — mondta Hollis nyugodtan. — Nem így kellene megoldani. Ha Logan ott van, a frontális támadás nem mentené meg Weston életét. Elsőnek ő kapná meg a magáét.

Ross elgondolkodott, majd bólintott.

— Tehát, mit javasolsz, Hank?

— Ne forrósítsuk fel a helyzetet. Ha Logan ott van és fegyvert szögez Westonra, szóval, ha nem tévedek, és valóban ott van, az lenne a jó, ha azt hinné, hogy mi ezt nem tudjuk. Így elengedi magát, és ha lazít, akkor mi léphetünk.

— Hogyan, Hank?

— Engedelmével, seriff, holnap visszajövök. A hadseregben orvlövész-elhárítónak képeztek ki. Tudom, hogyan kell figyelni és várni. Seriff, ehhez kérem az engedélyét: figyelni és várni. Ha Logan ott van, és nem érez feszültséget, lazítani fog, és akkor el lehet kapni. Mi lenne, ha visszamennénk az irodába és megbeszélnénk?

— Nem tetszik ez nekem, Hank — mondta tétován Ross. — Ha Logan ott van, akkor Mr. Weston veszélyben van. Azt hiszem, vissza kellene mennünk átkutatni a házat.

— Ha így tennénk, és Logan valóban ott van, ezzel aláírjuk Weston halálos ítéletét. És a mi kettőnkét is. Hallgasson rám. Csináljuk, ahogy én gondolom. Hadd teljen az idő; hadd figyeljem.

Ross gondolkodott. Valószínűnek tartotta, hogy Hollisnak igaza van, de még mindig habozott. Eszébe jutott Tom Mason.

— Amikor Vietnamban szolgáltam — mondta halkan Hollis —, egy orvlövész húsz fiút kinyírt. Tíz napomba telt, a dzsungelben rejtőzve, míg elkaptam. Végül az a tetű tett egy óvatlan mozdulatot,

és én kiszúrtam. Seriff, ehhez specialista kell. Én specialista vagyok. Figyelni és várni. Megengedi, hogy én intézzem el?

Ross Hollis vállára tette a kezét.

— Rendben, fiam — mondta. — De jelentenem kell Jennernek.

Hollis a fejét rázta.

— Seriff, engedelmével: ezt senkinek sem szabad elmondanunk. Holnap este visszajövök, és figyelek. Rádión kapcsolatban maradunk. Ha Jennernek elmondja, elindít egy akciót, és éppen erre nincs most szükség. Nem tudjuk, hogy Logan ott van-e, ezért ne szóljon senkinek.

Ross tehetetlenül vállat vont.

— Rendben.

Megfordult, előrebotorkált az ösvényen, majd megállt.

— Valamit kell mondanom Jennernek.

— Persze — vigyorodott el Hollis. — Javaslom, mondja azt, hogy ellenőriztük mind a négy horgásztanyát és nem találtuk meg Loganit. Mert nem találtuk még meg, igaz, seriff?

„Emlékszik Jud Lossra, a feleségére és a lányára? Logan eljutott a farmra, és egy baltával mindhármukat lemészárolta.”

Perry a Toyotának dőlt. Felfordult a gyomra. Élénken emlékezett Jud Lossra: alacsony, mokány férfi, vörösesszőke hajjal. Loss gyakran eljött a rockville-i bárba, és sokszor söröztek együtt.

Meggyilkolták!

El kellene menekülnie! Ross után futni! Elszabadulni ebből a rémálomból.

— Nagyon jó, Perry…

Brown kemény, pattogó hangjától kihagyott a szíve.

Megfordult.

Brown kezében a fegyverrel állt az ajtóban.

— Nagyon jó — ismételte Brown. — Jöjjön csak be, Perry. Most mindketten lazíthatunk egy kicsit. Ezek a balekok egyhamar nem jönnek vissza. Nagyon jól csinálta. Nyugodtan. Na, jöjjön be — intett a fegyver csövével Perrynek.

A fegyveres nógatásra Perry bizonytalanul bement a nappaliba. Hallotta, hogy Brown bezárja a garázsajtót, aztán bejön a szobába.

— Amiért ilyen ügyes volt, Perry — mondta Brown —, főzök magának egy jó vacsorát. A csirkét szereti?

Perry leült a fotelba.

— Nem kívánok semmit.

— Dehogynem. Egy nagy adag whiskyt.

Brown a tokjába ejtette a fegyvert, és az italszekrényhez ment.

Kitöltötte a whiskyt, visszament Perryhez, és kezébe nyomta a poharat.

— Rögtön jobban lesz. A faterom nagy piás volt. Amikor tudtam lopni egy üveggel, a skót whisky mindig feldobta.

Perry egyetlen hosszú, mohó korttyal lenyelte az italt, majd megrázkódott, és a padlóra tette a poharat.

Brown a fotel karfájára ült és figyelte.

— Te vadállat! — tört ki Perry. — Megölted egy jó barátomat!

Brown vállat vont.

— Nem tudtam. De ha tudtam volna, az se számított volna. Az a hülye mitugrász húzott fel. Bekattanok, amikor ilyenek felhúznak. Az egész úgy történt, hogy volt egy autóbaleset, és a két zsaru meghalt. Én megléptem. Tizenhat kilométert gyalogoltam és futottam az esőben. Két napja nem ettem, rohadt éhes voltam. Megérkeztem arra a farmra. Bedörömböltem az ajtón. Ez a mitugrász kinyitotta. Ennivalót kértem tőle. — Brown arca megkeményedett. — Tudja mit mondott nekem? Azt mondta: „Pusztuljon a fenébe a földemről. Nem

adok alamizsnát csavargóknak!” És becsapta az ajtót. Nem volt hova mennem. Ázottabb voltam egy vízbe fúlt kutyánál. Ide figyeljen, Perry. Amikor akarok valamit, és egy hülye mitugrász nincs benne, bekattanok, és mikor bekattanok, az elég rossz a hülye mitugrászoknak. Az egyik csűrben találtam a baltát. Visszamentem, és bevertem az ajtót. A mitugrász és a felesége épp a meleg kaja előtt ültek. Kicsináltam őket. Aztán egy sikoltást hallottam, és erre jön le egy lány a lépcsőn. A sikoltozástól még jobban bekattantam, ezért felzavartam a szobájába, és kicsináltam. Aztán lementem és megettem a kaját az asztalon. Jó volt. — Brown bólintott. — Ja, elég finom volt. A telefon egyre csörgött. Gondoltam, a zsaruk azok. Gondoltam, hamarosan eljönnek szétnézni, úgyhogy elbújtam a csűrben. Amikor láttam, hogy csak egy jön, kicsináltam, és elvittem a kocsiját. Így történt, Perry. Csupa hülye mitugrász. — Hosszan, keményen meredt Perryre. — Maga ne legyen hülye mitugrász. Most csinálok egy csirkét vacsorára. Igyon még egyet.

Felállt, majd eltűnődött. Ahogy nézte, Perry látta, hogy Brown arca gúnyos fintorba torzul. Gyilkos tekintetének látványától végigfutott a hátán a hideg.

Észrevette, hogy Brown a kiszakított telefonkábelre bámul.

— Az isten verje meg! — morogta Brown. — Ezt meg kellett volna csinálnom. — Megfordult. — Nem láttak semmit, ugye? Figyeltem. Talán nem vették észre. A vén faszi ártalmatlan, de az a másik fickó keménynek nézett ki. — A szeme összeszűkült. — Körülnézek. Csak maradjon ott. Ne legyen hülye mitugrász.

Perry hallotta, hogy feldübörög az emeletre. De rögtön vissza is jött. Tom Mason köpenye volt rajta.

— Kimegyek — mondta, és miután kinyitotta az ajtót, eltűnt a sűrűsödő homályban és esőben.

Perry felállt, töltött magának még egy whiskyt.

Semmit sem tehet, gondolta magában. A whisky átsegítette a Loss család meggyilkolása okozta megrázkódtatáson. Visszament a székéhez, cigarettára gyújtott, és kortyolgatta az italt. Az órájára nézett. Mindjárt negyed nyolc. Már kezdett sötétedni. Az előtte álló

éjszakára gondolt. Meddig marad itt ez az ember? Megitta a whiskyt. Nyugodtnak és kissé spiccesnek érezte magát.

Vajon Ross és Hollis visszajönnek? Észrevették a telefonzsinórt?

Gyanítják, hogy Brown itt van?

Felállt, cirkálni kezdett a szobában. Brownt soha nem kapják el élve... Te se élsz túl, apukám... Perry életében először fogta fel, hogy mennyire fontos számára az élet. Mindent meg kell tennie azért, hogy semmiféle lövöldözés ne legyen, hiszen ő lenne az első, akit lelőnének.

Több mint fél óra telt el. Brown csendben megjelent a szobában. Perry harmadik whiskyje után a fotelban bóbiskolt. Riadtan tért magához, amikor Brown becsukta az ajtót.

— Elmentek — mondta Brown. — A hülye mitugrászok! Nem vették észre a telefont. Zsaruk! Nem tudják megkülönböztetni a seggüket a fejüktől! A kocsijukig követtem őket. Elmentek!

Perry megkönnyebbülten sóhajtott.

— Oké, Perry, megcsinálom a vacsorát — mondta Brown. — Most már éhes?

Perry észrevette, hogy éhes.

— Igen.

— Estére bezárom a szobájába — mondta Brown. — Éberen alszom, Perry. Ha baj van, majd én elintézem. Megértette?

— Meg — mondta Perry.

Brown bólintott, és kiment a konyhába. Perry hallotta, ahogy fütyörészik, miközben nyársra húzza a csirkét.

Sheila Weston a bőröndjét és retiküljét szállító kézikocsit a jacksonville-i repülőtér érkezési csarnokába tolta.

Fogalma sem volt, merre keresse Perry horgásztanyáját. Nem tudott mást, csak hogy valami Rockville-nek nevezett falu mellett van.

Amikor Perry a házról mesélt neki, elmondta, hogy közvetlenül egy folyó partján épült. Azt mondta, hogy reméli, megtaníthatja horgászni. De Sheila határozottan elutasította.

— Nem szeretek gyalogolni, folyót már láttam, és pokolba a horgászással — mondta akkor.

Többet nem is beszéltek a dologról.

Most, mivel úgy érezte, hogy feltétlenül beszélnie kell Perryvel, elszánta magát, hogy elmegy a horgásztanyára. A Hertz-kölcsönzőnél biztosan meg tudják mondani, merre keresse Perryt, ugyanis mindig bérelt kocsival megy a tanyára.

Negyed nyolc volt, és az üvegajtókon keresztül látta, hogy nemcsak a kitartó eső, hanem a fény is gyengült.

Mikor Sheila odament a Hertz pultjához, széles vállú férfit látott meg, aki háttal állt, és a pultnak támaszkodva egy csinos Hertz-alkalmazottal beszélgetett.

Sheila jól megnézte a férfi széles hátát. Gyönyörűen szabott, levendulaszín öltönyt viselt, sötét hajába ősz szálak vegyültek.

Sheila otthagyta a kézikocsit és a pulthoz ment.

A Hertz-lány éppen így szólt:

— Tényleg nem tanácsolom, Mr. Franklin. Jobban teszi, ha holnapig vár… — Hirtelen észrevette Sheilát. — Egy pillanat…

A férfi megfordult, és szemügyre vette Sheilát.

Sheilán remegés futott végig. Ez aztán a férfi! Azonnal az ifjú Douglas Fairbanks jutott az eszébe, a fénykorában. Ez a férfi nemcsak hasonlított rá, de olyan szuggesztivitás sugárzott belőle, hogy Sheila alig bírt magával.

— Foglalkozzon csak a hölggyel, Penny — mondta a férfi. — Nem sietek.

A lány arcáról lehervadt az elbűvölő mosoly, és a pult mögött Sheilához lépett.

— Mit parancsol, asszonyom?

— Mrs. Perry Weston vagyok — mondta Sheila. — Bérelt a férjem kocsit önöknél tegnap?

A lány arca felvidult. Még emlékezni is jó volt Perry Westonra, az izgalomra, amit közben érzett.

— Igen, asszonyom.

— Hogyan jutok Rockville-be, a tanyájához? Nem tudná megmondani?

A lány kifejezéstelen arccal nézett rá.

— A Rockville-be vezető utat tudom, de a horgásztanyához vezetőt nem ismerem.

A férfi, akit a Hertz-lány Mr. Franklinnek szólított, olyan mély hangon szólalt meg, hogy Sheila gerincén bizsergés futott végig.

— Bocsánat. Véletlenül meghallottam. Én Perry szomszédja vagyok. Van egy horgásztanyám úgy másfél kilométerre az övétől.

Sheila hátat fordított a lánynak, és Franklinre villantotta mosolyát.

— Micsoda véletlen, Mr. Franklin. Úgy emlékszem, Perry említette önt.

Ez persze szemenszedett hazugság volt.

— Én Rockville-be megyek, és meg tudom mutatni önnek az utat, de nem ma este. Miss Pentagast szerint arrafelé nagyon rosszak az utak. Talán elébe jön a férje?

Sheila megvillantott egy mosolyt, miközben ellépett a pulttól, mert észrevette, hogy a lány hallgatózik. Franklin követte, míg elég távol nem kerültek a pulttól.

— Meglepetésszerű látogatás — mondta Sheila. — Nem, nem tudja, hogy jövök.

Franklin felhúzta a szemöldökét.

— Ma este aligha fog sikerülni, Mrs. Weston, de holnap, ha eláll az eső, örömmel kiviszem.

— Ez nagyon kedves öntől, Mr. Franklin. Akkor… azt hiszem, szálloda után kell néznem — öltötte fel Sheila azt a tanácstalan arckifejezését, amely mindig bevált. — Tud egy jó szállodát, Mr. Franklin?

Franklin egy rövid, kutató pillantást vetett Sheilára, majd elmosolyodott.

— Minden második hónapban lejövök ide — mondta. — Persze. Van egy kitűnő szálloda, mindig ott veszek ki szobát. Foglalhatok szobát önnek is ott, Mrs. Weston?

Ismét a tanácstalan tekintet.

— Nem akarok nyűg lenni…

— Ugyan… ezer örömmel. Szerzek egy taxit. Hagyja csak a csomagját. Akar esetleg telefonálni a férjének?

Azt már nem, gondolta Sheila, miközben heves vágyat érzett, hogy minél előbb ágyba bújjon ezzel a szép férfipéldánnyal.

— Azt hiszem, fölösleges. Csak nagy hűhót csapna. Majd holnap felhívom.

Mosolyogva nézték egymást.

— Mindent elintézek, Mrs. Weston. Várjon itt.

Sheila leült egy padra, miközben Franklin kitolta a kézikocsit az épületből.

No lám; sosem lehet tudni, mi vár az emberre, gondolta Sheila, de hirtelen eszébe jutott Julian Lucan. Ki ez a férfi, ez a Franklin? Biztosan minden rendben van vele, ha van horgásztanyája, és ismeri Perryt. Lucan mindenesetre tovább kísértette, ő is kellemes, jóképű és szexis volt. Felállt és a pulthoz ment. A lány kérdőn nézett rá.

— Ki ez a Mr. Franklin? — kérdezte Sheila. — Mivel foglalkozik?

A lány ravaszkásan elmosolyodott. Világos volt számára, hogy miről van szó.

— Mr. Franklin társtulajdonosa a New York-i Franklin és Bernstein ügyvédi irodának — terült szét a ravaszkás mosoly az arcán. — Fontos ember…

A két nő gyors pillantást váltott. Sheila is elmosolyodott.

— Köszönöm — mondta, és visszament a padhoz.

Nos, ez rendben van, gondolta. Lehet, hogy nem is akar lefektetni. Lehet…

Néhány perc múlva Franklin megjelent.

— Elnézést a késedelemért. Nehezen tudtam szobát szerezni a hotelben. Úgy látszik, ma mindenki itt marad éjszakára. De azért megoldottam. Mehetünk?

— Nagyon kedves öntől, Mr. Franklin — mondta Sheila behízelgően.

— Mivel közeli szomszédok leszünk, mi lenne, ha Gene-nek szólítana?

— Természetesen. Én pedig Sheila vagyok.

— Szép név.

Franklin megfogta a könyökét, és a várakozó taxihoz irányította.

A hotelhez vezető rövid úton így szólt hozzá:

— Velem vacsorázna, Sheila?

— Nagyon szívesen.

Amikor megérkeztek a szállodába, Sheila meggyőződhetett róla, milyen fontos ember Gene Franklin. A személyzet körülötte hajlongott és tolongott. A csomagokat villámgyorsan elvitték. Franklin kezet rázott a sugárzó arcú portással. Két londiner végigvezette őket egy folyosón, és kinyitottak két szobát.

— Ez az öné, Sheila — mondta Franklin, miközben bőkezű borravalót adott. — Találkozhatunk fél kilenckor a hallban?

— Persze.

Sheila belépett a nagy, kényelmesen berendezett hálószobába. Csomagja már ott volt. Becsukta az ajtót, körülnézett, és felragyogott az arca. Tapétaajtó nyílott Franklin szobájába.

Fél órán keresztül feküdt elnyújtózva a meleg fürdőben. Ma éjszakára megfeledkezett Perryről, Julian Lucanról meg a sötét zsarolóról, Fleichmanról is. Sheila boldog volt.

Jó fél órával később Gene Franklin bevezette Sheilát a zsúfolt étterembe. Kezének érintésétől Sheila egész testét elöntötte a vágy.

Ott állt a főpincér. Kihúzták a székeket. Étlapok villantak.

— Talán egy aperitif, Mr. Franklin?

— Martini, Sheila?

— Az nagyon jó lenne.

— Kettőt — mondta Franklin. Mikor a főpincér eltűnt, folytatta. — Szereti a tengeri rákot, Sheila?

— Imádom.

— Akkor hadd javasoljak én valamit. Borban gőzölt garnélát főznek. Furcsán hangzik, de kiváló. Azután együnk egy kis marhasültet és egy fél homárt rákkörítéssel.

— Igazán csodálatosan hangzik.

Hozták a két martinit. Ismét megjelent a főpincér, és felvette a rendelést.

— Esetleg valami desszertet vagy inkább egy salátát?

— Desszertet nem kérek. Salátát legyen szíves — mondta Sheila.

— Nekem is — mondta Franklin.

— Egyébként kiváló desszertet készítenek. Biztos nem kér?

— Ó, nem. Vigyáznom kell a súlyomra.

A főpincér távozott.

— A súlyára? — Franklin mosolyogva egyenesen a szemébe nézett. — Azt gondoltam volna, hogy másra kell vigyáznia.

Sheila meglepődött.

— Ó! Mire gondol? Mi másra?

Franklin még szélesebben kezdett mosolyogni.

— Magának ezt jobban kell tudnia, mint nekem, Sheila.

Sheila hirtelen kényelmetlenül kezdte érezni magát.

— Tényleg nem tudom, miről beszél.

— Nem érdekes — vett elő a férfi egy színarany cigarettatárcát. — Dohányzik?

— Köszönöm, nem.

Miközben az italát kortyolgatta Sheila, Franklint nézte. Ritkán találkozik az ember ilyen férfival. Azt gondoltam volna, hogy másra kell vigyáznia. Ilyen furcsát mondani! Elhessegette a megjegyzést.

— Nem tudom, mennyi ideig lesz a férje horgásztanyáján — mondta Franklin —, de szüksége lesz minden időjárásnak megfelelő ruhákra. Hozott magával ilyesmit?

— Minden időjárásnak megfelelőt?

— Kicsit árad a folyó, és minden csupa sár.

— Ó! — nézett Sheila ijedten. — Erre nem gondoltam. Itt általában meleg van és süt a nap, nem?

— Igen. Majd megnézem az előrejelzést. Holnap reggelre valószínűleg eláll az eső. Mindenesetre szüksége lesz csizmára, farmerre meg ilyesmire. Van egy jó bolt itt az utcában. Mondja meg nekik, hogy hova készül, és ők felszerelik magát.

— Igazán figyelmes.

Felszolgálták a garnélát. Mikor enni kezdtek, Sheila megkérdezte:

— Mivel foglalkozik, Gene?

— Jogtanácsos vagyok. Jó ez a garnéla, nem?

— Fenséges. Jogtanácsos? Szörnyen komolyan hangzik.

— Hát igen. Így is lehet mondani.

— Szabadságon van?

— Üzlet és pihenés. Üzleti ügyben kell beszélnem a férjével.

Sheila most döbbent meg igazán.

— Perryvel?

— Igen. Gondolom, elmondta önnek, hogy Silas S. Harttal dolgoznak egy filmen. Én foglalkozom a jogi ügyekkel.

Sheila hátán végigfutott a hideg.

— Silas S. Hart?

— Pontosan. Úgy tűnik, meglepődött. Mr. Hart a legfontosabb ügyfelem.

— Nem tudtam — mondta Sheila, és már nem találta olyan fenségesnek a garnélát.

Megint az a szemét Hart! — gondolta. — Biztos, hogy ő uszította rám azt a zsaroló hekust is. Azt gondoltam volna, hogy másra kell vigyáznia. Ez a jóképű, mosolygó férfi figyelmeztette! Csak ez lehet a magyarázata. Egy pillanat alatt a semmibe tűnt az előbbi vágya, hogy lefeküdjön vele. Még ha közeledne is hozzá, Franklin biztosan nem válaszolna rá. Épp hogy elkerült egy megalázó visszautasítást.

Sheilában volt valami keménység, ami már gyerekkorában elkeserítette a szüleit. Attól a pillanattól kezdve, hogy beszélni kezdett, nehezen kezelhető és konok volt. Szülei kedves emberek voltak, és nagy türelmet tanúsítottak iránta, amit azonban Sheila nem volt képes megbecsülni. Inkább véres vitákba bonyolódott velük, ezzel intézte el a dolgot. Nagyon élvezte a veszekedéseket Perryvel

is. Egy jó veszekedés, és aztán elrendezni a dolgot — számára ez volt az élet sója.

— Perry a horgásztanyán van, hogy ihletet kapjon — mondta Franklin, amikor végezték a garnélával. — Mr. Hart számít rá.

— Persze — mondta Sheila élesen. — A hatalmasságok mindig csodákat várnak.

Franklinre nézett, akinek a tekintete, habár még mindig mosolygott, most gunyorosra változott.

Nem szóltak, miközben a pincér elvitte a tányérokat.

— Holnap reggel lesz egy üzleti ügyem. Azalatt bevásárolhat — mondta Franklin. — Ha van kedve, ebédeljünk együtt, és közvetlenül utána induljunk a horgásztanyához; jó hatvan kilométeres út.

— Rendben.

Nagy felhajtással tálalták a főfogást.

— Jól néz ki, nem? — mondta Franklin a tányérját nézegetve.

— Csodálatosan.

Enni kezdtek.

— Szóval Perry nem is várja? — kérdezte Franklin közömböseni

Sheila éberen figyelt.

— Óriási meglepetésben lesz része — kapott be egy darab húst. — Hmmm… finom.

— Sheila, azon töprengek, vajon jól teszi-e, hogy lejött ide. Ugye, Perry nem tud róla?

Sheila hidegen, keményen nézett rá.

— Azt akarja mondani, hogy a férjem nem fog örülni nekem? És ha igen, akkor azt is mondja meg, kérem, hogy mi köze van hozzá?

Franklin kis fintort vágott, mintha azt jelezné, hogy a vele szemben ülő nő nehezebb dió, mint amilyennek várta.

— Mr. Hart rendkívül a szívén viseli, Sheila, hogy a férje komolyan munkához lásson, és közben ne zavarják — mondta Franklin kedvesen. — Ez az oka, az egyetlen oka annak, hogy Perry lement a horgásztanyájára... hogy koncentrálni és dolgozni tudjon. Mindemellett, Sheila, a lehető legrosszabbkor jött. Elviselhetetlennek fogja találni a körülményeket a horgásztanyán. Ilyenkor az ösvényeket hatalmas sár borítja. Három napja megállás nélkül esik. Egy kis házba lesz bezárva, és csak zavarni fogja Perryt. — Elmosolyodott. — Mivel Perry nem várja magát, nem gondolja, hogy sokkal ésszerűbb lenne visszamennie Long Islandre, és hagyni Perryt dolgozni?

Slheila befejezte a húst, és hozzálátott a homárhoz.

— A rákkörítés fantasztikus — mondta.

— Igen. Itt remekül csinálják a rákot... De nem válaszolt a kérdésemre. Nem gondolja...

— Nem feledkeztem meg a kérdéséről. — Csinos arca kemény volt. — Nagyon örülnék, ha nem próbálna meg beavatkozni a házaséletünkbe. Tudom, hogy ezt a Harttól kapott utasítások alapján teszi.

— Ez nem beavatkozás kérdése, Sheila. Ez egy nagyon komoly üzlet Perrynek. Ha most beállít, megint gátolja a fantáziáját. Maga még nagyon fiatal. Talán nem is fogja fel, hogy Perry milyen briliáns tehetség, őrületes sikere volt eddig. Rengeteg pénz forog kockán. Azzal, hogy rászáll, tönkretenne egy nagyon fontos üzletet.

— És Silas S. Hart roppant ideges lenne...

— Akárcsak Perry...

— Nem hiszem. Szerintem nagyon örülne, ha vele lennék. De mivel ennyire aggódik, Gene, felhívom, és rábízom ennek a kis vitának az eldöntését.

— Ez természetesen megoldás lehetne, de én már megpróbáltam, és sajnos nem működik a telefonja.

— Akkor beszéljünk másról — mondta Sheila. — Én iszom egy kávét.

Franklin most először nem mosolygott. Ahogy ránézett, Sheila látta, miért éppen ő Silas S. Hart jogtanácsosa. A szürke szem hirtelen kőkeményen nézett rá.

— Miről szeretne beszélni, Sheila? — kérdezte, és intett a pincérnek.

— Ó, bármiről — vont vállat a nő.

— Akkor beszéljünk magáról.

A pincér elvitte a tányérokat.

— Nem valami érdekes téma — mondta Sheila.

— Szerintem igen. Sheila, maga nagyon fiatal. Szerencsés, hogy egy gazdag, okos ember felesége. Ugye, nem akarja elveszíteni?

A pincér eléjük tette a kávét.

— Ez az én dolgom — csattant fel Sheila —, de ha ez kielégíti a kíváncsiságát: nem fogom elveszíteni. Perry történetesen szeret engem. Sok értékes holmija van, de én vagyok az első a listán.

— Vagy csak azt hiszi.

Sheila belekortyolt a kávéba.

— Ez az én dolgom, nem a magáé.

— Nem akartam előhozakodni ezzel — mondta Franklin —, de a férjének minden oka és bizonyítéka megvan ahhoz, hogy elváljon magától.

Sheila arca megkeményedett.

— Érdekes.

Hosszú csend következett. A férfi körbenézett az étteremben.

— Minden oka és bizonyítéka megvan ahhoz, hogy elváljon magától — ismételte meg Franklin. — Most pedig, kérem, tegye azt, amit mondok: holnap kiviszem a repülőtérre, és maga hazarepül.

Sheila megitta a kávéját és felállt.

— Most lefekszem. Holnap pedig kivisz Perry horgásztanyájára. És ha mégsem, megtalálom a módját, hogy másképp jussak oda. Köszönöm a kiváló vacsorát. Mondjuk, holnap délben…

— Kétlem, Sheila, hogy felfogná, de úgy viselkedik, mint egy önző, elkényeztetett kölyök — mondta Franklin halkan, és felnézett rá.

— Az apám csaknem ugyanezeket a szavakat használta, amikor nem tudta érvényesíteni az akaratát — mosolyodott el Sheila. — Arról, hogy esetleg meggondolnám magam, csak ennyit: mindenképpen eljutok Perry házához. Korán indulok, úgyhogy ne várjon rám. Elég világos?

Franklin vállat vont.

— Nem akadályozhatom meg. De biztosítom afelől, Sheila, hogy Perry nem szívesen lát maga körül egy önző, elkényeztetett gyereket, amikor dolgozik.

— Majd meglátjuk — hajolt előre Sheila. — Hadd bókoljak én is magának, Mr. Franklin. Kellemes külseje és minden varázsa ellenére maga egy talpnyaló. Maga fél Silas S. Harttól. Sajnálom magát. Engem ő nem ijeszt meg. Jó éjszakát — azzal megfordult, és kiment az étteremből.

6.

Rossék vendégszobájában Hank Hollis reggel tízig aludt, mert tudta, hogy valószínűleg egész éjszaka virraszt majd. Miután megborotválkozott és lezuhanyozott, egyenruhában ment le a nappaliba.

— Hallottam, hogy felkelt — kiáltotta Mary a konyhából. — Kész a reggeli. Üljön le!

Hollis leült a megterített asztalhoz, Mary behozott egy halom palacsintát.

— Egye meg először ezt. Aztán tojás lesz — mondta, és visszament a konyhába.

Tíz perccel később egy tálcával kezében jelent meg, amelyen három tojás és két vastag szelet sült sonka volt.

Leült Hollisszal szemben.

— Hogy van a seriff? — kérdezte Hollis, félretolta tányérján a maradék palacsintát, és hozzálátott a tojáshoz.

— Hank, ő már nem lesz fiatalabb — mondta halkan Mary. — Nagyon aggódom miatta. Már nyolc óta a telefonnál ül. Elmondta, mire készülnek. Aggódik. Nem hiszem, hogy valaha is megbocsát önmagának Tom miatt. Tényleg gondolja, hogy az a férfi Mr. Weston házában rejtőzik?

— Nézze, Mrs. Ross, ez olyan rendőrdolog. Az a dolgom, hogy megvizsgáljam a lehetőségéket. Lehetséges, hogy ott van. Nem tudom.

Mary bólintott.

— Értem. Jeff magával akar menni. Egyre azt hajtogatja, hogy ha Tommal ment volna, még mindig élhetne.

— Őszintén szólva, Mrs. Ross, nem akarom, hogy velem legyen. Nem olyan fiatal, mint én. Én már voltam ilyen helyzetben korábban. Ő azonban nem. Nyugodjon, meg. Sokkal hasznosabb lesz, ha itt marad.

— Én is ezt mondtam neki.

Hollis befejezte az egyik sonkaszeletet, és hozzálátott a másikhoz.

— Majd én is elmagyarázom neki. Nagyszerű reggelit készített, Mrs. Ross.

Mary összekulcsolt kövérkés kezét az asztalra tette, és Hollis szemébe nézett.

— Hank, legyen óvatos. Hollis rámosolygott.

— Persze — mondta, és kinézett az ablakon. — Elállt az eső, és úgy látszik, hamarosan kisüt a nap. — Befejezte a reggelijét, aztán félretolta a tányért. — Nagyszerű volt.

— Készítettem magának ennivalót — mondta Mary. — Egy fél sült csirkét, és sok szendvicset.

— Nagyszerű — mosolygott ismét Hollis. — Nagyon köszönöm. Megyek és beszélek a seriffel.

— Ugye, nagyon fog vigyázni, Hank?

— Vigyázni fogok.

Rosst az asztalnál találta.

— Hello, seriff! — mondta, amikor belépett. — Van valami újság?

— Semmi jó! Beszéltem Jennerrel és Jacklinnel. Logannek nyoma sincs. Minden farmert felhívtam, de sehol nem látták. Szerintem meglépett, még mielőtt felállították volna az ellenőrzőpontokat.

— Hacsak nem Westonnál rejtőzik.

— Aha — simította végig Ross a bajuszát. — Jacklin azt mondja, hogy már kétszáz embere van kint. Tényleg azt gondolod, hogy Westonnál rejtőzik?

— Ahogy tegnap este is mondtam, nem tudom. De az az érzésem. Utána akarok nézni.

— Nem tetszik nekem, hogy a saját szakálladra csinálod, Hank. Veled kellene mennem.

— Ne kezdjük megint, seriff. Ez az én dolgom. Lehet, hogy semmi sem lesz belőle. Azt tervezem, hogy felmászok egy fára, közel Weston házához, és ülök és várok. Ez nem a maga gondja. Bízza csak rám. A rádión kapcsolatban maradunk.

Ross csalódott sóhajjal bólintott.

— Azt hiszem, igazad van. Na jó. Egy próbát megér — állt fel. — Megvizsgáltam a puskádat. Ott van egy rádió adó-vevő és egy jó távcső. Mary azt mondta, hogy ad ennivalót. Kell még valami?

Hollis egy darabig szótlanul nézett rá, aztán így szólt:

— Úgy akarok elbánni Logannel, ahogy egyszer egy gyilkos vietnami orvlövésszel is elbántam. Ha meglátom Logant, lelövöm. Megtehetem?

Ross feszengett

— Ez törvénytelen, Hank.

— Tudom, de ki fogja tanúsítani, hogy nem ő lőtt először?

Ross az állát dörgölte. A Loss család kegyetlen legyilkolására gondolt és Tom Masonra.

— Szóval ő lőtt először — mondta egyenesen Hollisra nézve. — Rendben, Kiszúrod és megölöd. Számíthatsz rám.

Hollis elmosolyodott.

— Csak ezt akartam tudni.

A fegyverhez, az adó-vevőhöz és a távcsőhöz lépett.

— Akkor, azt hiszem, indulok. Kivisz ahhoz az elágazáshoz, ami Weston házához vezet? Onnan már egyedül megyek.

Ross felállt.

— Induljunk — tette Hollis vállára a kezét. — Az Isten szerelmére, Hank, ne kockáztass. Nem akarom, hogy úgy járj, mint Tom.

— Én sem — mondta Hollis. Mosolya zord volt. — Ha rálőhetek, kicsinálom, seriff. Ha kiszúrom, de nem tudok lőni, ideszólok, és ki kell találni, hogyan kapjuk el.

Mary jött be, nejlonzacskóba tette az ennivalót.

— Indul, Hank?

Kövérkés arca feszült és ijedt volt.

— Nagyon köszönöm, Mrs. Ross.

— Ne aggódjon. Sikerülni fog. — veregette meg Hollis az asszony karját.

A két férfi kilépett a párás napsütésbe, és beszállt a járőrkocsiba.

Reggel kilenckor Sheila, miután felöltözött, bepakolt, és bőröndjét a hotel halljában hagyva átsétált az utca túloldalára, Cab Calhoun sportruházati boltjához.

Nyugtalan éjszakája volt, és kellemetlennek érezte a kora reggeli nap nedves hőségét is. Vékony pára szállt fel az ázott úttestről. Belépett az üzletbe, és meglepődött méretétől és árukínálatától: minden volt itt, a horgászfelszerelésektől a vadászfegyvereken át a ruhákig és cipőkig.

Magas, őszes szakállú néger férfi jött elő mosolyogva a hosszú pult mögül.

— Jó reggelt, nagysád — mondta. — Cab Calhoun vagyok. Köszönöm, hogy megtisztel. Mit parancsol?

Sheila szemügyre vette a férfit, és amit látott, tetszett neki.

— Egész csinos boltja van, Mr. Calhoun.

— Magam is úgy vélem. Negyven évembe telt, míg ilyen lett. Van olyan jó, ha nem jobb, mint bármelyik bolt, amit itt talál Jacksonville-ben.

— Gratulálok... Mrs. Perry Weston vagyok.

Az őszes szemöldök felhúzódott.

— Mrs. Perry Weston? Igen. Nagyon jól emlékszem a névre. Volt szerencsém úgy három éve felszerelni a férjét. Finom úriember, ha szabad megjegyeznem. Elég régen nem láttam.

— Én is fel akarok szerelkezni — mondta Sheila. — A férjem a horgásztanyáján van. Hozzá megyek. Mit javasol, mit vegyek, Mr. Calhoun?

— Horgászfelszerelést akar?

— Nem. Csak megfelelő ruhákat.

Calhoun mosolygott.

— Ez nem probléma. Ha javasolhatom: fél tucat hosszú ujjú gyapjúing, egy pár farmer és két pár bakancs… Így mindene meglesz.

— Tudja, hogy hol van a férjem horgászháza?

— Ó, persze — nézett kissé meglepetten Calhoun. — De gondolom, Mr. Weston eljön önért.

— Nem. Meglepetés lesz. Egyedül akarok odamenni.

Calhoun megvakargatta a szakállát.

— Megbocsát, Mrs. Weston, de elég nagy fába vágja a fejszéjét. Ismerem a helyi útviszonyokat, s így tudom, hogy a Mr. Weston házához vezető utat teljesen feláztatta az eső. Ha várna három-négy napot, hogy az út felszáradhasson, akkor sima lenne az ügy. Kétlem, hogy Mr. Weston most át tudna jönni.

— Most rögtön szándékozom indulni — mondta Sheila. — Nagyon örülnék, ha elmondaná, hogyan jutok oda. — Eltökélt kifejezéssel mosolygott. — Apám mindig azt mondta: az akadályok azért vannak, hogy legyőzzük őket. Úgyhogy hamarosan indulok.

Calhoun tanulmányozta Sheila arcát, majd bólintott.

— Akkor segítek, Mrs. Weston. Tudok valakit, aki elviszi önt egy dzsippel. Csak ilyen kocsival lehet oda eljutni.

— Egyedül megyek. El tudom vezetni a dzsipet. Lehet itt dzsipet bérelni?

— Ó, persze. Tehát, Mrs. Weston, itt mindent megtalál, amire szüksége van. Válogasson csak. Addig szerzek magának egy dzsipet.

Jó félórába telt, amíg Sheila kiválasztotta a megfelelő ruhadarabokat. A próbafülkében felvett közülük egy piros-sárga gyapjúinget, belebújt egy feszes farmerbe meg egy nehéz, lábszárig érő bakancsba. A pulthoz ment, ahol Calhoun egy papírlapra térképet rajzolt.

— Minden megvan, Mrs. Weston?

— Igen, köszönöm. Csodálatos választéka van.

— Nos, nagysád, szereztem önnek egy dzsipet. Tíz perc múlva itt lesz. Erre a térképre lerajzoltam, hogyan kell menni a házhoz — tolta a papírt Sheila elé. — Innen indul, balra fordul az országúton és megy vagy harminc kilométert. Ez egyszerű. Balra lesz egy tábla, amin az áll, hogy „Folyó”, ott forduljon le. Nos, innentől nem lesz könnyű dolga. Lassan hajtson. Nagy a sár és a víz, de szerintem a dzsip átmegy rajta, ha tényleg óvatosan vezet. Ezen az úton körülbelül egy kilométert megy, akkor a folyóhoz érkezik. Kövesse az utat a folyó mentén, és hamarosan, megérkezik Mr. Weston házához. Vigyázzon a sárral, és ne erőltesse a dzsipet.

— Köszönöm, Mr. Calhoun, igazán hálás vagyok.

— Örömmel állok rendelkezésére egy határozott ifjú hölgynek. Itt vannak a dzsip papírjai. Csak alá kell írnia. Egyheti bérlet. Megfelel?

Sheila aláírta a papírokat, aztán kiállított egy csekket a vásárlásról.

— Megkérhetem, hogy tolmácsolja tiszteletteljes üdvözletemet Mr. Westonnak, Mrs. Weston? — kérdezte Calhoun. — Kérem, mondja meg neki, hogy remélem, mielőbb látom.

— Természetesen — nyújtotta Sheila a kezét. — Még egyszer nagyon köszönöm.

— Akarja, hogy a ruháit betegyem egy bőröndbe?

— Igen. Köszönöm.

Mire a dzsip megérkezett, Calhoun bepakolta Sheila ruháit egy ütött-kopott bőröndbe.

Calhoun, kezében a bőrönddel, követte Sheilát az üzletből a dzsiphez. A vezetőüléséből egy fiatal fekete szállt ki.

— Kijelentkezem, és elhozom a csomagomat — mondta Sheila.

Calhoun a fekete fiatalember felé fordult:

— Menj, segíts a hölgynek, Joel.

Mikor Sheila a fekete fiúval átment az úttesten, éppen egy taxi állt meg a hotel előtt. Gene Franklin lépett ki az épületből, kezében

vaskos aktatáskával. Ahogy Sheilát megpillantotta, megállt. Sheila érezte, ahogy tekintete végigsiklik rajta, és látta, hogy homlokát ráncolja.

— Jó reggelt, Sheila — mondta. — Látom, a tanácsom ellenére mégis elmegy.

Sheila rámeredt, csinos arca megkeményedett.

— Pontosan. Még mindig úgy viselkedem, mint egy önző, elkényeztetett gyerek, Mr. Talpnyaló — és elment mellette, a hotel halijába.

Franklin habozott, majd vállat vont, beszállt a taxiba, és elhajtott.

Míg a fekete fiatalember a dzsiphez vitte bőröndjét és retiküljét, Sheila rendezte a számláját. Mikor visszament az utca másik oldalára, Calhoun már berakta poggyászát a dzsipbe.

— Nagysád — mondta —, ez a fiú ismeri az összes utat a környéken, örömmel elvinné.

Sheila elmosolyodott.

— Köszönöm, nem. Nem lesz semmi baj. — Kezet fogott a férfival. — Elmondom a férjemnek, hogy milyen segítőkész volt.

Beült a dzsipbe, és beindította a motort.

— Csak lassan hajtson, nagysád — mondta Calhoun. — Örömmel segítettem.

Sheila rámosolygott, búcsút intett, és elindult az országút felé.

Perry Weston lassan ébredezett és észrevette, hogy napfény árad be a hálószoba ablakain. Karórájára nézett. Fél kilenc volt. Melege volt, és ragadt az izzadságtól, ezért felkelt, az ajtóhoz ment, de eszébe jutott, hogy be van zárva.

Mozdulatlanul állt, hallgatózott, de nem hallott mozgást lentről. A nyitott ablakhoz ment, és kinézett a napsütötte folyóra. Látta, hogy

a háza melletti utat a víz feláztatta, sűrű, nedves sár borította. De legalább elállt az eső, és kisütött a nap.

Komótosan megborotválkozott, lezuhanyozott és felöltözött. Vágyott egy kávéra. Ha Jim Brown nem terrorizálná, most előszedné horgászfelszerelését, és a nap hátralévő részét a folyónál töltené, de hát nem volt a maga ura.

Leült, cigarettára gyújtott és várt.

Csak tíz órakor hallott mozgást. Az ajtóhoz ment, figyelt, és meghallotta Brown fütyörészését. Kisvártatva megfordult a kulcs a zárban, és Brown belépett.

Perry észrevette, hogy Brown most az ő egyik hosszú ujjú ingét viseli, amely elrejtette a tetoválást a karján. Brown kipihentnek látszott, amikor fanyar mosolyával Perryre nézett.

— Elaludtam, Perry — mondta. — Akar reggelizni? Minden kész van.

Miközben beszélt, szeme körbejárt a szobán, aztán odament az éjjeliszekrényhez, és felvette Sheila ezüstkeretes fényképét.

Perry figyelte, ahogy Brown a fényképet tanulmányozza és jóváhagyóan bólint, majd visszateszi a képet az asztalra.

— A barátnője? — kérdezte.

— A feleségem — mondta Perry röviden. — Tényleg? Csinos. Szerencsés fickó — ingatta Brown a fejét. — Hát van, aki szerencsés. Én sose találtam olyan lányt, akit elvettem volna. Tetszik a házasélet?

Perry felállt.

— Szeretnék egy csésze kávét.

Kiment a szobából, és lesétált a lépcsőn a nappaliba. Az asztal meg volt terítve. Leült, és kávét töltött magának. Közben Brown kiment a konyhába, de rögtön vissza is jött két tányér vastag, sült sonkával.

— A hűtője, az már valami, Perry —, mondta, ahogy letette a tányért. — Jó, ha az embernek van pénze. Gondolom, New Yorkban is jó kis lakása lehet.

Perry enni kezdett. Ez a fickó jól főz, az biztos. A sonkát jól átsütötte.

— Semmi különös. Long Islanden élek.

— Az jó — lapátolta Brown a húst a szájába. — Pénzzel mindent meg lehet szerezni. — Ha elég sok van belőle... Attól függ, mit akar az ember. — Szeretnék egy olyan feleséget, amilyen a magáé — mondta később. — Túl sokat mászkáltam egyedül ebben a szaros világban. Amikor nőt akarok, valami kurvát kell felszednem. Sose volt lakásom, kivéve azt a lyukat, amiben az apám élt. Nem embernek való volt az!

— Mennyi ideig akar itt maradni, Jim? —kérdezte Perry.

— Amikor már nem ég a talpam alatt a föld, elindulok. Hallgattam a rádiót, a zsaruk még mindig zavarognak — vigyorgott Brown. — De nem fognak ám megtalálni. — Felnézett, és Perryre meredt. — Ki fog engem segíteni. Tízezerre van szükségem. Rendben?

— Rendben kell lennie, nem?

— Látom, értjük egymást...

Brown befejezte az evést, és hátradőlt.

— Ja. Azt is ki kell gondolni, hogy jut a pénzhez...

— Innen hova fog menni, Jim?

Brown vállat vont.

— Jól el tudok tűnni a képből. Miattam nem kell aggódnia. Elég, ha saját maga miatt aggódik.

— Eltűnni a képből? — kérdezte Perry. — Mennyi időre? Nézzen szembe a tényekkel, Jim. Nem lenne ésszerűbb, ha feladná magát? Nem bujdoshat élete végéig. Előbb vagy utóbb elkapják. Jó: börtönbe kerül. De akkor is: legalább életben marad.

— Úgy beszél, mint egy istenverte pap — mondta Brown vicsorogva. — Adjam fel magam? Egész életemben be legyek zárva? Ezt nem nekem találták ki. Nem ijedtem be. Nem fognak el élve. — Arckifejezése gonosszá vált. — És annyi rohadt zsarut viszek magammal, amennyit tudok.

Perry éppen mondani akart valamit, amikor a telefon csöngeni kezdett.

— Ja, igen... — mondta Brown. — Elfelejtettem mondani: megcsináltam a telefont. Látja, értek ehhez is. Vegye fel, Perry, de vigyázzon. — Perryre meredt. — Kezdem kedvelni, apukám, szóval ne tréfáljon.

Perry odament a telefonhoz, és felemelte a kagylót.

— Ki az? — kérdezte.

— Itt Mrs. Grady, rockville-i posta — mondta egy női hang. — Hallottam, hogy nem működik a telefonja.

— Igen. De most már rendben van. Talán az eső miatt romlott el. De most már jó.

— Gondoltam, kiküldöm Josh-t, ha már felszáradtak az utak.

— Felesleges, Mrs. Grady. Köszönöm, hogy hívott.

— Szívesen, Mr. Weston.

Perry letette.

— Ellenőrizték a telefonvonalat.

— Számítottam rá — mondta Brown. — Nem akartam, hogy valami fafej idejöjjön. Legyen óvatos, Perry. Ne gondoljon a telefonra. Oké?

— Ha ez megnyugtatja... — mondta Perry. — Szeretnék elkezdeni dolgozni. Végül is azért jöttem, hogy filmet írjak. Maga mit akar csinálni?

— Velem ne törődjön. Tetszik ez a szoba. Majd tévézek. Tudja, Perry, hogy igazán otthon érzem magam ebben a kégliben?

Megcsinálom az ebédet. Van egypár jó kövér disznótoka a fagyasztóban. Szereti? Sült krumplival…

— Persze — mondta Perry, és kiment a szobából.

A dolgozószobájában leült az asztalhoz, és kinézett az ablakon a napra meg a fákra. Szívesebben horgászott volna kint a folyóparton. Hátradőlt a székben és szabadjára engedte a képzeletét. Félórás koncentrált gondolkodás után elővett a fiókból egy papírtömböt, és elkezdte felvázolni a cselekmény első lépéseit. Úgy érezte, hogy tetszeni fog Silas S. Hartnak.

Annyira elmerült a munkájában, hogy nem is vette észre az idő múlását. Csak akkor csöppent vissza a valóságba, amikor kinyílt az ajtó, és Brown nézett be.

— Kész a kaja. Jöjjön, enni!

Perry az órájára nézett. Délután egy óra volt. Felállt, kelletlenül otthagyta az asztalát, és követte Brownt a nappaliba.

Vastag szelet sertéssült és egy halom sült krumpli várt rá.

— Nincs hagyma — mondta Brown, amikor Perryvel szemközt leült. — Bírom a hagymát a sertéssülttel. — Fanyarul elvigyorodott. — Minden nem lehet. Az öregem szerette a hagymát. Sokszor csináltam neki sült hagymát krumplival. Szerette. A vége felé a hús nem volt igazán jó neki. Nem voltak már fogai.

Perry belevágott a sertéssültbe, és közben arra gondolt, hogy minden, amit ez az ember mond, a története hátteréül szolgál.

— Szerette a papáját, ugye, Jim?

— Igen, asszem. Tudja, jó valakit szeretni. Ő nem volt túl szeretetreméltó. Azt hiszem, néha nem szeretett. Voltak olyan pillanatok, amikor sunyin nézett rám. Ismerem a nézéseket. Mindegy, én szerettem őt. Nem számított, hogy ő mit érez irántam. Senki más nem volt, úgyhogy őt szerettem. Amikor holtan találtam, valami eltűnt az életemből. — Rágott, és bólintott. — Átkozottul jó ez a hús.

— És az anyja, Jim?

Brown elborult.

— Ne beszéljünk róla. Semmi értelme.... Szereti a feleségét?

— Persze.

Brown bólintott.

— Gondoltam. Csinos lány. — Perryre nézett. — Egy kicsit fiatal magához, nem?

Ez a gorilla fájdalmas pontra tapintott. Perry összerezzent.

— Ez nem a maga dolga — mondta kurtán.

Brown gúnyosan rávigyorgott.

— Persze, hogy nem — tolta hátra a székét. — Egy filmen dolgozik?

— Azért vagyok itt.

— Hogy kell filmet írni?

Perry vállat vont.

— Hát... először jön egy ötlet. Ha már biztos benne, hogy az ötlete épkézláb, akkor olyan embereket talál ki, akik illenek az ötletéhez. Ha már megvannak az érdekes emberek meg az ötletek, a film többé-kevésbé megírja saját magát.

— Tényleg így van? Elég könnyűnek hangzik. Jól fizetik, mi?

— A világon semmi se könnyű, ha a siker a cél, Jim.

Brown Perry arcát tanulmányozta.

— Már megvannak a szereplők?

— Csak egy ötletem van.

— És mi az?

— Ez sem a maga dolga... vagy igen?

— Fogadok, hogy az egyik figura én vagyok.

— Lehet... — állt fel Perry. — Nagyszerű volt az ebéd. Na, megyek vissza dolgozni.

Brown fütyürészni kezdett. Leszedte a tányérokat. Perry még az asztalánál is hallotta, ahogy a konyhában fütyül.

Ross seriff és Hank Hollis a folyóhoz vezető leágazás előtt szállt ki a járőrkocsiból. Ross szótlanul átadta a puskát Hollisnak, aki a vállára vetette. Kivette az ennivalót, és a rádió adó-vevőt. A két férfi egymásra nézett.

— Ne kockáztass, Hank — mondta feszengve Ross. — Bárcsak veled mehetnék.

Hollis elmosolyodott.

— Nyugalom, seriff. Rádión tartjuk a kapcsolatot.

— Soha nem bocsátom meg magamnak, ha valami történik veled.

— Fel a fejjel! — mosolygott újból Hollis. — Ez az én specialitásom. Hát akkor indulok. Miattam ne aggódjon.

A két férfi kezet fogott, majd Hollis elindult az erdei úton. Várt, amíg meghallotta, hogy a járőrkocsi elindul és elhajt, aztán a bokrok fedezékében hozzákezdett a lassú, óvatos előrehaladáshoz. Kezébe vette a fegyvert, a zacskót és a rádiót a bal vállára akasztotta, és lopakodott tovább.

Mikor a sűrű erdőbe ért, sokkal óvatosabban haladt. Lazának érezte magát. A kegyetlen gyilkos utáni vadászat a vietnami dzsungelekre emlékeztette. Hányszor élte át ugyanezt! Meg sem lehet számolni. Ő mindig élve került elő, egy orvlövész meg holtan. Na, Chet Logan, most megkapod a magadét!

Az út gyorsan száradt, de néhány helyen iszapos víztócsák borították. Hollis ezeket a nedves bokrokhoz tapadva kerülte meg. Több mint egy óráig tartott, míg meglátta a folyót. Tőle jobbra pár száz méternyire állt Perry Weston horgásztanyája. Tudta, hogy most a legnagyobb óvatossággal kell eljárnia. A legkisebb fedezéket is felhasználva, visszament az erdő legsűrűbb részére. Olyan csendben

mozgott, hogy még a fák tetején ülő madarak sem riadtak meg. Lassan haladt előre, finoman félrehajtotta az aljnövényzetet. Érezte, ahogy húzza bakancsát a sár. Párás hőség volt, verejték csorgott le az arcán. A kényelmetlenség soha nem zavarta. Aki egyszer dzsungelharcos volt, az dzsungelharcos is marad, mondta a kapitánya. Átkozottul igaz!

Még néhány méter, és egy fa ágait félrehajtva Hollis egyenesen rálátott a házra. Hirtelen megállt, leguggolt, és szemügyre vette az épületet.

Nem látta élet jelét. Észrevette, hogy az elülső ablakok függönyei össze vannak húzva. De ez persze nem jelenti azt, hogy Logan nem figyel valahonnan az épületből vagy közel az épülethez.

Hollis felnézett a fára. Tökéletesnek tűnt céljához. Karnyújtásnyira hosszú, dús lombú ágak nőttek.

Elővette vadászkését, levakarta a vastag sarat a bakancsáról, majd szíjra véve a puskát, megfogta a legalacsonyabb faágat és mászni kezdett.

Lassan és óvatosan kapaszkodott, vigyázva arra, hogy ne mozdítsa meg az ágakat. Nem esett nehezére a mászás. Egyre feljebb lendítette magát, míg csaknem a fa tetejéig jutott. Innen mindent jól láthatott, ő viszont észrevétlen maradt.

Megpihent. Két vastag faág kényelmesnek tűnő villát alkotott. Lovagló ülésben elhelyezkedett az ágon, hátát a vastag törzsnek támasztotta. Eddig jó, gondolta. Órákon keresztül itt tudok maradni.

Az ennivalós zacskót egy ágra akasztotta, biztonságos helyet talált a puskájának, és a rádiót az ölébe tette. Felmérte a horgásztanyát. Életnek még mindig semmi jele. Lehet, hogy az egész csak időpazarlás, de valószínűbb, hogy nem. Miért tépték ki a telefonzsinórt a csatlakozóból? Ez vezette nyomra. Arra utalt, hogy Logan ott rejtőzik, és fegyverrel fenyegeti Westont. Már csak türelem kérdése, és Hollisnak aztán volt türelme.

A seriff már visszaérhetett az irodájába, gondolta Hollis. Bekapcsolta a rádiót. Közel hajolt a készülékhez, és beleszólt.

— Itt Hollis. Hall engem?

— Hangosan és tisztán, Hank — mondta Ross.

— Találtam egy jó fát, seriff. Egyenesen az épületre látok, de engem nem lehet látni. Életnek semmi jele, de az elülső ablakokon össze van húzva a függöny. Azt hiszem, csak várnom kell.

— Elérsz engem, Hank, amikor csak akarsz. Nem mozdulok el az asztaltól.

— Vége — mondta Hollis, kikapcsolta a rádiót, és az órájára nézett. Épp dél múlt. Különös, gondolta, hogy Weston még csak nem is mutatkozott. Az ember azt gondolta volna, hogy kijön. Talán sokáig aludt, és most egyszerre reggelizik és ebédel, vagy talán ott van Logan, és nem engedi ki. Hollis úgy döntött, megkóstolja Mary Ross valamelyik szendvicsét. Kinyitotta a zacskót, amiben egy nagy csomag sonkás és marhasültes szendvicset és egy üveg vizet talált. Két szendvicset evett meg, szemét állandóan az épületen tartva. Jó lenne rágyújtani, de az túlságosan veszélyes volna.

Visszaakasztotta a zacskót, hátát kényelmesen a fa törzsének támasztotta, és figyelt.

Olyan ez, mint régen, gondolta. A legmakacsabb és legveszélyesebb orvlövészre gondolt, aki csaknem — de nem egészen — olyan jó volt, mint ő. Az a kis sárga elrejtőzött egy fán. Onnan szedett le kettőt Hollis bajtársai közül. Hollis megesküdött, hogy elkapja. Kiszámította, honnan jöttek a lövések. A forró, párás sötétségben felmászott egy fára, amely háromszáz méternyire volt attól, amelyiken az orvlövész rejtőzött. Tizennyolc feszült, idegölő órán át várt. Akkor csak két tábla ragacsos csokoládéja és egy kulacsa volt, nem volt finom szendvicsekkel és egy fél csirkével felszerelve. De akkor is érdemes volt várnia. A dzsungel csendes volt. Végül az orvlövész előbukkant. Lesiklott a fáról, letolta a nadrágját és leguggolt. Hollis átlőtte a fejét. Ez volt a legnagyobb fogása hadseregbeli pályafutása során. És most fenn ül egy másik fán, és arra vár, hogy Chet Logan megjelenjen.

Türelem!

Elvánszorgott egy óra. Hollis valami hangra lett figyelmes. Egy alacsony sebességbe tett kocsi közeledett.

Legnagyobb meglepetésére egy dzsipet látott lassan közeledni az ázott folyó menti úton. Nem látta a vezetőt. Felvette a fegyverét, figyelte, ahogy a dzsip megcsúszik az iszapos úton, majd megáll a horgásztanya előtt. Sárga-piros inget, feszes farmert viselő szőke hajú lányt látott, aki kiugrott a kocsiból, és az épület ajtajához ment.

A fenébe — gondolta. Szép kis komplikáció! Ki ez a lány? Mit csinál itt? Félretolt néhány gallyat, hogy jobban lásson.

A lány kopogtatott az ajtón. Az erdő csöndjében Hollis hallotta ujjai türelmetlen kopogását.

Most rossz helyen ült. Nem látta jól a bejárati ajtót. De annyit látott, hogy kinyílik. Hosszú szünet. Elmosódott hangokat hallott. Bár nem hallotta, mit mondtak, mintha vitatkoztak volna. Aztán látta, hogy a lány benyomul, és az ajtó becsapódott.

Bekapcsolta a rádióját.

— Seriff…

— Itt vagyok…

Megkönnyebbült, ahogy meghallotta Ross határozott, mély hangját.

— Új fejlemény van, seriff. Egy fiatal lány érkezett az előbb egy dzsippel, és most bent van az épületben. A dzsip Cab Calhouné, Jacksonville-ből. Ellenőrizné?

— Öt perc múlva jelentkezem — mondta Ross és kikapcsolt.

Hollis várt, az épületet figyelte. Semmi mozgás. Lehet, hogy tévedett? És a gyilkos nincs is ott? Weston a lányt várta? Lehet, hogy értelmetlenül ül itt fenn a kínzó szúnyogok felhőjében?

De Hollis türelmes volt. Hagyta zümmögni a szúnyogokat, tovább figyelt és várt.

Tíz perc vánszorgott el, míg megszólalt a rádiója.

— Hank? — hallotta Ross hangját.

— Itt vagyok…

— A lány Perry Weston felesége. Ő bérelte a dzsipet, és azt mondta Cabnek, hogy legalább egy hétig marad a horgásztanyán. Figyelj, Hank, azt hiszem, most már visszajöhetsz. Csak az idődet vesztegeted. Elfogadom, hogy úgy van, ahogy Jacklin mondja, és a gyilkos tényleg eljutott Miamiba. Nagy hajtóvadászat folyik utána. Gyere vissza!

— Tisztelettel, seriff, még nem megyek vissza. Honnan tudjuk, hogy Logan nincs ott? Jó, Mrs. Weston érkezett meg a férjéhez. De lehet, hogy egyenesen besétál a bajba. Maradok és figyelek. Ki tudhatja biztosan, hogy Logan nincs a körzetben? Maradok és várok.

— Jól van, Hank. De én nem mozdulok innen, amíg azt nem jelented, hogy visszajössz.

— Vége — mondta Hollis, és kikapcsolt.

Amikor Sheila Weston letért az országútról, és közeledni kezdett a folyóhoz, gyorsan rájött, hogy Cab Calhoun figyelmeztetése a rá váró nehézségekről nem volt túlzás. De ha Sheila egyszer eldöntötte, hogy valamit megtesz, akkor semmi, semmilyen nehézség nem térítheté el szándékától. Most pedig mindenképpen beszélni akart férjével.

Még csak tízéves volt, amikor már apja dzsipjét vezette a farmon, a béresek nagy szórakozására és csodálatára. Hallotta, amint egyikük ezt mondja a másiknak: „Igazi kis ördögfióka.” Büszkén mosolygott, ahogy most is mosolygott magában, amikor eszébe jutottak ezek a szavak.

Szóval már akkor igazi kis ördögfióka volt, és az is maradt.

Ügyesen manőverezett a dzsippel a pocsolyák, a sár és az iszap között. Érezte, hogy ránehezedik a párás hőség. Arcát és kezét jó előre bekente szúnyogriasztó krémmel, így a zümmögő felhő nem zavarta.

Végül elért ahhoz a nagy kátyúhoz, amely megakasztotta a Toyotát is. Mikor meglátta, leállította a vánszorgó kocsit, és a víz és vastag sár masszájára bámult. Megbirkózik ezzel a dzsip? Ha elakad, komoly bajba kerül. Kiszállt, és a kátyú széléhez lépett. Megvizsgálta a talajt. A mocsaras rész mindkét széle szilárd volt. Bólintott. Visszament a dzsiphez, kiengedte a négykerék-meghajtást, előrearaszolt a kocsival, míg a jobboldali kerekek szilárd talajt nem fogták, és lassan előrehajtott.

A bal oldali kerekek belesüllyedtek a kátyúba, de a jobb oldaliak kitartottak. Visszafojtotta lélegzetét, érezte, amint a verejték lecsurog az arcán és a hátán. Finoman gyorsított. Minden erejét össze kellett szednie, hogy visszatartsa a dzsipet a megcsúszástól. Hallotta, ahogy a sár és a víz pezseg adatta, majd a dzsip egy rántással száraz talajra ért.

Mialatt Sheila egyre gyorsabban folytatta útját a horgásztanyához, megcsörrent a telefon Grace Adams asztalán.

Felkapta a kagylót, és türelmetlenül beleszólt.

— Ki az?

— Mr. Gene Franklin keresi, Miss Adams — mondta a titkárnője. — Kapcsolhatom?

— Jó. Kapcsolja.

Kattanás hallatszott, majd Franklin szólalt meg a vonalban.

— Hello, Grace! — mondta. — Mr. Hart még ott van?

— Elment Hollywoodba. Mi történt?

— Attól tartok, rossz híreim vannak.

— Már csak ez hiányzott.

— Szóval... Perryhez lemegy a felesége a horgásztanyára.

— Szentséges Isten! — tört ki Grace. — Honnan tudja?

— Tiszta véletlen volt. Tegnap elrepültem Jacksonville-be, hogy aláírassam Perryvel a szerződést, és Sheilába futottam. Elmondta, hogy meg akarja lepni Perryt, és pár hetet vele akar tölteni. Gondoltam, Hartnak már csak ez hiányzik. Szakadt az eső, és meg tudtam oldani, hogy ugyanabban a hotelben szálljon meg, amelyikben én. Megvacsoráztattam, és alig várta, hogy az ágyamba ugorjon. Addig minden jól is ment, amíg arról nem kezdtem neki beszélni, hogy bölcsebb lenne, ha egyedül hagyná Perryt, és hazamenne, de akkor bekeményített. Csak ha fejbe vágtam vagy elraboltam volna, az hatott volna rá. Senki, érti, nincs senki, aki kezelni tudná ezt a konok kis kurvát.

— Szóval azt mondja, hogy most Perrynél van?

— Ott kell lennie. Az útviszonyok rosszak. Bérelt egy dzsipet, és körülbelül fél órája el is ment. Ha szerencsénk van, elakad az úton. De attól tartok, amilyen konok, eljut Perryhez.

Grace Adams mély, fáradt lélegzetet vett.

— Tudja, mit jelent ez? Azt, hogy nem lesz film! Amíg Perry nyakán van, nem tud dolgozni.

— Miért vette el ez az istenverte balek azt a kis kurvát?

— Na, ebbe ne menjünk bele — válaszolta Grace Adams. — Inkább fölhívom Hartot. El lesz ragadtatva! — azzal lecsapta a telefont.

Sheila lassan és óvatosan hajtott. Diadalmas érzéssel kormányozta a dzsipet a keskeny, ázott úton. Tíz perc múlva megpillantotta a folyót. Elmosolyodott. Az ördögfióka? Az akadályok azért vannak, hogy legyőzzük őket — mosolygott ismét. Aztán bólintott: mennyire igaz!

Meglátta a horgásztanyát. Ráismert Perry leírásából.

Megérkeztem, gondolta, és miközben Hollis a fáról figyelte, az épület elé kormányozta a dzsipet.

Egy darabig csak ücsörgött, a házat figyelte. Nos, gondolta, ez tényleg primitív. Átvillant az agyán, hogy vajon kibír-e itt pár hetet. Végtelenül unalmas pár hét lesz. Ő pedig végtelenül magányos lesz. Ha nem bírja tovább, gondolta magában, majd elmegy Miamiba, ahol mindig ragyognak a hívogató fények. Ebben a pillanatban azonban úgy érezte, hogy szüksége van Perry ölelő karjára. Hogy leüljön vele, és magáról beszéljen. Egyedül ő hallgatná meg. A barátnői mindig csak felületesen figyeltek rá, alig várva, hogy közbeszólhassanak, és elmondják neki a saját bajaikat. Férfiismerősei pedig meg sem hallgatták. Bólintottak, együttérzően mosolyogtak, és az alkalomra vártak, hogy elmondják, milyen nagyszerű fickók is ők. De Perry nem. Ő mindig meghallgatta és megértette.

Kiugrott a dzsipből, és az épület bejárati ajtajához futott. Súlyos vasból készült kilincs volt rajta. Micsoda meglepetés lesz Perrynek! — gondolta. Amint megfürdött, rögtön ágyba bújnak. Aztán, amíg a karjai között fekszik, beszámol neki erről az állat Hartról és a magánnyomozójáról. Még a szörnyűséges Lucanról is mesél néki.

Lenyomta a kilincset, de az ajtó be volt zárva. Most vette észre, hogy a három nagy ablakon össze vannak húzva a függönyök.

Nincs itt Perry? — töprengett. — Istenem! Ha hiába tett meg ekkora utat...

Kopogtatott. Várt, majd ismét kopogtatott.

Hallotta, hogy kattan a zár, és felragyogott az arca.

Perry!

Az ajtó kinyílt.

A férfi, akivel beszélni vágyott, az egyetlen férfi, aki megérti őt és mindig kedves hozzá, ott állt előtte.

Perry sápadt, nyúzott arckifejezése megriasztotta Sheilát.

— Úristen! — kiáltotta Perry. — Ó, Sheila! Mit keresel itt?

Arckifejezését mintha egy horrorfilmből kölcsönözte volna; annak minden kellékével: félelem, iszonyatos feszültség és kétségbeesés.

— Perry, kedvesem! — szorította magához Sheila. — Tudom, hogy nem lett volna szabad idejönnöm, de annyira szükségem volt rád! Perry, ugye, örülsz nekem?

Ahogy hozzásimult, érezte, hogy Perry teste remeg, és válla fölött meglátta Jim Brownt, aki közvetlenül a férje háta mögött állt, ördögi mosollyal az arcán — és fegyverrel a kezében.

7.

Ujjak, acélkarmok mélyedtek Perry vállába. Érezte, hogy iszonyatos erővel oldalba taszítják. Az előszoba falához csapódott. A még mindig a nyakán csüngő Sheila vele repült. Együtt csúsztak le a padlóra.

Jim Brown berúgta a bejárati ajtót, és helyükre lökte a reteszeket. Távolabb lépett, a pisztolyt visszatette a tokjába. Mereven figyelte, ahogy Perry és Sheila remegve feltápászkodik.

— Mi a franc ez? — visította Sheila. — Ki ez a pasas? Mi folyik itt?

Perry lassan, kétségbeesetten egyenesedett ki. Tehetetlenül nézett Sheilára, dühödt arckifejezését látva gyorsan megszólalt:

— Nyugalom, drágám. Ez az ember veszélyes…

— Maga mondta, apukám — vicsorgott Brown. — Na, szóval ez a maga felesége… igaz? Beleüti mindenbe azt a csinos kis nóziáját… igaz? Csak semmi trükk, apukám — vigyorgott gonoszul —, mert esetleg ő se él túl. Világos, apukám?…

Perry összeszedte magát.

— Rendben, Jim. Nem lesz semmi trükk.

Brown bólintott.

— Ezt bírom magában, Perry. Magával ki lehet jönni. Helyes. Vigye be oda a feleségét, és mesélje el neki, mi az ábra. Nekem dolgom van a konyhában. Óriási garnélákat találtam. Tudok egy különleges receptet. Ezt fogjuk vacsorázni.

— Mi ez? Ki ez az ember? Mi folyik itt? — visította ismét Sheila.

Perry finoman megfogta a karját.

— Menjünk be és üljünk le, Sheila.

— Nem vagyok csecsemő! — visította a nő. — Dobd ki ezt az embert! Egyedül akarok lenni veled! Dobd ki!

Brown keményen felnevetett.

— Nem egy agytröszt... Na, vigye csak be, vagy behajítom!

Hangjának durvasága megrémisztette Sheilát. Döbbenten nézte a férfit, miközben Perry bevezette a nagy nappaliba. Leült mellé a kanapéra.

Brown megjelent az ajtóban.

— Semmi trükk, Perry.

— Mondtam: semmi.

Brown bólintott, kiment a konyhába, és eltűnt a szemük elől.

— Perry! Mi ez?

Perry megfogta a felesége kezét.

— Nyugodj meg! Figyelj rám! Túsz vagyok. És most, hogy idejöttél, te is az vagy. A rendőrség vadászik erre az emberre. Két napja megölt hat embert. Olyan veszélyes és gonosz, mint egy kobra.

— Hat embert? — meredt rá kerékre nyílt szemmel Sheila.

— Igen. Most pedig figyelj rám, kedvesem. Ez egy pszichopata. Csak úgy lehet kezelni, ha nyugodt és kedves vagy vele. Nem szabad ellenkezni vele, vagy olyasmit csinálni, ami nem tetszik neki. Érted?

— Tényleg azt mondod, hogy hat...?

— Sheila! Légy már egy kicsit felnőtt! — Perry kemény hangjának csattanásától Sheila elvörösödött. — Ez halálosan komoly. Ez az őrült mindkettőnket megöl, ha csak a legkisebb okot is szolgáltatjuk rá. Az Isten szerelmére! Miért jöttél ide?

Sheila ismét megmakacsolta magát. Keményen Perry szemébe nézett.

— Azért jöttem, mert beszélni akartam veled. Elegem lett magamból és abból, ahogy viselkedtem. Annyi mindent el akartam mondani neked.

— Jó. Majd ennek is eljön az ideje. Most azonban végig kell csinálnunk ezt a cirkuszt ezzel az emberrel, különben mindkettőnket kinyír.

Elhallgattak, hogy hallják Brown fütyürészését. Perry közelebb húzódott Sheilához. A vállára csúsztatta a kezét, de ekkor kinyílt az ajtó.

Brown jött be.

— Elmondta neki, Perry?

— El.

Sheila szemügyre vette a férfit, amikor belépett, és becsukta az ajtót. Micsoda orangután! — gondolta. Pillantása végigfutott az erős testen. Az arca megijesztette, de nem sokat törődött vele. Ijedtsége ellenére is az a gondolat ötlött fel benne, hogy milyen lehet az ágyban egy ilyen brutális alakkal. Érezte, hogy megborzong a vágytól. Soha nem látott még ilyen férfit. Azok a szögletes, széles vállak, az erős csípő, azok a félelmetesen erős kezek!

— Oké — mondta Brown. Sheilára nézett. — Csak nyugalom, kislány, és jól kijövünk egymással. Helyes?

Sheila bólintott.

— Dolga van, Perry — mondta Brown. — Most azonnal elmegy a bankjába és szerez tízezer dolcsit kápé, eldumálgat a faszikkal a faluban, és megtudja, mi az ábra. Világos?

Perry talpra ugrott.

— Nem! Nem hagyom egyedül a feleségemet magával! Ez biztos! Nem megyek!

Brown elvigyorodott.

— Aha… Maga persze így gondolja. De el fog menni! Biztosan. Nézzen csak ide!

Körülnézett a szobában, majd odalépett a dohányzóasztalkához, és felvett egy nagy, ónból készült, súlyos hamutartót. Jól megmarkolta, miközben Perryre meredt.

— Most figyeljen, apukám — mondta, azzal könnyedén összegyűrte, összepréselte a nehéz hamutartót, és a fémgalacsint Perry lába elé dobta.

— Hadd meséljek magának valamit — mondta szelíden. — Pár éve felszedtem egy kurvát egy éjszakára. Fiatal volt, de nem olyan csinos, mint a maga felesége. Tíz dolcsit akart. Volt tíz dolcsim, úgyhogy elmentünk a kéjórára és odaadtam neki a tíz dolcsit. Aztán előjött egy nagy fekete fickó, és azt mondta, hogy kopjak le a fenébe. Ezzel persze felhúzott, és mondtam már, hogy amikor felhúznák, visszaütök. Ezen, ugye, nem kell csodálkozni… Szóval a nagy fekete fickó nyomul rám, én meg ütök. Hát eltörtem azt a nyamvadt nyakát… Erre a kurva sikoltozni kezdett, úgyhogy kicsináltam. Megfogtam a fejét, és elkezdtem szorítani. — Elhallgatott és Sheilára nézett. — Most figyeljen, kislány… Szóval szorítottam. Tudják, mi történt? A fülén jött ki az agya neki. Ha elkezdek szorítani, akkor jól szorítok.

Sheila összerázkódott. Perryre nézett. Az elfehéredett.

— Ennyi, apukám — vicsorgott Brown. — Mostantól pontosan azt csinálja, amit mondok, máskülönben megfogom a csaja fejét, és összenyomom az arcát, mint egy rohadt narancsot. Világos?

— Perry! — visította Sheila rémülten. — Tedd, amit mond!

Perry valami fegyvert keresett. A kétségbeesés bátorságával, ami normális ösztöne a férfinak, akinek meg kell védelmeznie egy nőt, felkapott egy szánalmasan törékeny üvegvázát és Brownra vetette magát.

Brown vigyorogva kerülte ki ügyetlen támadását, és nyitott tenyerével arcon legyintette. Az ütéstől Perry megtántorodott.

Elejtette a vázát, amely darabokra tört, és egyensúlyát vesztve a kanapéra esett.

— Próbálkozunk, apukám? Jól van. De legközelebb az öklömet használom. Akkor megtudja, milyen, ha megütik. Ki fogja kitörni a maga nyakát és szétlapítani a csaja fejét, maga vagy én?

Sheila halkan felsikoltott, és szája elé kapta a kezét. Perry megrázta a fejét. Szinte megbénult. Tudta, hogy csak egy pofont kapott, de Brown ereje elborzasztotta. Eszébe jutott, ahogy ez az orangután kiszabadította a kocsit a kátyúból. Ez a brutális, gorillaszerű erő minden képzeletet felülmúlt.

— Ide figyeljen, Perry — mondta Brown. — Maga most be van gőzölve, hogy amint kiteszi a lábát, megkúrom a feleségét. — Bólintott. — Meg tudom érteni. De ha maga szépen elmegy, én nem fogok hozzányúlni. Itt fogunk ülni, és várjuk, hogy visszajöjjön a pénzzel. Ha maga oké velem, én is oké leszek magával. Szerezze meg a pénzt, tudja meg, mi az ábra, és fölösleges aggódnia a felesége miatt. Ezt megígérem. Rendben?

— Nem bántja? Nem fog hozzányúlni? — kérdezte Perry, miközben bizonytalanul lábra állt.

— Amíg nyugodtan ül, és nem balhézik, nem nyúlok hozzá. De ha valamit variálni kezd, kap egy pofont — vigyorgott Brown. — Elég sportszerű, nem?

Ahogy hallgatta, Sheila érezte, hogy átjárja a szexuális izgalom. Nézte a férfit, és elképzelte, ahogy magáévá teszi. Elképzelte, ahogy belehatol. Elképzelte, ahogy szorítja azokat a félelmetes, izmos vállakat.

— Sheila, kedvesem, mennem kell — mondta Perry. — Ha Jim azt mondja, hogy nem ér hozzád, akkor nem fog hozzád érni. Én bízom benne. Az isten szerelmére, eszedbe ne jusson ellenkezni vele… kérlek.

Sheila kényszeredetten mosolygott.

— Nem fogok… Mielőtt elmész, szeretném megkapni a csomagomat. Behoznád a két táskát?

Perrynek rossz előérzete támadt, amikor Sheilára nézett. Sheila teljesen lehiggadt. Szeme kigyúlt. Ismét az a Sheila volt, akivel szüntelenül meg kellett ütköznie, amióta összeházasodtak.

— Hozza be a táskáit, Perry — mondta Brown.

Hollis a fa tetejéről figyelte, ahogy Perry kijön a párás, forró napsütésbe. Figyelte, amint Perry kivesz két bőröndöt a dzsipből, és visszatér az épületbe.

— Vidd a szobánkba, kérlek... drágám! — kiáltotta ki Sheila.

Perry felvitte a táskákat az emeletre. Brown leült, és elgondolkozva nézett a mosolygó Sheilára.

Perry lejött a lépcsőn, és megállt a nappali ajtajában.

— Rendben — mondta Brown. — Hozza a pénzt. És ha már ott van, vegyen hagymát és tojást is. Meg tankolja fel a dzsipet. Amikor lelépek, a dzsipet viszem. Rendben?

— Rendben — nézett Perry Sheilára. — Kedvesem, néhány óráig eltarthat a dolog. Kérlek, ne felejtsd el, amit mondtam.

— Persze — mosolygott Sheila. — Nem félek. Ha Jim azt mondja, hogy nem fog hozzám nyúlni, akkor nyugodt vagyok.

Perry habozott, majd bólintott és kiment a dzsiphez.

Hollis figyelte Perryt, amint beszáll a kocsiba, megfordul vele, és a folyó menti út felé tart, az országúthoz. Bekapcsolta a rádióját.

— Seriff...

— Itt vagyok.

— Új fejlemény. Weston épp most ment el a dzsippel Rockville felé. Az út még mindig rossz, de a dzsippel oda fog érni. A felesége a házban van. Ebből mit süt ki?

— Lehet, hogy minden rendben. Nem tudom. Várni fogom, amikor megérkezik.

— Nem hiszem, hogy rendben lenne. Szerintem Logan most Mrs. Westont tartja sakkban a fegyverével. Nem mozdulok — fejezte be Hollis az adást.

Amint Sheila meghallotta, hogy a dzsip motorja beindul, és a kocsi elhajt, Brownra mosolygott.

— Azt hiszem, az engedélyét kell kérnem, Jim — mondta. — Szeretnék kipakolni és megfürdeni.

Brown figyelte egy darabig, aztán bólintott.

— Csak rajta, de semmi trükk, kislány. Helyes?

— Abbahagyná, hogy kislánynak szólít? — kérdezte Sheila és felállt. — Sheila a nevem.

— Menjen, fürödjön meg, kislány — mondta Brown. — És semmi okoskodás.

Sheila kiment a nappaliból, és felkapaszkodott a lépcsőn a hálóhoz. Levetkőzött, megengedte a vizet, majd belépett a kádba.

Micsoda vadállat! — gondolta, és fékezhetetlen vágy ébredt benne.

Szóval nem fog hozzám érni! Könnyedén felkacagott. Mulatságos lenne elcsábítani. Csodálatos lenne alatta feküdni. Az összes többi férfi, beleértve Lucant is, közel sem jöhet ehhez a brutális óriáshoz.

Csupán néhány percig maradt a kádban, megtörülközött, a nagy tükörhöz ment és rendbe hozta a haját. Aztán meztelenül a hálószobába lépett, és kinyitotta a bőröndjét. Talált egy lenge, átlátszó köntöst, azt vette fel.

Észrevette, hogy sebesen ver a szíve és gyorsan lélegzik.

Most pedig — gondolta, jöjjön a nagy csábítási jelenet! Kuncogott, érezte, hogy a buja vágy elhatalmasodik rajta. Az ajtóhoz lépett, és kikiáltott.

— Jim! Nem tudom kinyitni a bőröndömet. Kérem, jöjjön fel, és nyissa ki nekem!

A nagy ágyhoz ment, és várt. Háttal állt a napsütötte ablaknak, és tudta, hogy a fény átvilágít lenge köntösén. Nincs az a férfi — gondolta, aki ellen tudna állni ennek a csábításnak, legfeljebb egy olyan orangután, mint Brown.

Brown megjelent az ajtóban, nyers, kifejezéstelen arccal.

— Sajnálom, hogy zavarom, Jim. Hülye vagyok a zárakhoz — mondta Sheila, és legcsábítóbb mosolyát vette elő.

— Mire jó ez? — mondta Brown, még mindig az ajtóban állva.

Sheila látta, hogy a férfi az ő csaknem meztelen testét lesi, és ez még jobban fokozta a vágyát.

De mivel Brown mozdulatlan maradt, Sheila türelmetlenül, izgatottan szólalt meg: — Nincs sok időnk. Ne ácsorogj ott! — szétnyitotta köntösét, hogy Brown lássa a testét. — Gyere ide!

— Süket? Vagy mi van? — kérdezte Brown. — Nem hallotta, hogy azt mondtam Perrynek, ha oké lesz velem, akkor én is oké leszek vele? Meg van güggyenve? Na, mondok magának valamit. Nekem maga rosszabb, mint a legócskább strichelő kurva, akit valaha is megkúrtam. Maga engem annyira hidegen hagy, mint a kutyaszar a járdán. Még ha nem mondtam volna Perrynek, hogy békén hagyom, akkor se nyúlnék magához!

Azzal megfordult, a lépcsőlejáróhoz lépett, és becsapta maga mögött az ajtót.

Perry Weston végighajtott Rockville főutcáján, és megállt a bank előtt. Délután három óra volt. Kevés ember volt az utcán. A lakók többsége már elintézte bevásárlásait, és Perry most örült, hogy csak az öregek ücsörögtek a fák árnyékában bóbiskolva.

A bank üres volt, egy idősebb nő ült a pult mögött, és tételeket jegyzett be egy nyilvántartásba.

A nő felnézett rá és elmosolyodott.

— Mr. Weston, ugye?

— Igen. Mr. Allsop bent van?

— Természetesen — állt fel a székről. — Szólok neki, Mr. Weston.

Fred Allsop, a bank alacsony, vékony, ötvenes évei végén járó vezetője fontoskodva jött elő irodájából.

— Nahát, Mr. Weston... Nagyon örülök! — fogott kezet Perryvel. — Szabadságon van?

Perry egyfolytában Sheilára gondolt. Megbízhat-e abban az orangutánban? Olyan hamar vissza kell mennie, ahogy csak tud.

— Nem. Utazom, Mr. Allsop. Pénzre van szükségem. Sietek.

— Mr. Weston, az ügyfeleinkért vagyunk... Régen nem láttuk... Miben segíthetek?

— Tízezer dollárra van szükségem, százdolláros címletekben.

Allsop pislogott.

— Nos... attól tartok, hogy nincs ekkora összeg a betétjén, Mr. Weston. Ez szép kis summa.

Perry igyekezett uralkodni a türelmetlenségén.

— Szükségem van a pénzre, Mr. Allsop — mondta élesen. — Ha akarja, felhívom a New York-i bankomat. Sietek!

Allsop meglepődött Perry éles hangjától. Aztán így szólt:

— Azonnal intézkedem, Mr. Weston. Tízezer, százdolláros címletekben?

— Úgy van! Vásárolnom kell valamit. Negyedóra, múlva visszajövök. Rendben van?

— Természetesen, Mr. Weston.

Ezek a kicsinyes banktisztviselők — gondolta Perry, miközben kiment a bankból, és átsétált az úton az önkiszolgáló bolthoz. Amikor belépett, Ross seriff kijött az irodájából, és a bankhoz sétált.

— Fred. Mit akart Mr. Weston? — kérdezte.

Allsop habozott.

— Hát, Jeff... Tulajdonképpen nem tartozik rád, de... tízezer dollárt kér, százdolláros címletekben.

— Fel tudod tartóztatni egy kicsit?

Allsop meglepetten nézett.

— Azt mondtam neki, hogy elintézem. Nagyon sürgetett. Miért? Mi van?

— Ne törődj vele, Fred. Add csak oda neki a pénzt!

Azzal otthagyta az álmélkodva bámuló Allsopot, gondterhelten átment az úttesten, és nekitámaszkodott az önkiszolgáló előtti fakorlátnak.

Perry vett egy tucat tojást, két salátát és egy kis zacskó hagymát. Mikor kijött a párás napsütésre, észrevette Rosst. Szíve ugrott egyet, amikor Ross kinyújtott karral hozzálépett.

— Vásárolni jött? — kérdezte Ross. — Örülök, hogy itt látom, Mr. Weston.

Perry kezet fogott vele.

— Nagyszerű, hogy újra itt lehetek, örülök, hogy ismét látom.

Aztán észébe jutott Brown utasítása, hogy tudja meg, mi az ábra, ezért leküzdve türelmetlenségét, hogy visszamenjen a horgászházba, folytatta.

— Van egy kis dolgom a bankban. Mit szólna egy sörhöz, Jeff?

— Örömest. Tom bárjában leszek — mondta Ross, bólintott, és elindult az utcán.

Perry betette a vásárolt holmit a dzsipbe, és bement a bankba.

— Minden készen van, Mr. Weston — mondta Allsop. — Csak itt írja alá.

Perry aláírta a nyomtatványt és átvette a vaskos borítékot.

— Nagyon köszönöm. Kitűnő az ügyvitelük.

Kezet fogott, kiment a bankból, bezárta a dzsipbe a borítékot, és elsétált Tom bárjához.

Amikor először jött le a horgásztanyára, gyakran járt ebbe a bárba. A kövér, kedélyes tekintetű tulajnak sugárzott az arca, amikor Perry belépett.

— Ó, Mr. Weston! Nagyon örülök!

— Örülök, hogy látom, Tom — mondta Perry, és kezet fogott vele.

Körülnézett. Csak néhány férfi ücsörgött az asztaloknál. Mindannyian felismerték. Megbökték a kalapjukat, fejbiccentéssel üdvözölték. Perry meglátta Ross seriffet, aki egy sarokban lévő asztalnál üldögélt.

— Két sört, Tom — mondta Perry, keresztülment a helyiségen, és erőltetetten rámosolygott mindenkire, aki üdvözölte. Leült Ross mellé.

Ross látta, hogy Perry nagyon feszült.

— Nem maradhatok sokáig — mondta Perry, mikor Tom kihozta a sört. — Megjött a feleségem. Nem akarom túl sokáig egyedül hagyni.

— Aha — mondta Ross és belekortyolt a sörbe. — Minden rendben van?

— Persze. Nincs semmi baj. — Perry a sört bámulta a poharában. Semmi baj? Micsoda hazugság!

— Mary azon gondolkodott, hogy szüksége van-e rá, Mr. Weston. — mondta Ross. — Amint felszárad az út, le tud menni, és kitakarít.

— Köszönöm, nem kell. A feleségem elintézi. Adja át üdvözletemet Marynek.

— Természetesen — bólintott Ross. — Filmet ír?

— Aha — mondta Perry közömbös hangon. — Tudja, ez a história a gyilkossal... Ez adta az ötletet. Egyébként van valami hír róla? Elkapták?

— Nem. Nagy vadászat folyik utána — dőlt hátra Ross a székében. — A rendőrség úgy véli, most valahol Miamiban van.

— Gondolja, hogy megússza?

— Megdolgoztat a pénzünkért, Mr. Weston, de előbb vagy utóbb megtaláljuk.

— Szerintem is…

Perry belekortyolt a sörébe. Kétségbeesetten kapaszkodott a biztonságérzetbe, amit ez a nagydarab, nyugodt tekintetű ember sugallt. De tudta, hogy ha a rendőrség beavatkozna, ő halna meg először és vele Sheila.

— Ezen az ötleten dolgozom, Jeff. Maga indított be, amikor kijött a házamhoz ellenőrizni, hogy a gyilkos ott rejtőzik-e valamelyik horgásztanyán.

— Komolyan mondja, Mr. Weston? — Ross arckifejezése nyugodt maradt, de nagyon éber lett. — Gondolom, mindenki így reagálna, ha olyan fantáziája volna, mint magának.

— Amikor maga és a helyettese elmentek, arra gondoltam, mi lenne, ha az az ember az én házamban rejtőzne. Abból, amit mesélt róla, azt gondoltam, hogy flúgos lehet és nagyon veszélyes. Megpróbáltam elképzelni, hogyan reagálnék, ha megjelenne valamilyen fegyverrel. — Perry elhallgatott, hogy igyon a sörből, majd kipréselt magától egy nevetést. — Kezdett izgatni a téma.

— Persze. Értem. Mégis, hogyan képzelte el, Mr. Weston?

Perry habozott. Túl sokat beszélt volna? Tudta, hogy Rosst nem ejtették a feje lágyára, de amit eddig elmondott, azt Ross érthette éppen a legártatlanabbul is.

— Egész jó szituáció egy filmhez, nem? — mondta, és cigarettára gyújtott. — De nem találtam elég izgalmasnak! Érti? Egy bűnöző és egy író bezárva egy magányos horgászházba. Eddig jó, de aztán! Ekkor megérkezik az író felesége. A férj nem várta. Most meglódul a cselekmény. A férfinak most már két túsza van. Ez jó, de még dolgoznom kell az ötleten.

— Jól hangzik — mondta Ross.

— Igen. Minden filmjét láttam, Mr. Weston. Ez lenne a csúcs.

— Örülök, hogy tetszik — mondta Perry, és kiitta a sörét. — Kérdés persze, hogyan fejeződjék be a film. Ezek ketten, ugye, túszok. Ha a rendőrség ki akarja szabadítani őket, a gyilkos végez velük, aztán addig harcol, amíg őt magát is meg nem ölik. De hát ez nem jó. Ez nem lenne értelmes megoldás.

Ross most már meg volt győződve arról, hogy Chet Logan ott rejtőzik Weston házában. Kiitta a sörét.

— Tudnék javasolni valamit, Mr. Weston. Persze, én nem értek a maga szakmájához, csak egy zsaru fejével gondolkodom.

Bár Perry megpróbált közömbösnek tűnni, most összerezzent, és ez nem kerülte el az éberen figyelő Ross figyelmét.

— A semminél minden ötlet jobb — mondta Perry. — Mi a javaslata, Jeff?

Ross egy darabig gondolkodott.

— Az a felállás, ugye, hogy a maga emberénél egy gyilkos rejtőzik a horgászházában.

Pontosan ez, gondolta Perry, de csak bólintott.

— Két zsaru érkezik. A maga embere tudja, ha köp nekik, akkor lövöldözés lesz. Így van?

Perry ismét bólintott.

— Ez a két zsaru megszagolja, hogy mi történt. Látják, hogy a maga embere veszélyben van, ezért elmennek, ahogy Hollis meg én. Na már most, tegyük fel, hogy a fiatalabb zsaru véletlenül a tengerészgyalogságnál szolgált orvlövész-elhárítóként. Tegyük fel, hogy visszatér a helyszínre, felmászik egy fára, onnan figyeli a házat és vár.

Perry mély, lassú lélegzetet vett: Ross tehát tudja, hogy Brown a házában rejtőzik. Hank Hollisra gondolt: szikár, kemény, igazi

embervadász — egy volt tengerészgyalogos. Vajon már fent is van a fán és figyeli a házat?

— Jól hangzik — mondta, és észrevette, hogy rekedt a hangja. — És aztán?

— Nos, bonyolult a helyzet, Mr. Weston, de azt hiszem, hogy a maga szakértelmével és a film kedvéért maga meg fogja tudni oldani.

— Szóval?

Most Ross tétovázott, aztán vállat vont és folytatta.

— A gyilkos hat embert ölt meg egyetlen éjszaka leforgása alatt. Ha elkapják, harminc évet kap, de ez semmit sem jelent, mert nyolc év után szabadlábra helyezik. De az is lehet, hogy még ennyi idő sem telik el, és megint szabadon lesz, hogy még több ártatlan embert ölhessen meg. A zsaru fent a fán úgy bánna ezzel a gyilkossal, ahogy a vietnami orvlövészekkel bánt. Ez, persze, törvénytelen, Mr. Weston. Nekünk, mint rendőröknek az a dolgunk, hogy letartóztassuk azt a fickót, hogy majd a bíróság ítélje el. De ez a zsaru a fán nem törődik a törvényes formaságokkal, és kinyírja a pasast.

Perry a kezére bámult.

— Nem hiszem, hogy menni fog, Jeff. Ez rossz fényt vetne a rendőrségre.

— Ez igaz, de maga kitalálhat más megoldást is. Tegyük fel; hogy a gyilkos észreveszi a zsarut, rálő, és akkor a zsarunak már joga van megölni.

Perry beleborzongott.

— Értem.

— Van egy másik megoldás is, Mr. Weston — mondta halkan Ross. — De csakis a maga filmbeli embere hajthatja végre. Találjon valami ürügyet, hogy a gyilkos előbújjon... hogy kijöjjön a házból, és akkor a zsaru a fáról szépen lekaphatja. De ennek biztos lövésnek kell lennie. Ha a zsaru lő, és nem talál, a gyilkos fedezékbe ugrik, és

a maga embere meg a felesége halottak... Egyszóval ki kell találnia, mivel csalja ki... az embere, az a filmbeli... a gyilkost a szabadba.

Perry Brownra gondolt. Kicsalni őt a szabadba... De milyen elfogadható ürüggyel tudná rávenni, hogy kimenjen?

Ross Perryt figyelte, látta kétségbeesett tekintetét.

— Gondolkozzon ezen, Mr. Weston — mondta. — Nincs más mód.

— Igen — mondta Perry, és hirtelen felállt. — Vissza kell mennem. Nagyon hasznos volt a beszélgetés, Jeff. Köszönöm.

Ross felállt. A két férfi kezet fogott. Egy darabig egymásra néztek, majd Perry átment az úttesten a dzsiphez.

Hank Hollis lovaglóülésben ült a vastag ágon. Nyomasztó gondolat szállta meg. Tizenöt éve, huszonöt éves korában, még semmi gondot nem jelentett számára elrejtőzni egy fán a párás forróságban, készenlétben várni és figyelni, de most, ötórás várakozás után rájött, hogy már nem az, aki volt. A háta fájt. A feneke sajgott. Nagyon meggyötörték a szúnyogok. Tizenöt évvel ezelőtt csak nevetett mindezen. Eszébe jutott, hogy egyszer egy kígyó tekergett az ágon, amelyiken ült. Nem moccant. Tudta, hogy egyetlen mozdulata riasztaná a szintén figyelő sárga orvlövészt. Hagyta, hogy a kígyó végigcsússzon a lábán és eltűnjön a lombok között. Biztosan tudta, hogy hasonló helyzetben most nem maradna mozdulatlan. Tizenöt év hosszú idő! Bár hetente járt a lövészklubba, és ott a legjobb lövésznek tartották, tudta, hogy kapáslövései már nem olyan pontosak, mint korábban. Az órájára pillantott. Tizenhat óra huszonötöt mutatott. Három óra múlva itt az alkony, aztán gyorsan besötétedik. És akkor mi lesz? Előjön Logan? Hollis úgy érezte, hogy nem tudna egész éjjel fent maradni a fán. Amint besötétedik, lemászik, behúzódik az erdőbe és aludni fog. Aztán még hajnal előtt visszamászik a fára, és vár.

Halk csipogást hallott a rádióból. Bekapcsolta.

— Seriff?

— Én — hallotta Ross hangját. — Most már biztos vagyok benne, hogy Logan a házban van. Beszéltem Westonnal. — Röviden elmondta beszélgetését Perryvel. — Weston szorult helyzetben van, Hank. Amíg Logan nem bújik elő, semmit sem tehetünk Westonért és a feleségéért. Kihívhatnám a Nemzeti Gárdát és körbevetethetném velük az épületet, de akkor Logan rövid úton megölné Westonékat. Weston okos. Képes lesz rávenni Logant, hogy kijöjjön valahogy a házból. Akkor pedig már te következel.

Hollis letörölte a verejtéket az arcáról.

— Értem, seriff.

— Úgy néz ki, hogy Logan távozni készül. Weston kivett tízezer dollárt a bankból. Lehet, hogy Logan elindul, ha besötétedik. De szerintem előbb megöli Westonékat. Nyilván nem szeretné, hogy riasszanak minket, miután elindult. Szép kis zűr, Hank.

— Az. Rendben, figyelni fogok.

— Azt hiszem, jó lenne, ha felváltanálak, Hank.

— Nem! Ez az én dolgom. Nem a magáé. Megoldom.

Hollis hallotta Ross sóhajtását.

— Hogy bírod, Hank? Már több mint öt órája vagy fent a fán.

Hollis habozott, aztán úgy döntött, hogy nem izgatja fel Rosst. Még csak az kellene, hogy ez a nagydarab ember keresztülcsörtessen az erdőn és felriassza Logant.

— Jól vagyok — mondta. — Ne aggódjon miattam, seriff. Ehhez én értek. Maradjon a rádió mellett. És mondja meg Mrs. Rossnak, hogy nagyszerűek voltak a szendvicsei.

— Rendben. Légy résen. Szólj, amikor Weston visszaér...

A következő óra vánszorogva haladt előre. Hollis egyre csak fészkelődött. Lenézett a csillogó folyóra, és arra gondolt, hogy milyen jó volna levetni átizzadt ruháit, és úszni egy nagyot. Hogy elteljen valahogy az idő, megette a hideg csirkesültet. Szomjas volt. Szívesen megivott volna egy sört. És nagyon kívánt egy cigarettát.

— Gyere ki, te barom! — gondolta. — Gyerünk! Hadd lássalak!

De a házon nem látszott az élet semmi jele. Igen, igaza volt. Logan ott van, ez biztos, különben ezen a forró estén Weston felesége már kijött volna a házból. Hollis elképzelte a rémült nőt, összezárva ezzel a banditával.

Aztán meghallotta a közeledő dzsip hangját. Nagyon éber lett. Látta, hogy a dzsip megáll a ház előtt, figyelte, hogy Perry kiszáll. Kivett egy csomagot a kocsi nyitott csomagtartójából, az ajtó kinyílt, Perry belépett, az ajtó becsukódott.

Hollis bekapcsolta az adóvevőt.

— Seriff?

— Figyelek.

— Weston visszajött. A dzsipet a bejárat előtt hagyta.

— Jól van. Légy résen, Hank...

Brown kemény és gyanakvó arccal szegezte Perryre pisztolyát.

— Csukja be és reteszelje el az ajtót, Perry. Tegye le a csomagot. Forduljon meg. Semmi trükk.

Perry úgy tett, ahogyan Brown mondta, és érezte, hogy a férfi erős kezei végigfutnak a testén.

— Rendben — mondta Brown. — Most megnézem a zacskót. Sose kockáztatok. Ha fegyver van benne, meghal.

Gyors mozdulattal kiöntötte a zacskó tartalmát, átvizsgálta, majd Perryre vigyorgott.

— Okos maga. Hagyma, he? Szereti a hagymát?

— Hol van a feleségem? —kérdezte Perry.

— Nincs semmi baja. Fent van, kicsomagolt. Megmondtam, hogy legyen oké velem, és én is oké leszek magával. Beszélgessünk. — Eltette a pisztolyát és átment a nappaliba. — Mi a nagy helyzet?

Perry követte és leült.

— Megvan a pénz. Tízezer, százdolláros címletekben.

— A szentségit! Maga aztán ügyes! — mondta Brown a falnak támaszkodva. — Mi az ábra? Nagy a nyomás?

— Beszéltem a seriffel. Most már Miamiban nyomoznak maga után. Itt nincs semmilyen ábra.

Brown rámeredt.

— Frankón?

Perry semmitmondó kifejezést erőltetett az arcára.

— Frankón.

— Beszélt a helyettessel?

— Nem.

— Látta?

Most kezdődik, gondolta Perry, a helyettes az nyilván az a szikár, kemény kinézetű fickó fenn a fán, aki a házat tartja szemmel. Elővett egy doboz cigarettát.

— Láttam — hazudta. — A járőrkocsinál ügyködött. De nem beszéltem vele.

— Frankón? — csattant fel Brown hangja.

Perry rágyújtott.

— Frankón.

— A seriff nem számít, de a helyettes, az... — Brown megdörzsölte az állát. — Szóval tiszta a levegő?

— Igen.

— És hol van a pénz?

— A dzsipben.

Brown szeme összeszűkült.

— Mit ül itt! Menjen, hozza be! Látni akarom, hogy néz ki tízezer dollár százasokban.

Perry mindig csodálta a gondolat sebességét. Abban a pillanatban, amikor felnézett Brownra, egy gondolat villant át az agyán. Mi lenne, ha azt mondaná Brownnak, hogy hozza be ő maga a pénzt? Mi lenne, ha Brown, izgalmában, hogy mielőbb rátehesse a kezét a pénzre, meggondolatlanul kimenne a dzsiphez?

Találjon valami ürügyet, amivel kicsalja a szabadba!

— Nem hallotta? — csattant fel Brown. — Menjen, hozza be!

Nem — gondolta Perry. — Túl veszélyes lenne azt mondani ennek az embernek, hogy ő hozza be. Brownra nézett, látta a gyanakvás fényét a szemében, és úgy találta, hogy Brown úgyse menne ki, viszont gyanakodni kezdene. Ha ki akarja csalni Brownt, ennél sokkal finomabb módszerhez kell folyamodnia.

Lassan felállt, elnyomta a cigarettáját, és az ajtóhoz ment.

— Behozom.

Brown fegyverrel a kezében követte a bejárati ajtóig. Félrehúzta a reteszt.

— Semmi trükk, Perry — mondta. — Mozgás!

A fán ülő Hollis hallotta, ahogy elhúzzák a reteszt. Lövésre készen felkapta a puskáját. Aztán amikor látta, hogy Perry siet ki a házból a dzsiphez, káromkodva dörmögött.

Hát Logan sohase fog mutatkozni?

Figyelte Perryt, ahogy visszamegy a házba egy nagy, vaskos borítékkal a kezében. Persze, a pénz, gondolta. Nos, ez valaminek a kezdete lehet. De mi van, ha Logan megvárja a sötétet, és csak akkor indul el? Mostantól nagyon résen kell lennie. Alvásról szó sem lehet.

Fegyverét ölbe véve, fájó hátát a fának támasztotta és várt. Elvánszorgott harminc perc. Legalább a szúnyogok nem gyötörték tovább. Hűvösebbre fordult az idő. Mit nem adna egy cigarettáért!

Ekkor megzörrent az aljnövényzet. Hollis feszülten figyelni kezdett, nem moccant, megmarkolta a fegyvert. Egy kutya ugatni kezdett.

Lenézett, de a lombok olyan sűrűek voltak, hogy nem látott semmit.

Viszont hallotta, hogy a kutya a fa tövénél csahol és vicsorog. Aztán egy férfi kiáltott: — Találtál valamit, Jacko? Hagyd! Nem tudsz te fára mászni!

Hollis arcán verejték, csurgott végig, ahogy felemelkedett. Magas, tagbaszakadt férfit pillantott meg a folyóparton, horgászbottal a kezében.

A kutya továbbra is vadul ugatott.

Hollis nem mozdult. Milyen ostoba lebukás, gondolta. Logan biztos meghallja a kutyát.

A férfi újra kiáltott, most már ingerülten: — Jacko! Lábhoz!

A kutya hirtelen abbahagyta az ugatást, és odaloholt a férfihoz a folyó menti ösvényen. Az lehajolt hozzá, megveregette, és együtt mentek tovább. A ház előtt a férfi egy pillanatra megtorpant, szemügyre vette a dzsipet, aztán továbbhaladt, a kutya pedig engedelmesen követte.

Amikor Perry belépett a házba, Brown azonnal kikapta kezéből a borítékot, becsapta és elreteszelte az ajtót.

— Tízezer dollár, he? — vigyorgott Perryre. — A szentségit! Ez aztán valami!

Belépett a nappaliba.

— Beszélni akarok a feleségemmel — mondta Perry. — Számolja csak meg a pénzt, Jim, hogy lássa: nem csaptam be.

Brown vasmarka a kezére kulcsolódott.

— Van elég idő, Perry — mondta. — Egész hátralévő életében beszélhet a feleségével. Nincs semmi baja. Maga oké volt velem. Megmondtam, hogy én meg oké leszek magával. Jöjjön, beszéljünk!

Perry tudta, hogy veszélyes volna ellenkeznie, ezért bement vele a nappaliba. Figyelte Brownt, ahogy kiszórta a bankjegyeket az asztalra.

— A szentségit! Mennyi pénz! — dörmögte Brown. — A legszebb látvány a világon! — Vastag ujjával tologatta a bankjegyeket. — Soha nem láttam ennyi pénzt. — Megfordult és Perryre vigyorgott. — Ügyes maga, Perry.

— Beszélni akarok a feleségemmel — mondta halkan Perry.

— Persze. Ezt már mondta az előbb. — Brown összeszedegette a pénzt, és benyomta a bankjegyeket a borítékba. — Jól van, üljön, le! Mondja el még egyszer!

Perry visszafojtotta türelmetlenségét, leült, és cigarettára gyújtott. Brown vele szemben ült, a borítékkal a kezében.

— Még egyszer? Mit? — kérdezte Perry.

— Találkozott azzal az öreg seggfej seriffel, mi?

— Találkoztam.

— És ő azt mondta, hogy a zsaruk most Miamiban nyomoznak utánam… Igaz?

— Igen.

— Azt mondta, hogy itt nem nyomatják a dolgot… igaz?

— Nekem ezt mondta.

Brown könyörtelen, vizsla pillantása egyenesen Perryre meredt.

— És maga elhitte néki?

— Nem volt okom kételkedni benne — mondta Perry, és érezte, hogy kiszárad a szája.

Brown bólintott.

— Miami környékén nyomoznak, mi?

— Így mondta a seriff.

— És itt nem, mi?

Perry a fán gubbasztó és a házat figyelő rendőrre gondolt. Szippantott a cigarettájából, és lassan eresztette ki a füstöt.

— Ezt mondta a seriff.

— Maga csak tudná, Perry, nem?

— Csak azt tudom, amit elmondott nekem.

— Nem hazudna magának, ugye, Perry?

Perry érezte, hogy izzadtság csurog le a gerincén.

— Jó barátok vagyunk, Jim. Miért hazudna nekem?

— Mi ketten nem vagyunk jó barátok, Perry, de azért maga se hazudna nekem?

Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon.

Brown összerezzent. Automatikusan előkapta a fegyvert.

— Vegye fel, de óvatosan. Semmi trükk.

Perry felállt, és felvette a kagylót.

— Perry, maga az? — Egy férfi hangja volt.

— Igen. Ki beszél?

— Gene Franklin. Már jó ideje próbálom elérni. Nem működött a telefonja. Hogy van?

Perry mély lélegzetet vett. Kiegyensúlyozott hangon szólalt meg.

— Jól vagyok. — Tudta, hogy Brown pisztolyt szegez rá. — Rég nem láttam. Hogy van?

— Jól. Épp itt vagyok Jacksonville-ben. Van nálam egy szerződés, amiről beszélni akarok magával. Mi lenne, ha odaugranék, vagy esetleg maga fel tudna jönni ide?

— Sajnálom, Gene, de éppen most rántom össze a forgatókönyvet. Nem akarom félbehagyni. A szerződés megvár.

— Oké, értem. Szerintem is várhat, de Mr. Hart azt akarja, hogy aláírja.

— Majd ő is vár egy kicsit — Perry hangja ingerülten csengett.

— Találkoztam a feleségével Jacksonville-ben. Együtt vannak, ugye?

— Igen.

Kis szünet után Franklin megszólalt.

— Hart nem nagyon örülne neki, ha tudná. Hátráltatja a munkáját, Perry.

Ha nem lett volna olyan kétségbeejtő a helyzete, Perry nevetett volna. Hátráltatás? És mit szólna vajon egy mindenre elszánt gyilkoshoz, aki itt ül és rászegezi a revolverét?

— Forgatókönyvet írok Mr. Hartnak, de ez nem jelenti azt, hogy akár neki, akár bárki másnak beleszólása volna a magánéletembe — mondta Perry. — Viszlát, Gene — és letette.

Brown eltette a pisztolyt.

— Jól megmondta neki, Perry — mondta és elvigyorodott. — Megvan a magához való esze.

— Befejezte, Jim? Szeretnék beszélni a feleségemmel.

—Persze. Látom, nagyon odavan érte. Kutyabaja. De most mondani akarok valamit, Prrry. Ha besötétedik, lelépek... Ennek örül, nem? A dzsippel megyek. Zsaru engem még soha nem kapott el, és nem is fog, soha. Eltűnök.

Perry végighúzta kezét verejtékező arcán.

— Hát, az az igazság, hogy nem fogom bánni, Jim — mondta erőltetett mosollyal. — De az is igaz, hogy nem mindennapi élmény volt.

— Azt meghiszem — dőlt hátra Brown a székében. — És még valamit, Perry. Jód figyeljen ide! Bírom magát. Megvan a magához való esze, és oké volt velem. Vigyázzon a feleségével, hallja? Ember!

Figyeljen már rá! Tudja, mi a baja? Állandóan viszket neki. Ha az én feleségem volna, kiverném belőle, ki én. Nyílt kártyákkal játszok. Nem tartozik rám, de azért megmondom. — Felgyűrte ingujját, hogy megmutassa a tetovált kobrát a karján. — Épp annyira bíznék meg benne, mint ebben a kígyóban. Világos? Érti?

Perry tiltakozni kezdett, és ekkor mindketten meghallották egy kutya vad csaholását.

8.

Sheila több mint egy órát feküdt a nagy duplaágyon, agyában Brown szavai izzottak fel újra meg újra:

— Nekem maga rosszabb, mint a legócskább strichelő kurva, akit valaha is megkúrtam. Maga engem annyira hidegen hagy, mint a kutyaszar a járdán.

Először a megalázottság könnyei futottak végig az arcán. Aztán a kielégítetlenség dühe, végül a hideg gyűlölet kerítette hatalmába. Teste összerándult, keze ökölbe szorult:

Soha senki nem mert még vele így beszélni!

Te barom! Uramisten! Te szemét állat!

Az ágyról a padlóra lendítette a lábát és felállt. A dühtől, ami elöntötte, nem kapott levegőt, ökölbe szorított két kezét összecsapta. Egész testében remegett.

Ha valaki így beszél vele, az nem úszhatja meg szárazon!

Maga engem annyira hidegen hagy, mint a kutyaszar a járdán.

Én!

Siheila lassan körbejárt a szobában.

Néhány perc múlva összeszedte magát, de a düh fűtötte Brown ellen. Lassan megnyugodott, és gondolkodni kezdett. Leült. A napfényes ablakra bámult.

Kicsinállak, te barom, mondta magában. Még nem tudom, hogyan, de kicsinállak! Mindegy, ha beledöglök is, kicsinálom! Csak

semmi érzelgősség! Beledöglik az a rohadt ebbe! De hogyan? Jó kérdés. A telefonra gondolt. A rendőrség!

De aztán rájött, hogy ez merő naivitás. Soha nem juthat még a telefon közelébe se. Ez a gorilla ügyel mindenre!

Türelem! Össze kell szednie magát — gondolta. Felkelt és bement a fürdőszobába. Hideg vízzel megmosta az arcát. Megnézte magát a tükörben, és közben érezte, hogy megint kezd begorombulni. Megpróbált lazítani. Néhány percet azzal töltött, hogy rendbe hozza az arcát, majd elégedetten visszament a hálóba és kinyitotta a Calhountól kölcsönzött bőröndöt. Új inget, másik farmert vett elő és felöltözött. Közben egyfolytában járt az agya. Gondolatai kizárólag Brown körül forogtak. Hogyan csinálja ki?

Aztán csaknem higgadtan ült le az egyik fotelba. Gondolatai úgy cikáztak, mint egy élelmet gyűjtő mezei egéré.

Végül bólintott. Most már teljesen nyugodt volt.

Meg kell ölnöm!

Mozdulatlanul ült, egyre csak ezt ismételgette magában.

Igen! De hogyan ölje meg?

A férfi brutális erejére gondolt. Ahogy összenyomta a hamutartót. Ahogy meglegyintette Perryt.

Bárcsak lenne egy pisztolya!

Hirtelen felegyenesedett ültében.

Pisztoly!

Hiszen van pisztolya!

Hogy is felejthette el?

Hiszen Perry pisztolyát, amelyet azért vett ki a széfből, hogy elriassza vele azt a szemét magánhekust, végül is a táskájába gyömöszölte.

Talpra ugrott.

Hol van a táskája? A két bőröndre nézett. Körülnézett a szobában.

A táska sehol.

Ekkor eszébe jutott, hogy a táskát a dzsip térképtartójába tette, a sofőrülés oldalán, amikor eljött Jacksonville-ből. Perry lent felejtette, tehát a táska és benne a pisztoly a ház előtt álló dzsipben van.

Hogy lehetne megszerezni?

Ekkor meghallotta egy közeledő autó hangját. Az ablakhoz futott és meglátta a ház előtt megálló dzsipet. Perry szállt ki egy nejlonzacskóval a kezében, és belépett a házba.

Sheila egy darabig bámulta a dzsipet, de belátta, hogy nem tud odajutni és megszerezni a táskát. Hangokat hallott, csendesen kinyitotta a háló ajtaját, hallgatózott.

Perryt hallotta:

— Beszélni akarok a feleségemmel.

Brown mondott valamit, majd ajtó csapódott. Aztán megint nem hallott semmit.

Várj csak! — gondolta. — Hamarosan eljön az idő. A fegyver ott van a kocsiban. Csak várj.

Hollis bekapcsolta a rádióját.

— Seriff?

— Itt vagyok.

— Gáz van. Azt hiszem, a rejtekemnek lőttek. — Hollis röviden elmondta a kutyát. — Ez a muksó nem hülye. Rá fog jönni, hogy itt vagyok ezen a fán — fejezte be Hollis.

— A fenébe! El kell mondanom Jennernek, Hank.

— Nem! Amint besötétedik, átmegyek egy másik fára — mondta Hollis. — Emiatt ne aggódjon! A muksó sötétedés előtt nem fog mutatkozni, és lehet, hogy még akkor se.

— Figyelj, Hank, nem lesz sötét. Utánanéztem. Ma este telihold van.

— Príma. Csak egyszer tegye ki a lábát a házból, elkapom. Csak azt akartam, hogy tudja, seriff…

— Biztos nem akarod, hogy odamenjek?

Hollis erőltetetten felnevetett.

— Nem, seriff, elbánok vele. Voltam én már sokkal rosszabb helyzetekben is a seregben — azzal kikapcsolta a készüléket.

Fájó hátát a fa törzsének támasztotta és arrébb tette a puskáját. A nap már lefelé ereszkedett. A folyó vérvörösen ragyogott. Még fél óra, és feljön a hold.

A házra nézett. Fények gyúltak az összehúzott függönyök mögött. Azon töprengett, vajon mi történik azok között a falak között? Előredőlt, szemügyre vett egy közeli fát. Könnyű lenne megmászni, de a kilátás arról nem olyan jó, mint erről, amelyiken ült.

Várok még — gondolta. — Ha Logan gyanítja, hogy fent vagyok a fán, akkor van rá esély, hogy kijöjjön lövöldözni.

Hollis végigsimított a puskáján.

Abban a pillanatban, amint Perryhez és Brownhoz elért a csaholó kutya hangja, Brown egy támadó kígyó gyorsaságával pattant fel, kezébe kapta pisztolyát és az ablaknál termett.

Mozgásának sebessége megdermesztette Perryt. Hihetetlennek tűnt, hogy egy ember ilyen villámgyorsan tudjon mozogni. Székében maradt és figyelte Brownt, amint óvatosan félrehúzza a függönyt és kiles.

Perry a kutya vad csaholását hallgatta. Biztos volt benne, hogy a kutya kiszagolta a zsarut a fán. Most mi fog történni?

Mozdulatlanul vártak egy ideig, majd Perry hallotta, hogy egy férfi kiált a kutyának. Néhány másodpercig a kutya tovább ugatott, majd a férfi újra kiáltott, és a kutya abbahagyta a csaholást.

Perry Brown erős, izmos hátát, szőke haját nézte, és figyelte alattomos lapulását. Agya működni kezdett. Segítenie kell a zsarunak ott fenn a fán.

— Ne izguljon, Jim — mondta erőltetett könnyedséggel. — Mindig ez van.

Brown összebúzta a függönyöket, körülnézett és Perryre meredt. Arckifejezése annyira rosszindulatú volt, hogy Perry émelyegni kezdett.

— Mit dumál? — vicsorgott Brown. — A kutya kiszúrt egy zsarut, aki azon a fán bújt el. Azt hiszi, hülye vagyok?

— A kutya egy oposszumot vett észre. Mindig ott mászkálnak.

— Egy micsodát?

— Oposszumot. Az egy állat. A kutyák nem bírják őket — hazudta Perry könnyed hangon. Cigarettát keresett és rágyújtott. — Maga mindenhol zsarukat lát. Nagyon jól emlékszem, amikor utoljára itt voltam, egy csomó ilyen állatot láttam a fákon mászkálni. — Brown lassan felengedett. — Olyanok, mint a nagy patkányok. Halat és tojást esznek. Hallott már oposszumról, nem?

— Aha.

Brown eltávolodott az ablaktól. Teljesen nyugodtnak tűnt, ahogy visszatette a pisztolyt a tokjába, de gonosz vigyora és tekintetének kellemetlen sugárzása nem tűnt el.

— Szóval nem hiszi, hogy egy zsaru van ott? Az a vagány, az a helyettes. Ott fent a fán…

— Mondtam már, Jim — válaszolta Perry nyugodtan —, két órája sincs, hogy láttam Rockville-ben. Láttam. Messziről. Az isten szerelmére, nyugodjon már meg!

Brown még mindig mereven nézte.

— Idehozhatta a kocsival, nem? Ott hagyhatta abban az istenverte erdőben, hogy felmásszon arra a fára, nem? Hazudhat is, nem?

Perry leveregette a hamut a cigarettájáról egy hamutartóba. Meglepődött, milyen nyugodt a keze.

— Ez olyan, mint egy jelenet valamelyik filmemből — mondta. — Természetesen hazudhatnék magának, Jim. Megértem a gyanakvását. Őszintén szólva ez nagyszerű háttér a filmemhez.

— A francba a filmjével! — vicsorgott Brown. — Hazudik nekem?

Perry most érezte, hogy biztos talajon áll, ezért képes volt meggyőződéssel mondani:

— Nem, Jim, nem hazudok magának. Nem hoztam ide a helyettest. Én nem is találkoztam vele.

Brown továbbra is mereven nézte.

— Egy oposszum, mi?

— Pontosan. Na, Jim, beszélhetek a feleségemmel?

Most, hogy a nap lenyugodott, a szobában gyérült a fény, és nem látták tisztán egymást. Perry felkapcsolt egy asztali lámpát.

— Rendben — mondta Brown. — De semmi trükk, Perry. Kedvelem magát. Maga oké. Figyeljen csak... mióta csak ezen az istenverte világon vagyok, magán kívül más nem volt oké velem. Óriási, mi? Senki. Még az öregem se. Az anyám azt szerette volna, ha meg se születek. A kobrás haverjaim titokban gyűlöltek, de maga... — Hirtelen elmosolyodott. Ez nem az a gonosz vigyor volt, amihez Perry már hozzászokott. Széles, csaknem ártatlan mosoly volt, amitől Perry elszégyellte magát. — Jó, rendben, beszéljen a feleségével. Csinálok vacsorát. Sült garnélát. Jó lesz?

Perry felemelkedett a székből.

— Jó — indult az ajtó felé, de aztán megállt. — Ma este akar elmenni, Jim?

— Igen.. Amikor besötétedik, elindulok — mondta Brown. — Azt hiszem, Jacksonville felé megyek, aztán eltűnök. Tíz lepedővel könnyű eltűnni. Üres zsebbel is el tudtam tűnni, így meg aztán nagyon könnyű lesz.

— Sok szerencsét — mondta Perry, miközben azon tűnődött, komolyan gondolja-e.

— Senki szerencséje se kell nekem... csak a magamé — mondta Brown. — Menjen, beszéljen a feleségével... Ha valakinek szerencse kell, az maga.

Azzal kiment a konyhába, és becsukta maga után az ajtót.

Mikor Perry belépett a szobába, Sheila megperdült és odafutott hozzá.

— Ó, kedvesem! — és karjával a nyakába csimpaszkodott.

Ahogy Perry megsimogatta, érezte a feszültséget a hátizmaiban.

— Nincs semmi bajod?

Sheila eltolta magától, és egymásra néztek. Perryt meglepte Sheila kemény, határozott arckifejezése és vad tekintete.

— Semmi bajom? Semmi, ha arra gondolsz, hogy volt-e valami azzal az orangutánnal. Mi van most?

Perry becsukta az ajtót.

— Ideges vagy valamitől?

— Ó, az ég szerelmére! Órák óta várok rád! Ez nem „valami”?

— Sajnálom. Meg kellett próbálnom megtudni valamit. — Perry halkabban folytatta. — Hamarosan elmegy... Amint besötétedik.

— Elmegy?

— Igen. Az előbb mondta. A dzsipet viszi, és Jacksonville felé indul.

Sheila szeme összeszűkült. Egyetlen mindent elsöprő, elfojthatatlan vágy uralta gondolatait: megölni Brownt!

Maga engem annyira hidegen hagy, mint a kutyaszar a járdán.

Ezek a szavak tovább izzottak az agyában. Ha elmegy ez a brutális alak, és elmondja a barátainak, amit neki mondott — szinte hallotta durva, mocskos nevetésüket.

Látta Perry szemében az aggodalmat, ezért bólintott.

— Tehát hamarosan vége…

— Igen. Hamarosan vége ennek a rémálomnak — erőltetett Perry egy mosolyt az arcára. — És tiszta lappal kezdhetünk mindent elölről. Kérlek, próbálj megnyugodni. Holnaptól újrakezdhetjük együtt az életünket.

— Micsoda süket duma! — csattant fel Sheila. — Azt képzeled, hogy ezek után úgy élhetünk, mint eddig?

— Nem értem, miért ne. Szeretlek, Sheila. Újrakezdhetnénk.

Sheila rámeredt.

— Tartogasd ezt a giccses szöveget a filmjeidhez!

— Sheila!

Sheila megpróbált uralkodni magán.

— Igazad van. Nem kellett volna ezt mondanom. Ideges vagyok. Majd akkor beszélhetünk az életünkről, ha ez a szemét állat elment. — Ravaszul Perryre nézett. — Kint felejtetted a táskámat, Perry. Szükségem van rá. A kocsi oldalzsebében van a vezető oldalán. Behoznád?

— Brown biztos nem fog kiengedni, Sheila. A táskádra várnod kell.

— Mégis, próbáld meg! Szükségem van a táskámra.

— Miért?

Sheila önuralma elszállt, mielőtt még leállíthatta volna magát, vad dühvel tört ki.

— Mert megölöm azt a barmot. Egy pisztoly van a táskámban!

Ahogy kimondta, meg is bánta. Miért is nem tudott uralkodni magán? Perryre nézett. A férfi arcát valósággal eltorzította a döbbenet.

Ekkor Perry halkan, azon az idegesítően kedves hangján szólalt meg, amit mindig akkor használt, amikor Sheila dühöngeni kezdett.

— Ugyan már, Sheila! Hiszen neked nincs is pisztolyod.

A megnyugtatónak szánt hang újraélesztette Sheila dühét.

— A te pisztolyod van nálam! Kivettem a széfből. A táskámban van. Menj és hozd be!

Mindketten suttogtak.

— Mi a fenének kellett neked az a pisztoly?

— Tudni akarod? — Sheila izzó szemekkel fordult szembe vele, kezét ökölbe szorította. — Akkor megmondom: a főnököd, az a seggfej rám állított egy magándetektívet! Na, mit szólsz hozzá? Es az a mocskos samesz megpróbált zsarolni! A főnököd, Perry! Ezt csinálta velem! Bejött a házunkba ez a nyomorult. Tízezer dollárt akart. Elintéztem a pasast. Kivettem a pisztolyt a széfből és rálőttem. Jól megfingattam! De már azt szeretném, bárcsak megöltem volna. Ahogy ezt a gorillát is meg fogom ölni!

Amíg Perry mozdulatlanul Sheilára bámult, eszébe jutottak Silas S. Hart szavai: Sokkal jobban ismerem őt, mint te. Ismerem az egész múltját, pontos információim vannak arról, hogy mit csinál, amíg te az írással bajlódsz. Az embereim poloskát helyeztek el abban a motelszobában, ahol félredug.

Perry akkor nem törődött ezzel, bár tudta, hogy mindez igaz. Még mindig nem akarta felfogni a kegyetlen tényt, hogy a felesége úgy viselkedik, mint egy ribanc.

— Na jó — mondta rekedtes hangon. — Ezzel majd később foglalkozunk. Ez most nem a megfelelő időpont.

— Rosszul vagyok tőled! — kiáltotta Sheila. — Menj és hozd be a táskámat!

— Vagy nem érted, vagy nem vagy képes elhinni, hogy milyen helyzetben vagyunk — mondta Perry nyugodtan. — Ez az ember őrült. Már figyelmeztettelek, hogy csak akkor élhetjük túl ezt az egészet, ha nem ellenkezünk vele. Ha megmondom neki, hogy be akarom hozni a táskádat, tudni akarja majd, hogy miért. Mit mondok neki? Hogy a rúzsodat akarod? Nemcsak őrült, hanem ravasz is. Lehet, hogy hagyná, hogy behozzam a táskát, aztán elvenné tőlem és megtalálná a fegyvert. Csak ez kellene neki, hogy bekattanjon. Éppúgy megölne minket, mint ahogy megölte azt a hat másik embert. Semmit sem csinálunk, Sheila. Várunk. És amikor besötétedik, el fog menni.

Hallották, hogy Brown felkiált a lépcső aljáról.

— Kész a kaja! Jöjjenek enni!

— Menjünk gyorsan — mondta Perry. — Nem szabad ellenkeznünk vele.

Sheila gúnyosan megszólalt:

— Te csak menj. Úristen, micsoda gerinctelen alak! Én rá se tudnék nézni semmire, amihez ez az állat hozzányúlt. Menj, társalogj csak a haveroddal!

Megfordult, az ablakhoz lépett, és kinézett a sűrűsödő sötétségbe.

Perry tétovázott, majd vállat vont. Tudta, hogy a legfontosabb Brownt viszonylagos egyensúlyban tartani. Talán már csak pár óra, és elmegy. Lement a lépcsőn a nappaliba.

Brown éppen a vacsorához terített. Közben fütyörészett.

— A feleségemnek ne terítsen, Jim — mondta Perry. — Ne vegye zokon tőle. Nagyon felizgatta őt ez az egész. Lefeküdt.

— Aha. Mindig is az volt a véleményem, hogy a nők akkor jók, ha lefekszenek — vigyorgott Brown. — Semmi baj. Annál több jut nekünk, he?

Perry leült az asztalhoz. Mindenáron nyugton kell tartania ezt az embert — gondolta. Nincs étvágya, de erőltetnie kell az evést.

Brown egy tál gőzölgő rizzsel tért vissza, a rizs tetején hatalmas garnélák trónoltak. Körülötte pedig currys szósz.

— Jól néz ki, mi? — kérdezte, és bőkezűen szedett magának, majd Perry elé tolta a tálat. — Meséltem már — kezdett vadul enni —, hogy egyszer grillszakács voltam egy csehóban. Kölyök voltam még akkor. Ott volt egy fekete séf. Buzi volt, és csípett engem. Először, amikor odakerültem, mosogattam, akkor kezdett el témázni. Mit veszthettem? Egypár éjszakát együtt töltöttünk. Kifizetődött. — Brown tovább evett, és a levegőbe bámult. — Az öregemnek fárasztó vakerja volt, de egyvalami megmaradt belőle a fejemben. Mindig azt mondta: „A jó befektetés mindig megtérül."

Brown szaggatottanfelnevetett.

— Befektetés — lefektetés... Érti, nem? Persze az öregem nem a buzikra gondolt — nevetett fel.

— Hát meg is térült: az a köcsög tanított meg főzni... Elég jó. Ízlik?

Perry csak piszkálgatta az ételt.

— Jobb nem is lehetne.

— Aha. — Brown végzett a garnélájával. — Maga nem is eszik.

— De, nagyon jó — nyelt le nagy nehezen Perry egy kis rizst.

Brown merőn nézte.

— Ideges valamiért?

— Jobb lett volna, ha nem jön ide a feleségem — mondta halkan Perry. — Komplikálja a dolgokat. De ígérem, Jim, nem fog semmilyen problémát okozni.

Brown újra szedett magának.

— Helyes. Már azt hittem, amiatt az oposszum miatt idegeskedik.

Perry hátán végigfutott a hideg. Brown átlátott a hazugságán? Villájára tűzött egy falat garnélát.

— Az oposszum miatt? Á! Hát miért kéne idegeskednem egy fán élő kis állat miatt? Nem. A feleségem miatt aggódom.

— Aha. Hát persze…

Brown szótlanul tovább evett. Amikor befejezte, méregetni kezdte a nagy tálban lévő maradékot.

— Kéri, Perry?

— Köszönöm, nem. Jóllaktam.

— Egy másik vakerja is volt az öregemnek: soha semmi ne menjen pocsékba.

Brown a tányérjára kotorta a maradékot.

— Fogadok, hogy maga sohasem volt éhes. Én tudom, mi az igazi éhség. Egyszer nem volt egy fityingem se. Nagyon éhes voltam, és az utcán a kukákban kotorásztam. Olyan éhes voltam. Megálltam az éttermek előtt, és figyeltem a gazdag kövér faszikat, ahogy tömik a burájukat. Figyeltem egy faszit, aki annyit evett, amennyivel én egy hétig jóllaktam volna. Volt ott minden: leves, hal, nagy sült hús, két almáslepény. Nagyon jól emlékszem rá. Most is látom. Figyeltem, amikor elővett egy degeszre tömött pénztárcát. Ez volt az első rablásom. Leütöttem. Jó érzés volt. Attól kezdve, Perry, sohasem éheztem.

— Kemény élete volt, Jim — mondta Perry csendesen, és félretolta a tányérját.

Brown befejezte az evést.

— De ennek vége. Tízezer dollárral nagyon jól elleszek. — Felnézett és Perryre vigyorgott. — Befejezte?

— Köszönöm, igen. Nagyon finom volt.

— Elmosogatok. Szeretem sarkosan hagyni a dolgokat. Ez az öregem másik szövege. Sarkosan. Jó, mi?

Brown vakkantva nevetett, összeszedte az edényeket és kiment a konyhába.

Perry felállt, rágyújtott egy cigarettára, és az ablakhoz lépett. Félrehúzta a függönyöket és kinézett. Kint sötét volt. Csak saját tükörképét látta az ablak üvegében. Visszaengedte a függönyöket, és leült egy fotelbe.

Meddig tart még? — gondolta, miközben Brown fütyörészését hallgatta meg az edények csörömpölését, ahogy mosogatott. Eddig, úgy tűnik, képes volt egyensúlyban tartani ezt az embert, de a feszültség egyre jobban erőt vett rajta. Keze nyirkos volt, szíve természetellenes gyorsasággal vert.

A telefon váratlan csörgésére összerezzent.

Brown megjelent az ajtónyílásban, keze a pisztolyán.

— Vegye fel, Perry — mondta. — Vigyázzon! Semmi trükk!

Perry felállt, felemelte a kagylót.

— Igen?

— Te vagy az, fiú?

Silas S. Hart volt.

— Üdv, Mr. Hart.

— Hogy megy, fiú? Kényelmesen elrendezkedtél? Úgy tudom, elég rossz idő volt arrafelé.

— Igen, de már kitisztult.

— Jól van. Ötlet? Van valami?

— Dolgozom már valamin. De ez még csak a nekifutás.

— Nem sürgetlek. Tudom úgyis, hogy valami jóval fogsz előrukkolni. Bízom benned. Horgásztál már?

— Még nem.

Rövid szünet után Hart így folytatta:

— Franklin felhívott. El akarta intézni a szerződést.

— Rengeteg idő van még. Minden rendben, ne aggódjon a szerződés miatt. Alá fogom írni, de most jobb, ha Franklin nem jön ide.

— Persze… — Ismét szünet. — Ott van nálad a feleséged.

Nem kérdés volt, hanem határozott kijelentés.

— Igen.

— Jó lesz ez így?

Perryt ingerültség öntötte el.

— Ez az én dolgom, nem?

— Nagyon remélem, fiú — mondta Hart hidegen. — Jó, rendben. Kíváncsi vagyok, mit találtál ki. Viszlát — és letette.

Perry visszatette a kagylót. Brown még mindig az ajtóból figyelte.

— A főnöke?

— Igen.

— Tudja, mit? Én senkinek se dolgoznék. Balfaszoknak való az.

— A legtöbb embernek kell, hogy legyen főnöke, Jim.

— Na, ja. A bunkóknak. Mondok én valamit. Ha én egy mitugrásznak dolgoznék, és ő mondaná meg nekem, hogy mit csináljak, hát én lenyomnám a fogait a torkán.

— Akkor annak a mitugrásznak szerencséje van, hogy nem alkalmazza magát…

Brown vigyorgott.

— Hát… mond valamit… Na, még egy óra, és lelépek. Úgy nézem, most jó esélyem van. Ha már Jacksonville-ben leszek, eltűnök. Zsaru engem nem kap el — paskolta meg a fegyvert a tokjában.

— Ezzel a pénzzel lekörözöm őket.

— Remélem is. A maga érdekében.

Brown Perry arcát vizsgálgatta.

— Aha. Menjen fel a feleségéhez. Bezárom magukat. Amikor kész leszek, majd szólok. Előbb néhány dolgot meg kell csinálnom. Mozgás!

Perry kiment a nappaliból, fel a lépcsőn. Remélte, hogy ha nem ellenkezik, ha nem száll szembe ezzel az emberrel, úgy megy el, hogy nem bántja őket.

Brown követte.

Amikor Perry belépett a hálóba, ahol Sheila tenyerébe támasztott állal ült az ágyon, Brown becsapta az ajtót, és Perry hallotta, hogy a kulcs elfordul a zárban.

Hank Hollis bekapcsolta a rádiót.

— Seriff?

— Itt vagyok.

— Igaza volt. Tényleg telihold van, és gyorsan kel föl. Már bevilágította a folyót. Még tíz perc, és rásüt a házra. Megváltoztatom a tervemet. Túl kockázatos lenne átmenni egy másik fára. Nem tudom, Logan gyanítja-e, hogy itt vagyok, de biztosabb, ha feltesszük, hogy igen. Nem hiszem, hogy megkockáztatná, hogy kijöjjön a holdfényre. Szóval én vagyok előnyben. Ha kijön, elkapom. A fám előtt van egy nagy csupasz terület. Keresztül kellene mennie rajta. Úgyhogy maradok, ahol vagyok.

— Hank! Nem kellene lemennem? Szükséged lehet rám. Óvatos leszek. Az ösvénynél megyek. Hank! Odamegyek.

— Engedelmével, seriff, ne. Megoldottam én már korábban is ilyen helyzeteiket. Ez egyszemélyes feladat. Ha tudom, hogy jön, és lépteket hallanék, honnan tudnám, hogy nem Logan-e? Érti?

Tétováznák a lövés előtt, és az végzetes lehet. Szóval, bízza csak rám.

Kis szünet után Ross megszólalt.

— Értem. Készenlétben leszek. Minden tizedik percben jelentkezz, és ez parancs!

— Rendben, seriff! Minden rendben lesz.

— Sok szerencsét, Hank!

— Ha itt valakinek szerencsére van szüksége, az Logan — mondta Hollis, és kikapcsolta a rádiót.

Brown a konyhában állt gonosz mosollyal az arcán.

Egy oposszum?

Nagy szart!

Biztos volt benne, hogy az a keménylegény seriffhelyettes van fent a fán egy puskával, és rá vár. Nos, jól van, meg kell tőle szabadulni, még mielőtt elindul.

Néhány percig elgondolkodva állt. Elővette a pisztolyt a tokjából, megvizsgálta, megnyugodva látta, hogy a tár tele van, és visszatette a tokjába. Lekapcsolta a konyha világítását, a kis ablakhoz ment, kilesett a sötétségbe a bokrok közé. Eddig a holdfény csak a ház elejét világította meg. Még néhány perc, és a bokrok közé is eljut a fény.

Ideje indulni.

Kinyitotta az ablakot, felállt a mosogatóra, és egy támadó kígyó gyorsaságával kicsusszant az ablakon. Mikor földet ért, lehasalt, figyelt, majd könyökével előretolva magát, fedezékbe kúszott. Percekig feküdt moccanatlanul, ingén keresztül érezte a nedves talajt. Addig várt, amíg szeme hozzászokott a sötéthez, aztán előrekúszott. Könyökén és cipője orrán csúszva olyan csendben és csaknem olyan gyorsan haladt előre, mint egy kígyó. Balra tartott attól a fától, amin érzése szerint a zsaru rejtőzött. Azt tervezte, hogy megkerüli, és hátulról közelíti meg.

Amikor félig megkerülte, megállt. Onnan, ahol feküdt, a levelek alól tisztán látta a fát. De a ragyogó holdfény ellenére nem látott mást, csak a sűrű lombokat.

Bólintott. A zsaru jó helyet választott. Biztos fent van a legfelső ágakon, ahonnan jól láthatja a házat.

Brown várt. Előbb vagy utóbb megmozdul a zsaru. Ha már tudja, hol van, a többi könnyű lesz. Brown elhelyezkedett és várt.

Hollis kiegyenesítette sajgó hátát. Puskája térdén keresztbe fektetve azonnali akcióra készen, tekintete a házira szegezve. Fény gyúlt fel a nappaliban és az egyik emeleti szobában. A holdfényben ragyogó dzsipre pillantott. Logannek ki kell jönnie, hogy eljusson a kocsihoz. Hollis biztos volt abban, hogy le tudja szedni abban a pillanatban, amint megjelenik. Minden ugyanúgy volt, mint Vietnamban, azzal az egyetlen különbséggel, hogy akkor nem fájt a háta.

A magabiztossága nem volt már a régi. Azon töprengett, meddig bírja ki egy faágon lovagolva. Kissé arrébb csúszott, hogy enyhítsen a hátát és a fenekét égető sajgáson. Gyerünk, te bunkó, gondolta, bújj már elő! Nyomasztotta a csönd és a teljes mozdulatlanság a ház körül, de tudta, hogy bármelyik pillanatban megmozdulhat valami. Puskájával babrált, majd eszébe jutott a seriff parancsa, hogy minden tizedik percben jelentkezzen. Bekapcsolta a rádiót.

— Seriff?

— Mi történt?

— Eddig semmi. — Hollis egészen közel tartotta szájához a mikrofont. — Biztos, hogy valamikor ma este fog előbújni. Csak türelem kérdése.

— De, Hank, már több, mint hét órája vagy fent azon a fán. Hogy bírod?

Hollis erőlködve mondta:

— Jól. Egész éjjel fenn tudnék maradni. A csontjaimban érzem, hogy Logan előbújik ma este. Miattam ne aggódjon.

— Remek ember vagy, Hank. Csodállak — mondta Ross.

Hollis elmosolyodott. Egy ilyen régi zsarutól, mint Ross, ez nagy dicséret volt. Kiegyenesítette fájó hátát.

— Kösz, seriff. Nem fogok csalódást okozni.

— Tíz perc múlva jelentkezz. Addig leszek a rádiónál, amíg el nem kapod ezt a disznót.

— Oké — mondta Hollis, és kikapcsolta a rádiót.

Rövid beszélgetésük alatt egyszer sem vette le szemét a házról. Vajon mi folyik ott bent? Ekkor eszébe jutott valami. Ha Logan valóban elmenni készül, el fogja vágni a telefonzsinórt. Hollis képtelen volt elfogadni azt a gondolatot, hogy Logan megölné Westonékat, mielőtt elmenne. Valószínűleg megkötözi őket, tönkreteszi a telefont, és elmegy. Nagyon remélte, hogy jól gondolja.

Brown éppen a bokrok között hasmánt kúszva kerülte meg a fát, amikor Hollis bekapcsolta a rádiót.

— Seriff, eszembe jutott valami — mondta. — Ha Logan elmenni készül, biztosan kikapcsolja a telefont. Felhívná Westont? Ha felveszik, mondja azt, hogy téves. Tudnom kellene, hogy ki van-e kapcsolva a telefon.

— Rendben, Hank, várj.

Néhány perc múlva Ross megszólalt.

— Nem veszik föl. Azt hiszem, ki van húzva.

Hollis bólintott.

— Akkor már készülődik. Rendben, seriff, várok rá. Nem tarthat sokáig.

— Jelentkezz, Hank, ahogy megbeszéltük.

— Ne aggódjon. — mondta Hollis és kikapcsolt. Nagyon ébernek érezte magát, tekintetét egy pillanatig sem vette le a házról.

Teljesen besározódott ruhájában Brown már a fa mögé került. Néhány pillanatig mozdulatlanul feküdt, majd előrekúszott, míg húsz méterre meg nem közelítette a fát. Felnézett. A lombozat erről kevésbé volt sűrű, de még mindig nem látta Hollist, úgyhogy várt.

Hollis lassan kezdte elviselhetetlennek érezni az égető érzést, amelyet a fán való hosszú ücsörgés okozott. Szidta magát, hogy nem hozott egy takarót, amelyet nyeregként a faágra teríthetett volna. Meddig kell még ebben a helyzetben maradnia? Most már tudta, hogy a telefon nem működik. Logan bármelyik pillanatban megjelenhet. Tekintetét a házon tartva, puskáját óvatosan keresztbe fektette két magasabb ágon, majd kinyújtózkodott és megkönnyebbülten levegőt vett.

Ez a mozdulat végzetes volt. Brown meglátta. Diadalmas, gonosz vigyor terült szét az arcán. Elővette a pisztolyát.

Sheila felnézett és ellenséges tekintettel meredt Perryre. összerezzent, amikor meghallotta az ajtózár kattanását.

— Most mi lesz? — kérdezte élesen.

— Készülődik a távozáshoz — mondta Perry. — Ha szerencsénk van, akkor ez a rémálom egy órán belül véget érhet.

— Ja, legalább kapsz egy sztorit a filmedhez, mi?

— Ó, Sheila! Kettőnkre nem is gondolsz? — kérdezte Perry, és közelebb lépett hozzá. — Ha egyszer ennék vége…

— Jaj, fejezd már be! Amíg annak az orangutánnak a főztjét etted, volt időm gondolkodni. Úgy látom, nem vár rám túl nagy jövő az életedben. Te igazából csak azokkal az idióta filmjeiddel törődsz! — csattant fel Sheila hangja. — Én csak egy istenverte dísztárgy vagyok! A lakásod ékessége! Kidüllesztet azt a nyomorult melledet a büszkeségtől, hogy fiatal feleséget fogtál magadnak. Csak akkor mutatsz valami érdeklődést irántam, amikor bebújsz mellém az

ágyba. Tudom! Sokszor csak beszélek hozzád, és te észre sem veszed! Mindig csak a pénzre gondolsz!

Perry elcsigázva ült le.

— Ugyan, Sheila, ez most nem alkalmas időpont a családi csetepatéra. Próbáld meg felfogni, milyen veszélyes helyzetben vagyunk. Brown el fog menni. Előtte esetleg feljön és mindkettőnket megöl. Hát nem érted? Mi vesztenivalója van? Mindent megtettem, hogy barátságos legyek vele. Lehet, hogy megelégszik annyival, hogy bezár Ide bennünket. Nagyon remélem, hogy így lesz, de amíg el nem megy, mind a ketten élet és halál között lebegünk.

— Csak hogy befogjam a pofámat, mi? — kiáltotta Sheila. — Hát akkor közlöm veled, hogy rögtön, amikor ennek vége, elválok tőled. Elegem van belőled! A szabadságomat akarom! Százával vannak férfiak, akiknek több pénzük van, mint neked, és boldogok lesznek, ha megkaphatnak! Ebben biztos vagyok! Elegem van abból, hogy egy forgatókönyvíróval éljek együtt! Érted?

Perry ránézett, és hideg, engesztelhetetlen fényt látott a szemében.

Hirtelen rájött, hogy neki is éppen ez lesz a legjobb megoldás: a válás. A két évre gondolt, amit együtt töltött a lánnyal; mindent megtett ugyan, hogy a kedvében járjon, de tudta, hogy amikor elmerült a munkájában, megfeledkezett róla. Mit tegyen? A filmírás volt az élete. Annak szentelte minden percét. Igen! Ekkor hirtelen megértette, micsoda áldás volna, ha megszabadulna ettől a nőtől... Csak ne érezné olyan legyőzöttnek magát... Mindig kétségbeesetten próbálta megmenteni a házasságát, pedig tudnia kellett volna, hogy úgyis lehetetlen. Hát, most már tudja. Ezzel vége, gondolta, valami megkönnyebbülésfélét érzett.

Sheilára mosolygott.

— Ha úgy gondolod, Sheila, én benne vagyok. Elintézem a válást. És biztos lehetsz benne, hogy nem foglak kisemmizni.

— Azt már nem — mondta keményen Sheila. — Majd én gondoskodom magamról! Ha azt hiszed, hogy két szép évet csak úgy

elpocsékoltam az életemből miattad, akkor nagyon tévedsz! A ház az enyém! És a fele jövedelmed is! Majd én gondoskodom róla!

— Éppolyan gyerekesen beszélsz, ahogy szoktál — mondta Perry. — Rendben van. Amint kimászunk ebből a zűrből, beszélünk róla. De most ne izgasd fel magad. Kérlek. És ha hiszel Istenben, elérkezett az ideje, hogy elmondj egy imát. Nagyon rövid időn belül mindketten halottak lehetünk.

— Micsoda csöpögő szöveg. Tartogasd csak a forgatókönyved számára! Ahogy ez a gorilla elmegy, rögtön itthagylak én is! Hazamegyek, és mindent összepakolok, ami az enyém! Te csak maradj itt a büdös kis tanyádon! Visszamegyek az apámhoz, ő majd rád szabadítja egyik ügyes ügyvédjét, és biztosra veheted, hogy megkopasztunk! Ezt jól jegyezd meg!

— Még nem mentél el — mondta Perry. — És lehet, hogy nem is fogsz.

— Még mindig ijesztgetsz? — Keményen és keserűen felnevetett. — Nem ijedek meg olyan könnyen, mint te.

— Csak figyelmeztetni szeretnélek....

Elhallgatott, mert fegyverdörrenést hallottak. Sheila szeme tágra nyílt.

— Mi volt ez?

— Lövés. Miért? Mit gondoltál? Talán csuklott valaki, mi?

Perry gyorsan leoltotta a villanyt, és a nyitott ablakhoz ment. Kalapált; a szíve, ahogy a nagy fa felé nézett, ahol a zsarunak kellett rejtőznie. A fát megvilágította a hold. Perry legnagyobb rémületére egy khakiruhás testet látott ágról ágra bukfencezni és a földre puffanni. Egy pillanat múlva leesett egy puska is.

Perry visszahúzódott az ablakból.

— Megölte a rendőrt — suttogta izgatottan.

Sheila odafutott mellé.

— Miféle rendőrt?

Perry durván hátralökte.

— Baj van, Sheila. Szedd össze magad.

Az ablakból megpillantotta Brownt, aki a bokrok közül lépett elő. Tisztán látta a ragyogó holdfényben. Brown merő sár volt. Megállt Hollis teste mellett, megnézte, sáros bakancsával vadul belerúgott Hollis arcába, majd megfordult és futni kezdett a ház felé.

— Kapcsold fel a villanyt — mondta rekedten Perry. — Ülj le. Figyelj rám. Tedd pontosan azt, amit mond. Ez az egyetlen esélyünk. Világos?

— Úgy érted, megölt valakit? — kérdezte Sheila, amikor felkapcsolta a villanyt.

— Egy rendőr volt fent azon a szemközti fán, és arra várt, hogy Brown kimenjen — mondta Perry. — De Brown észrevette és megölte.

Sheila arcából kiszaladt a vér, és az ágyra hanyatlott.

— Ó, Istenem — motyogta. — Mért jöttem én ide?

— Csönd legyen — csattant fél Perry. — Szedd össze magad! Figyelj!

Hallották, amint a bejárati ajtó kivágódik, majd becsapódik, Brown pedig felrohant a lépcsőn. Eldübörgött az ajtajuk előtt és beszaladt a vendégszobába.

Egymásra néztek.

— Meg ne nyikkanj — suttogta Perry. — Lehet, hogy elmegy. Lehet, hogy be se jön ide.

Hallották, hogy folyik a zuhany.

— Mosakszik. — Sheila megremegett. — Ha bejön ide, én sikítani fogok.

— Megőrültél? Ha felhergeled, mindkettőnket kinyír.

— Vigyél ki innen! — suttogta Sheila. — Védj meg!

— Figyelj csak!

Elállt a zuhany. Brown fütyörészését hallották. Több mint öt perc telt el így, aztán lépéseket hallottak a folyosón; az ajtajuk előtt a lépések hangja megszakadt.

— Bejön — mondta Perry. — Szedd össze magad!

A zár nagyot csattant és az ajtó kivágódott. Brown állt az ajtóban, Perry egyik fehér ingét és az egyik új farmerét viselte. Sheilára nézett, aki hátrahúzódott, aztán Perryre, aki lazítani próbált ültében. Brown beljebb lépett a szobába.

— Megöltem az oposszumát, Perry. Okos egy állat. Puskája és rádiója is volt. Belevaló egy állat, mi? Ehhez mit szól?

Perry szavakat keresgélt, de nem tudott megszólalni.

— Továbbállok, Perry. Jacksonville felé megyek. Kockáztatok, de kifogok rajtuk. — Gonoszul vigyorgott. — Elbúcsúzunk egymástól. Kedveltem magát. Az ember tévedhet. Maga azt hitte, hogy oposszum volt a fán, de én nem, és nekem lett igazam. Fogjunk kezet, Perry. És kívánjon nékem sok szerencsét.

Perry bizonytalanul felállt.

— Sok szerencsét, Jim. Lesz elég ennivalója? Akar valamit a mélyhűtőből?

Perry nyugalmat erőltetett a hangjára.

— Nem kell semmi. Van pénzem. Van egy pisztolyom és a dzsip. — Brown kinyújtotta a kezét. — Hát, viszlát.

Perry átvágott a szobán, szembekerült a gonoszul mosolygó Brownnal. Utálta megérinteni ezt a gyilkost, de meg kellett tennie. Megszorította Brown kemény, izzadt kezét.

Acélos ujjak ragadták meg Perry kezét, szétmorzsolták az ujjait. Érezte, hogy Brown előrerántja. Ahogy elvesztette az egyensúlyát, Brown bal öklével oldalról állon vágta. Perry úgy csuklott össze, mint akit letaglózták. Iszonyatos ütés volt, amitől éjsötét öntudatlanságba zuhant.

Sheila, kezét a szájára szorítva, elfojtott sikolyt hallatott. Nem mert moccanni sem. Csak ült, a férjére meredve. Az iszonyat lett úrrá rajta, amikor Brown megkerülte Perry testét és őt nézte.

— Gyerünk, kislány — mondta. — Most együtt elmegyünk valahová. Ha ügyeskedni próbálsz, kitöröm a nyakad. — Megragadta Sheilát és elrántotta. — Te fogsz vezetni. Amíg velem vagy, a zsaruk nem lőnek. Indulás!

Sheila lábai nem engedelmeskedtek, Brown karjába kapaszkodott, aki leráncigálta a lépcsőn, kitaszigálta a holdfényre. Aztán betuszkolta a dzsip vezetőülésére. Brown körbefutott és bemászott mellé.

— Semmi trükk, kislány. Csak vezess.

— Nem hiszem, hogy képes vagyok rá — mondta Sheila kifulladva.

— Elég baj volna... Na, vezess, vagy pofán vághlak. Megritkítom azt a villogó fogsorodat...

Sheila remegő kézzel fordította el a slusszkulcsot. A dzsip megrándult és elindult.

— Az országútihoz — mondta Brown. — Gyerünk!

Mary Ross egy kanna friss kávéval és egy vastag szelet almás lepénnyel jött be a seriff irodájába.

— Jeff, kedvesem — mondta halkan, míg az asztalra tette a kávét és a lepényt —, itt ülsz vacsora nélkül már hét órája. Miért nem pihensz egy kicsit? Átveszem az ügyeletet, és ha Hank hívna, szólok neked. Gyere már, Jeff, teljesen használhatatlan leszel, ha így folytatod.

Ross megfordult, és Maryre nézett. Mary megdöbbent, hogy menynyire öreg és elnyűtt lett az arca.

— Hank épp ennyi ideje ül fenn a fán, Mary — mondta. — Innen el nem mozdulok, amíg ez az ügy el nincs intézve... Köszönöm a kávét. Az almás lepényt nem kérem.

— Csak egy falatot — nógatta Mary. — Ez a kedvenced. Jót fog tenni.

— Ne nyüzsögj! — csattant keményen Ross hangja. — Ez a munkám, Mary! — A faliórára nézett.

— Mondtam Hanknek, hogy tízpercenként jelentkezzen. Már negyedóra is eltelt, mióta utoljára hívott.

— Te nyüzsögsz, Jeff — mondta Mary. Kitöltötte a kávét, cukrot tett bele, és Ross elé tolta a csészét. — Majd jelentkezik. Lehet, hogy történt valami.

— Persze hogy történt... De mi? Az a Logan olyan veszélyes, mint egy kobra.

— Igyál egy kis kávét — mondta Mary csitítva. — Tegyek bele egy kis whiskyt?

Ross belekortyolt a forró kávéba.

— Ne! Egyre csak Hankre gondolok. Ott van fenn, egyedül. Tudod, Mary, Hank remek fickó. A legjobb helyettesem mind közül.

— Tudom. Légy türelmes, Jeff. Meglátod, minden rendben lesz.

Ross nem figyelt rá. Szeme a faliórára szegeződött, figyelte, ahogy a percmutató előrevánszorog.

— Hank már csaknem húsz percet késik — dörmögte. — Várok még három percet, aztán hívom.

— Jó lesz az, Jeff? Lehet, hogy éppen megzavarod valamiben.

— Most már hívom — mondta Ross határozottan. — Nem bírok itt ülni, miközben arra gondolok, hogy Hank bajban van.

Amint a falióra nagymutatója jelezte, hogy letelt a három perc, Ross bekapcsolta a rádióvevőt, és Hanket szólította.

De csak a légköri zavarok gyenge kisülései válaszoltak:

— Hank?! — emelte fel Ross a hangját. — Hallasz?!

A hang, melyet annyira szeretett volna hallani, nem szólalt meg.

— Hank!... Semmi.

— Lehet, hogy elromlott a rádiója — mondta Mary. — Megesik, nem? — Rettegve nézte, ahogy Jeff vaskos teste megfeszül. Ismerte a férjét. — Jeff, kérlek...

Ross felállt, övéből kihúzta a pisztolyát, megvizsgálta és visszatette.

— Odamegyek, Mary. Kérlek, ne avatkozz bele! Lehet, hogy megismétlődik az a szörnyű eset, amikor Tomot megölte. Muszáj utánanéznem.

— De ne egyedül! — kiáltotta Mary. — Hívd fel Carlt. Vigyél néhány embert magaddal! Jeff, hallod?

— Fogd már fel: lehet, hogy Hank megsebesült — vágott vissza Ross ingerülten. — El is vérezhet! Carlnak egy óra se elég, hogy megszervezzen valamit. Muszáj mennem.

Kezét Mary vállára tette, majd kalapját a fejébe csapva kiszaladt az irodából a járőrkocsihoz.

Mary mozdulatlanul állt, majd amikor hallotta, hogy a kocsi elindul, gyorsan a telefonhoz lépett. Nemhiába volt rendőr felesége már több mint harminc éve. Egyszer Ross azt mondta neki: — Bármilyen vészhelyzetben őrizd meg a hidegvéredet. Soha ne ess pánikba.

Biztos ujjal tárcsázta Carl Jenner számát.

Jenner éppen a Chet Loganre vadászó állami rendőrség jelentését nézte át. A kutatás még folyt, de teljesen eredménytelenül. Logan már biztosan mérföldekre jár, gondolta, ahogy felállt. Alig várta, hogy hazamehessen, ahol a felesége melegen tartotta a vacsoráját.

Ekkor szólalt meg a telefon.

Türelmetlenül kapta fel a kagylót.

— Jenner.

— Mary Ross vagyok. Carl, kérem, figyeljen, és ne szakítson félbe. Bajban vagyunk, gyorsan kell cselekednünk. Elmondom, mi történt.

Röviden elmondta Jennernek, hogyan fogott Ross és Hollis gyanút, hogy Logan Perry Weston horgásztanyáján bujkál, hogyan kémlelte ki Hollis egy fáról a házat, hogyan bizonyosodott meg arról, hogy Logan valóban ott van, hogy Mrs. Weston megérkezett, és attól tartottak, a külső segítség bevonása Weston és a felesége biztos halálát jelentené.

Jenner már az elején leült, a hallgatót a füléhez nyomta, és néha ezt motyogta: „Jézusom!”

— Hollis hét órája fenn van azon a fán. Weston kivett tízezer dollárt a bankból és visszatért a házba. Jeff biztos benne, hogy Logannek azért kellett a pénz, hogy hamarosan továbbálljon. Hollis le akarja lőni, mihelyt felbukkan. Minden tíz percben kapcsolatba lépett Jeffel — folytatta Mary. — De most egy ideje már nem válaszol a rádiója. — Hangja remegni kezdett, de erőt vett magán. — Jeff épp most indult el, hogy megnézze, mi történt, Carl! Valamit gyorsan csinálnia kell! Jeff már nem fiatal. Ha Hollis meghalt, Jeff egyedül nem bír egy olyan brutális alakkal, mint Logan. Kérem…

— Nyugalom, Mary. Az embereim készültségben vannak — mondta Jenner. — Fél órán belül ott vagyunk. Bízza rám.

Lecsapta a telefont, és bekapcsolta a rádióját.

Ross seriff kék lámpáját villogtatva, sziréna nélkül, nyaktörő sebességgel száguldott az országúton.

Ilyenkor gyér volt a forgalom Jacksonville irányában. A villogó kék fényt látva a szembejövő autók félrehúzódtak, hogy a járőrkocsi elsuhanhasson mellettük.

Ross vezetés közben gondolkozott. Az ösvénynél majd leparkol, és gyalog megy az ösvényen a folyóhoz. Nagy kísértést érzett, hogy

a földúton hajtson egészen odáig, de ha Hank rádiója csak elromlott, és Hank még mindig fent van a fán, a ház elé érkező járőrkocsi tökéletes lelepleződés lenne. Ha az ösvényen megy, három kilométeres gyalogút vár rá. Lassított. Kapkodott, de egyre Hollisra gondolt. Amikor meglátta egy benzinkút fényeit a távolban, eszébe jutott a megoldás: kerékpárral megy.

Megállt a benzinkútnál. Idősebb férfi jött elő, kezét olajfoltos rongyba törölgette.

— Jó estét, seriff — mondta. — Tele?

— Nem, Tom. Tudsz adni egy biciklit?

A férfi eltátotta a száját.

— Biciklit?

— Szolgálatban vagyok, Tom. Tudsz adni?

A férfit meglepte Ross hangjának keménysége, és bólintott.

— Persze.

Ross kiszállt a kocsiból, és felemelte a csomagtartó tetejét.

— Tedd be ide, gyorsan!

A következő percben Ross ismét az országúton hajtott.

Amikor a „Folyó” táblához érkezett, leállította a kocsit, kivette a kerékpárt és az ösvényhez ment vele.

Nem is emlékezett rá, mikor kerékpározott utoljára. Azt mondják, ha egyszer megtanultál biciklizni, az egy életre szól, éppúgy, mint az úszás.

Ross felszállt a nyeregbe, imbolyogni kezdett, nekipuffant egy fának, és csaknem leesett. Káromkodva állította újra egyenesbe a gépet és tekerni kezdett. Csak az akaratereje tartotta mozgásban a kerékpárt. Mikor kiegyenesedett az ösvény, jobban rákapcsolt. Dühödten tekert, érezte, ahogy a veríték végigcsorog az arcán, de ő csak hajtott, hajtott, mintha az élete függne tőle.

Háromszor csaknem a vesztébe rohant, mikor a kerékpár megcsúszott a vékony sárban, de sikerült a nyeregben maradnia. Érezte, ahogy rohannak a percek. Erre a három kilométeres kerékpározásra haláláig emlékezni fog. Összeszorított foga között sípolt a levegő, szíve kalapált a megerőltetéstől, amikor a holdfényben megpillantotta maga előtt a folyó csillogását.

Fékezett, csúszkálva megállt, ledobta a kerékpárt a bokrok közé, előhúzta pisztolyát, és lassan, óvatosan elindult az ösvényen.

Meglátta a holdfényben tündöklő horgásztanyát. Percekig várt, míg előregörnyedve tett néhány lépést előre, és újra megállt.

Akadálytalan kilátása nyílt a horgásztanyára. A nappaliban és a nagyobbik hálószobában égtek a lámpák, a dzsip viszont eltűnt.

Logan elment!

Kiegyenesedett, kimerülten tett néhány újabb lépést előre, és ekkor észrevette Hank Hollis élettelen testét a nagy fa tövében.

Ross érezte, hogy hideglelés fut végig rajta. Gyorsan Hollishoz lépett és letérdelt. Rögtön látta, hogy elvesztette a legjobb helyettesét.

— Hank! — motyogta Ross. — Elkapom, ha belegebedek is!

Ekkor valami hangot hallott, amitől talpra ugrott.

Kivágódott a ház ajtaja, és Perry Weston tántorgott elő. Elvesztette az egyensúlyát, elesett, majd erőlködve újra talpra állt, s mint valami részeg, úgy botladozott a garázs felé.

Ross tokjába vágta a pisztolyát és Perryhez futott.

— Mr. Weston!

Perry megfordult, megtántorodott és Ross vállába kapaszkodott.

— Úristen, seriff! Az a barom meglépett, és túszként magával vitte a feleségemet.

Ross a holdfényben sötét sebet vett észre Perry arcán.

— Nyugalom, Mr. Weston — mondta. — Visszamegyek a kocsimhoz és rádiójelzést adok le. Mennyi ideje ment el?

— Jó tíz perce, de lehet, hogy több. Hol van a kocsija? Gyorsan! Túszul ejtette a feleségemet!

— A kocsi? Az út végén. Biciklivel jöttem…

— Az én kocsimmal megyünk. Gyorsan!

Perry félig futott, félig tántorgott a garázsig, felkapcsolta a világítást, megállt és káromkodott.

Brown, mielőtt elment volna, leeresztette mindkét hátsó kereket.

— Várjon — mondta Ross —, felviszem a kocsit az útra — azzal becsusszant a vezetőülésre.

Perry felrántotta az utasülés ajtaját és beszállt Ross mellé.

— Jövök én is! Indulás! — kiáltotta.

Ross beindította a motort, kitolatott a garázsból. A kocsi összevissza csúszkált a lapos kerekeken.

Lázálomszerű volt a három kilométeres út az országútig. Az itt-ott még sáros úton a kocsi zörögve tántorgott ide-oda, és Rossnak minden erejét meg kellett feszítenie, hogy egyenesben tartsa.

— Azt mondta, Jacksonville felé megy — mondta Perry.

Kezdte kiheverni Brown ütését. Álla fájt, és vért érzett a szájában. Egyetlen gondolata Sheila volt.

A kocsi megcsúszott, és egy fának csapódott. Az oldalán megsérült a karosszéria, de Ross egyenesbe hozta, és továbbhajtott.

Tíz perc múlva elérték az országutat, ahol a járőrkocsi parkolt. Ross leállította a motort, kipattant és a járőrkocsihoz rohant. Bekapcsolta a rádiót. Perry lassan, de már biztosabban lépkedve ment utána.

Ross Jennerrel beszélt.

— Nyugalom, Jeff — mondta Jenner. — Mary riasztott. Úttorlaszokat állíttattam fel. Húsz emberem lesz nálad tizenöt percen belül.

— Mrs. Westont túszként magával vitte! — vágta rá türelmetlenül Ross. — Jacksonville felé tart.

— Ezt a dörzsölt fickót... — mondta Jenner. — Ne aggódj, elintézem...

Míg Sheila a dzsippel manőverezett a csúszós úton, a mellette lévő ülésen Bronwnnal, lassan visszanyerte a lélekjelenlétét és kemény makacsságát. Tudta, hogy halálos veszélyben van. Ha sürgősen nem csinál valamit, nem éli túl ezt a kalandot. Sheilának azonban nem állt szándékában meghalni. Biztos volt benne, hogy Brown végül meg fogja ölni, amikor túszként nincs már többé szüksége rá! A térképzsebben levő pisztolyra gondolt, de hogyan terelje el a férfi figyelmét, hogy előkaphassa a táskát és megszerezhesse a pisztolyt?

— Gyorsabban! — vicsorgott Brown.

Előrehajolt és a reflektorfénytől megvilágított sáros utat figyelte.

Sheila finoman gyorsított. Közeledtek a kátyúhoz, ahol Perry is leragadt. Próbálja meg belesüllyeszteni a dzsipet? Nem, ez nem megoldás. Brown megőrülne a dühtől és összevissza verné.

— Figyelj! — csattant fel Brown hangja. — Tarts jobbra és lassíts!

Sheila követte az utasítást, és baj nélkül át is jutottak a száradó kátyú felett.

— Na — mondta Brown elégedetten és hátradőlt. — Hülye kis tyúk létedre egészen jól vezetsz.

Sheila nem szólt. Lassan fokozta a dzsip sebességét. Tíz perc alatt elérték a folyóparti út és az országút kereszteződését.

— Állj! — vetette oda Brown. — Kapcsold ki a világítást!

Sheila megállt és lekapcsolta a világítást. Egymás mellett ültek a teljes sötétségben. Hallotta Brown szuszogását és érezte izzadságszagát.

Talán most jött el az ő pillanata. Jobb kezét levette a kormányról és a térképzseb felé csúsztatta. De átvillant az agyán, hogy mi van, ha ez a gorilla kikutatta a dzsipet, és megtalálta a pisztolyt. Szíve kalapált, ahogy tovább csúsztatta a kezét és megérezte a fegyver kemény hidegségét. Most mindjárt előhúzza a táskát a térképzsebből, kitapogatja a cipzárat, kinyitja a táskát és a kezébe veszi a pisztolyt... Meg merje mindezt kockáztatni?

Brown megszólalt.

— Na most figyelj. Átvágunk az úton. Szemben ott egy dűlőút. Azon megyünk. Figyelj, és ha ritkul a forgalom, gyorsan áthajtasz az úton. Értesz?

— Jacksonville felé nem erre kell menni — mondta Sheila, és kezét kikapta a zsebből.

Brown halkan, szaggatottan felnevetett.

— Figyelj csak, kislány... Kedvelem a férjedet. Nagyszerű fickó. Azért mondtam neki Jacfcsonville-t, mert nem akartam kinyírni. Nem szívesen ütöttem meg, de meg kellett tennem. A zsaruk hamarosan megérkeznek, és ő Jacksonville felé fogja irányítani őket. — Újra felnevetett. — A hülye barmok arrafelé fogják felállítani az úttorlaszokat, mikor én már rég az erdőben leszek!

Sheila hátán végigfutott a hideg. Ez a gorilla azt adta tudtára ezzel, hogy nemsokára megöli. Mindent kockára kell tennie, ha menteni akarja az életét. Míg azon próbált gondolkodni, hogy mit tegyen, Brown az országúton dübörgő forgalomra figyelt.

— Készülj! — csattant fel. — Indítsd a motort!

Sheila elfordította a kulcsot.

Ha már átjutottak az úton és a sűrű erdőiben lesznek, Brown majd leállíttatja a kocsit, beveri a fejét, kidobja és elhajt.

— Oké. Most menj előre, de lassan ám — utasította Brown.

Sheila sebességbe kapcsolt, lassan felhajtott a dzsippel az országút felhajtósávjára.

Egy közeledő teherautó hangjára Brown felcsattant:

— Állj!

Sheila már látta az országutat. A teherautó reflektorai gyorsan közeledő foltokat vetítettek az úttestre. Dübörögve zúgott el mellettük. Brown kihajolt az ablakon. Egyik oldalról sem közeledtek autófények.

— Most! — kiáltotta. — Gyorsan! Hajtsál keresztül! Fényszóró!

Amint felkapcsolta a reflektorokat, Sheila az út másik oldalán megpillantotta az erdőbe visszavezető út keskeny nyílását. A dzsippel megcélozta a nyílást és beletaposott a gázba.

A dzsip dübörgő motorral süvöltött át az országúton, és az erdei útra ért. Amint a dzsip ugrálni kezdett az egyenetlen dűlőúton, Sheila fékezett.

— Nagyon ügyes — mondta Brown. — Mostantól nyugi. Hajts tovább.

De Sheila már nem is hallotta a hangját. Elfoglalták a saját gondolatai. Eszébe jutott, mit mondott Brown: Te se élsz túl, apukám. És eszébe jutott az is, amit Brown neki mondott: maga engem annyira hidegen hagy, mint a kutyaszar a járdán.

Rendben van, te szemét barom gondolta. De ha meghalok, te is velem együtt döglesz!

Gyors pillantást vetett Brownra, aki szemmel láthatóan teljesen megnyugodva dőlt hátra az ülésen. Rákezdett a szokásos fütyörészésre.

Sheila előrenézett, tekintetével egy fa után kutatott. A dűlőutat sűrű, virágzó cserjés szegélyezte. Illatuk beszállt a vezetőfülkébe. Ekkor, miközben szíve egyre gyorsabban vert, a reflektorfényben megpillantott egy erős ciprusfát az út szélén, néhány száz méternyire előttük.

Itt van — gondolta. — Mindkettőnknek vége!

Ötven kilométeres sebességgel haladtak. Sheila összeszedte magát, gyorsan négykerék-meghajtásba kapcsolt, és a padlóig nyomta a gázpedált.

A dzsip megugrott.

Sheila hátradőlt. Keze erősen szorította a kormányt, a karját teljesen nekifeszítette.

— Hé! — Brownnak csak kiáltani maradt ideje, mielőtt Sheila a fa felé lendítette a dzsipet.

A száztízzel száguldó dzsip a fának rohant. A meghajló acél recsegő hangja hallatszott.

Sheila valahogyan ellenállt az ütközés erejének, de az óriási ütéstől egy pillanatra elvesztette az eszméletét.

Brown tehetetlenül zuhant előre. Feje nekicsapódott a szélvédőnek. Eszméletlenül esett vissza az ülésre.

Sheila pár másodperccel később magához tért. Egy darabig mozdulatlanul ült, majd Brownra nézett.

A műszerfal világítása működött. A telehold is megvilágította a jelenetet.

Ó, nem, te orangután! — gondolta. — Nem lesz itt kettős temetés!

Előkapta a táskáját a térképtartóból, nekiesett a cipzárnak, de az félúton megakadt. Sheila, szemét Brownon tartva ismét nekiesett a cipzárnak.

Eszeveszett erővel feltépte a táskát, kikapta belőle a pisztolyt, és épp amikor Brown megrázta a fejét és feléje fordult, Sheila ráirányította a pisztolyt, és meghúzta a ravaszt. A fegyver eldördült. Sheila látta, hogy Brown teste hátrarándul az ülésen. Újra és újra tüzelt. Brown minden lövésnél megrázkódott.

Sheila kis vörös pontokat látott Brown fehér ingén, amelyek lassan nagy vérfoltokká növekedtek.

Sheila diadalittasan előredőlt, Brownra bámult. Figyelte, ahogy a vér átitatja az ingét. Látta, hogy megpróbál felülni. Látta, hogy kinyílik a szeme.

— Ízlett, Jimmy Brown? — kérdezte kifulladva. — Ízlett legalább annyira, mint tisztességes, ártatlan embereket megölni? Dögölj meg! Dögölj meg, te szemét állat!

Brown szeme rászegeződött. Vér buggyant ki a szája sarkán. Szólni próbált, de a szájából ömleni kezdett a vér, és csak hörgő hangok törtek föl a torkából.

— Gyerünk, dögölj már meg, te rohadt barom! — üvöltötte Sheila.

Brown összeszedte egész iszonyatos erejét, gonosz vigyora grimaszba torzult, a bal ökle fellendült, és letaglózó ütést mért Sheila állkapcsára. Sheila feje hátracsapódott, és nyakát szegve visszazuhant a dzsip ülésére.

Ötórás kutatás után akadtak rájuk.

Amikor kiderült, hogy Logan nem Jacksonville felé tart, Jenner az erdő átkutatására irányította embereit.

Perry Ross-szal a járőrkocsiban ült, és a rendőrségi rádió jelentkezését várta. Végül megszólalt a hang.

— Megtaláltuk a dzsipet — mondta Jenner, és megadta az irányt.

Ross elindította a kocsit, és néhány perc múlva ráhajtott a dűlőútra. Perry mozdulatlanul ült, a szíve kalapált. Ross Carl Jenner mellett állította meg a kocsit.

— Ennek vége — mondta Jenner.

Perry kitápászkodott a kocsiból.

— A feleségem?

— Sajnálom, Mr. Weston. Jobb, ha nem megy oda — mondta csendesen Jenner.

Perry futni kezdett a dzsip felé. A dzsipet rendőrök állták körül. Csak álltak és néztek.

Perry a dzsiphez ért. Benézett.

Brown arcát látta. Még most is kihívóan meredt ki a két szeme. A tömérdek vértől iszonyatos és groteszk látványt nyújtott.

Perry tekintetével Sheilát kereste.

Sheila hátradőlve ült. Kezében még mindig Perry pisztolyát szorongatta. Arckifejezése csaknem derűs volt...